

ספר

זוהר תהלים השלם "בנאות ד'שא"

[תהלים כג, ב] [ר"ת: א'מרות ד'וד ש'מעון]

והוא: מזמורי תהלים עם זוהר הקדוש בלשון הקדש על כל פרק ופרק
וחזנה עליו הסגלות המיוחדות מספר שמוש תהלים

- א. מחלק ללמוד חדשי, [לסים מידי חדש בהדשו].
- ב. לימות השנה, [לסים בשנה אחת].
- ג. מחלק ללמוד דף היומי, עם למוד דף היומי גמרא, ודף היומי זוהר הקדוש.

הלומד זהר הקדוש עם תהלים שומעים בשמים את התהלים, שמע ישראל והתפללות שהוא מתפלל (תיקו"ז תי"מ"ג), דאפילו ישראל מתפללין ואומרים שמע ישראל, דאיהו קודשא בריך הוא אין עונה אותם וכו', וזה ה-תעודת ז'הות בשמים, ראשי תבות "ת'הלים זוהר" שמי שלומד זהר שומעים את התהלים, התפללות, והשמע ישראל, (הגר"א בתיקו"ז תקון מ"ג). ובשואה האימה רחמנא ליצלן שרדו לחיים אלו שהיו רגילים לומר כל יום פתח אליהו ז"ל בעל פה קדם התפלה, וראו בעליל שכחו גדול מאד (עדות בייעקב). ובכמה דקות שאומר תפללות אלו יכול להפך הכל לטובה ולהיות מבני עליה, לזכות ל"עיון לא ראתה אלקים זולתה יעשה למחבה לו", ויטהר נשמתו ויזכה למעלות עליונות בידוע מדברי האריז"ל.

ובלי שום ספק אם כל היהודים מנער ועד זקן ובפרט תינוקות של בית רבן בהבל פיהם הטהור יאמרו פתח אליהו כל יום, נזכה לפתח את השער לאליהו הנביא זכור לטוב שיבוא ויבשרנו, ותבא יבוא משיח צדקנו ויגאלנו, ברחמים במהרה בימינו אמן בן יהי רצון.

ובזה מקימים רצון התנא האלקי, כדאמר רבי שמעון (גיטין ס"ז): "בני שנו מדותי" - למדו תורתו, וכחו גדול, כמו שאמר: יכולני לפטור את כל העולם מן הדין. (סנהדרין ס"ג). אמר רבי שמעון: אנו קיומי העולמות. (ח"ג, קב"ח). ומבאין מוסר השכל לכל אלו שהולכים לציונו הקדוש במירון ואומרים תהלים לבד בלי למוד זוה"ק [הוא עם הארץ, או שוטה, או דרדעי או ערב רב, וקלפת עמלק וטוב היה לו שלא נברא בעולם (זוה"ק, מהרח"ו, כסא מלך, הגר"א) שאינו מאמין בדברי התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי ע"ה] ולא שומעים התפללות שלהם. וכל היהודים הכשרים לומדים זוהר עם תהלים וקוראים בקול גדול, אחי ורעי בואו נתאחד בדבר גדול וקדוש זה! ועל ידי למוד הזוהר הקדוש יחד עם התהלים נצצל מכל גזרות קשות ורעות שלא תוכלנה לשלוט על עם ישראל. ונזכה במהרה לביאת משיח צדקנו ברחמים, אמן.

יצא לאור בס"ד ז' ניסן ה'תשע"ד
מפעל הזוהר העולמי סניף בת ים 0527-651911

* הלומד זוהר תהלים הנקרא "בנאות דשא" מחבר קוב"ה ושכינתיה, וזוכה לנאות דשא הוא גן עדן העליון כמבואר בזוהר (תרומוה דף קע"א).

קנייני בנייה ויגישורה בעלה ויהללה

פ"נ

הרבנית הצדקנית משכלת במעשיה
תמימה במעלותיה ובנועם מידותיה
אצילה וצנועה בהנהגותיה
מצויינת באמונת אומן כל ימיה
זאת החדירה בקדושה ובטהרה ככל צאצאיה

מרת טויבא ע"ה

בת הרה"ח

מוהר"ר חיים אליהו ביטמאן זצ"ל

מגזע הגר"א ואחיו בעל מעלות התורה התו"ט והש"ך ובעל קונטרס הספיקות זצ"ל

מחברתו הטהורה של כ"ק אדמו"ר

רבי שלום יהודה גראס שליט"א מהאלמין

מזמורי תהלים עם פירושיהם בכוונה

היו שגורים תמיד על לשונה

רב חילה במידת הוותרנות להרבות שלום

וביותר בהבלגה על עלבונה

תורת חסד במעונה, נדכאים ושבורי לב

אכלו ושבעו על שולחנה

טוב פעולותיה ואצילות מידותיה וכיבוד הוריה

היו לאות ולמופת ולתפארה

ויהללו בשערים מעשיה בדביקותה בעוז

בדרך רבוה"ק המסורה

ידיה שלחה לאביון ולעני פרשה כפה

בסבר פנים יפות לכל האירה

בחום ובמסירות אין קץ גידלה וחינכה

דור ישרים להאדירה

את יגונה וסבלה הרב קיבלה בדומיה

למען כבוד שמו בגבורה

עמדה לעזר ימין בעלה בכל לבבה

בעבור יוכל לעסוק בעבוה"ק בתדירה

העתירה שפכה לבה ונפשה מול קונה

זכתה לראות מרביצי תורה כשאפתה הטהורה

הזדככה ביסורים קשים והשיבה נשמתה ליוצרה בת שבעים שנה

ביום ב' בהעלותך י"א סיון תשע"ג לפ"ק

ת נ צ ב"ה

שם אמה אלטע יוטא

הספר הקדוש הזה נדפס לטובת נשמת הרבנית מרת טויבא בת רבי חיים אליהו ע"ה ת.נ.צ.ב.ה.

פְּתַח הַשֵּׁעַר

כתב המרח"ו זי"ע, מה שאמר הנביא ירמיהו (ד' כ"ד), "וְכָל הַגְּבֻעוֹת הַתְּקַלְקְלוּ" אלו הבחורים התלמידים הקטנים שרואים את מלמדיהם שאינם רוצים ללמוד זה"ק ותורת הסוד, על כן גבועות אלו נתקלקלו ולבם שרש פורה ראש ולענה ועלתה בהם חלודת טיט ורפש לכפור בחכמת האמת ... ואין ספק כי לא יהיה להם חלק בעולם הבא כנזכר בזהר. ועוד כתב שם, כי הכל תלוי בעסק החכמה הזאת, ומניעתנו מלהתעסק בה היא גורמת אחר ועכוב בנין בית מקדשנו ותפארתנו המקנה ונקרא "הדר הכרמל", כמו שאמר הכתוב (שיר השירים ז' ו'): "ראשך עליך ככרמל" ... כי אין לו להקדוש ברוך הוא קורת רוח בעולמו, אלא כאשר עוסקים בחכמה זו.

רואים שפדי לזכות ליראת שמים טהורה, שידע שפלות עצמו, מקרחים ללמוד זוהר הקדוש, ובכך נצלים מקלקולים וכפירות, וזוכים להכיר גדלות הבורא יתברך שמו, וכאשר כל ישראל יעסקו בלימוד הזהר הקדוש מיד נגאלים וניצלים מחבלי משיתח. וכל עקר ביאת האדם לעולם הזה הוא כדי שילמד את הלימוד הקדוש הזה. ובאמת כבר הרעיא מהימנא [הוא משה רבנו ע"ה] מצוה אותנו ללמוד זוהר הקדוש דווקא, כי תורת הרשב"י מאיר עד סוף הדורות, וצריך ללמוד ללא הפסק ולא לתת מנוחה לקדוש ברוך הוא עד שיגאלנו (זוהר פנחס ר"ט).

אין מי שיעזר למשה להוציא השכינה מגלותה

וכתוב בזהר (בראשית כ"ח עמוד ב'): ובגין דא משה לא מית ואדם אתקרי איהו. ובגיגיה אתמר בגלותא בתנאה, ולאדם לא מצא עזר אלא כלהו כנגדו. וכן עמודא דאמצעייתא אתמר ביה ולאדם לא מצא עזר דאפיק שכינתיה מן גלותא, הדא הוא דכתיב (שמות ב') "ויפן כה וכה וירא כי אין איש". ומשה איהו בדיוקניה ממש, דאתמר ביה "לא מצא עזר כנגדו".

[באור: ולכן משה לא מת, והוא נקרא אדם, ובגללו נאמר בגלות האחרונה, ולאדם לא מצא עזר, אלא כלם כנגדו. וכן נאמר בעמוד האמצעי, ולאדם לא מצא עזר, שיוציא שכינה מהגלות. זהו שכתוב (שמות ב') "ויפן כה וכה וירא כי אין איש". ומשה הוא בדמותו ממש, שנאמר בו לא מצא עזר כנגדו].

אין מי שיעזר לז"א להוציא שכינתו מן הגלות

ובאר במקדש מלך: וממשיך רבי שמעון בר יוחאי לבאר, שהבחינה של משה רבינו אינה זזה מן השכינה בגלות, ועל זה נאמר בגלות האחרונה, שהקדוש ברוך

הוא, לא מצא תלמידי חכמים שיהיו עזר למשה בגלות, אלא כלם נחשבים כאלו הם כנגדו, לפי שאינם עוסקים בסודות התורה, לסייע לתקון השכינה. ונאמר בו, ולאדם לא מצא עזר כנגדו, פרוש לא מצא הקדוש ברוך הוא מי שיעזר לזעיר אנפין, להוציא את שכינתו מן הגלות.

ענין זה של גזרות התורה שהיו בעוונותינו הרבים מאין יצאו, כי אין דבר בלא שרש. וסוד זה "זאת חקת התורה" ותרגומו 'דא גזירת אורייתא'

וּנְצִיג גַּם כֵּן עוֹד מִדְּבַרֵי הַרְמַח"ל: (אגרת פ"ו) (למהר"י בסאו):

וְזֶה לְשׁוֹנוֹ... עֲנִין זֶה שֶׁל גְּזֵרוֹת הַתּוֹרָה שֶׁהֵיוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבֵּים מֵאִין יֵצְאוּ, כִּי אֵין דְּבַר בְּלֹא שֶׁרֶשׁ. וְסוּד זֶה "זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה" וְתִרְגוּמוֹ 'דָּא גְזִירַת אִוְרִיתָא', וְנוֹדַע שְׂכָאן נִרְמַז עֲנִין זֶה. וְסוּד הַדְּבַר הוּא מִמֶּשׁ עֲנִין הַפֶּרָה הָאֲדָמָה, שֶׁהַשְּׂכִינָה מוֹסְרַת עֲצָמָה לְשֶׁרֶפֶת הַדִּין הַחֹזֵק לְהַצִּיל אֶת יִשְׂרָאֵל, וְהִיא הַנִּתְנַת לְטֹהַרֶת טְמֵאִים שְׂאִין לָהֶם טְהָרָה אֲלֵא הִיא. הֵם הַנְּטֵמָאִים בְּטֵמָאָה הַיּוֹתֵר תְּקִיפָה - דְּהִינוּ טְמֵאִת מַת, שְׁלֹכֵן אֵין לָהֶם תְּקוּן אֲלֵא זֶה... וְהָאֲמַת, כִּי הִגְדֵר לָזֶה הוּא שִׁיְהִיו יִשְׂרָאֵל מְמִיתִים עֲצָמָם עַל דְּבַרֵי תּוֹרָה, וְלָכֵן נֵאֱמַר "זֹאת הַתּוֹרָה אֲדָם כִּי יָמוּת בְּאֵהֶל" כְּמוֹ שֶׁדִּרְשׁוּ ז"ל. וְעַל כֵּן הוֹשֵׁם זֶה הַפְּסוּק לְדִרְשׁ כֵּן בְּפֶרֶשׁה זֹאת וְלֹא בְּפֶרֶשׁה אַחֲרָת... וְעַתָּה אָמַת הוּא וְדָאֵי, שְׂקִטְרוּג גְּדוּל נִתְעוֹרֵר עַל יִשְׂרָאֵל וְהִיתָה צְרִיכָה הַתּוֹרָה לְמִסֵּר עַל יִשְׂרָאֵל ח"ו אֶפְּלוּ לְשֶׁרֶפָה, לֹא תַעֲלֶה וְלֹא תָבוֹא... וְהָאֲמַת, כִּי בְּמִקּוּמוֹת הָאֵלֶּה הִיוּ יְדוּעַ מַה שֶׁנִּכְתַּב בְּזוֹהַר הַקְּדוּשׁ, שֶׁבְּאֲמֻצְעוֹת סֵפֶר הַזוֹהַר אֶפְשֵׁר לְזַכּוֹת לְצֵאת מֵהַגְּלוּת בְּרַחֲמִים, דְּהִינוּ לְלֹא יִסּוּרֵי חֲבֵלֵי מְשִׁיחַ.

וּבְסִפְרוֹ אֲדִיר בְּמָרוֹם (אדרא רבא) "תְּנִיָּא אָמַר ר' שְׁמַעוֹן לְחֻבְרַיָּא עַד אֵימַת נְתִיב בְּקִיָּמָא דְּחַד סַמְכָא" מִן הַתְּקוּנִים הַגְּדוּלִים שֶׁנִּתְקַנּוּ בְּעוֹלָם הִיָּה סֵפֶר הַזוֹהַר... (זוהר נשא קכ"ד): וּבְגַלְל שְׁעֵתִידִים יִשְׂרָאֵל לְטַעַם מַעֲץ הַחַיִּים שֶׁהוּא סֵפֶר הַזוֹהַר הַזֶּה, יֵצְאוּ בְּזִכּוֹתָם מֵהַגְּלוּת בְּרַחֲמִים... וְנִמְצָא שְׁבָרִיחַת רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּר יוֹחָאֵי עֶשְׂתָּה עֲנִין הַתְּבָה, שֶׁבְּסוּדָה נַעֲשֶׂה הַזוֹהַר, אֲשֶׁר בּוֹ נִכְלְלוּ כָּל הַשְּׂשִׁיִּים רְבוּא נְשִׁמְתִין, כְּמִזְכֵּר בְּתַקּוּנִים. וְאֵז נִחְשָׁב זֶה לְבְרִיחָה כְּלָלִית לְכָל יִשְׂרָאֵל, עַד שֶׁבְּסוּף הַיָּמִים לֹא יֵצְטָרֵף אֲלֵא יֵצִיאָה. וְזֶהוּ שֶׁנֵּאֱמַר (ישעיה נב. יב): "כִּי לֹא בְּחַפְזוֹן תִּצְאוּ, וּבְמִנוּסָה לֹא תִלְכוּן, כִּי הוֹלֵךְ לְפָנֶיכֶם ה' וּמֵאֲסַפְכֶם אֶלְקֵי יִשְׂרָאֵל"... וְהָאֲמַת, כִּי סֵפֶר הַזוֹהַר נִשְׂאָר אַחֲרָיו (אחרי רשב"י) לְבְרָכָה, שֶׁכָּל מִי שִׁיתְדַּבֵּק בּוֹ נִקְרָא שְׁבוּרַח מִן הַסְּטָרָא אַחֲרָא, עַד שֶׁלֹּא יֵצְטָרֵף לוֹ (בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים) אֲלֵא יֵצִיאָה. וְאוֹדִיעֵךְ מַה תּוֹעֲלַת נִמְצָא בָּזֶה. וְהָאֲמַת כִּי תוֹעֲלַת גְּדוּל הוּא, כִּי הוּא הַצְּלָה מִחֲבֵלֵי מְשִׁיחַ... וְעַל כֵּן גַּם בְּרִיחַת מֹשֶׁה וְרַשִּׁב"י הִיוּ עַל יְדֵי הַגְּזֵרָה. וְכִינוּן שְׁבָרִיחָה זֹאת נַעֲשֶׂה סֵפֶר הַזוֹהַר, הִנֵּה כְּבֵר עֲנִין הַתְּבָה קִים וְעוֹמֵד לְכָל מִי שִׁיִּזְדַּמֵּן אֲלָיו, דְּהִינוּ: הַנְּדַבֵּק בְּסֵפֶר הַזוֹהַר כְּבֵר מַגִּיעַ לְ"אֵימָא" וְיֵצֵא מִן הַסְּטָרָא אַחֲרָא, וְאֵין צְרִיף לוֹ חֲבֵלֵי מְשִׁיחַ, כְּמִזְכֵּר בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא פְּרִשְׁתָּ נְשָׂא, בְּעֲנִין שֶׁהַבְּאֵתִי לְמַעֲלָה בְּתַחֲלָה. וְהִנֵּה, עִם כָּל זֶה, לֹא נִתְגַּלָּה הַזוֹהַר אֲלֵא בְּזִמְנֵן הַרְבֵּה אַחֲרֵי הַעֲשׂוֹתוֹ, כִּי הִלֵּא הַפְּעֻלָּה הַזֹּאת אֵינָה צְרִיכָה לְהִמְצָא אֲלֵא בְּזִמְנָה, פְּרוּשׁ: שִׁיבְרוּחוֹ יִשְׂרָאֵל בְּסוּד הַזוֹהַר

הזה, כי פעלתו אינו אלא בסוף יומיא בדרך דמלכא משיחא (בסוף הימים, בדרורו של מלך המשיח), עכ"ל"ק.

דור שבן דוד בא, חכמת האמת - הכל ילמדו בה כמו שלומדים תהלים

הרי אנחנו רואים כי בזה תלוי כל גאולתינו ופדות נפשנו, וכמו שאמר מרן הרי"ח הטוב ברוח קדשו לפני למעלה ממאה שנה - **כי לעתיד הכל ילמדו בה [בחכמת האמת] כמו שלומדים תהלים.**

אמרו ח"ל (סנהדרין צז): **דור שבן דוד בא, האמת תהא נעדרת, ובאר שם בספר בנייהו בן יהיזע [למרן הרי"ח הטוב זי"ע] וזל"ק: והאמת נעדרת, כלומר חכמת האמת הוא חלק הסוד, תרבה, והעוסקים יהיו עדרים עדרים בלמוד הקבלה. אי נמי, עתה (בזמנו לפני למעלה ממאה שנה), יש אנשים פרטיים לומדים קבלה, כל אחד בקרן זוית בסתר, אבל לעתיד, הכל ילמדו בה כמו שלומדים תהלים, ותמצאם עדרים עדרים בבית המדרש. עכ"ל"ק. ובה זכינו שראים שנתקימה נבואתו בדרגו ממש.**

הלומד את האדרא הרשב"י בא מעטר ויושב כמלך בראש

כמו שכתוב הצה"ק המקבל רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשכנא" (שגפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), **וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגווו, עד כאן לשון קדשו. האם יש שמחה גדולה מזו בודאי שכדאי לעשות סעודת מצוה. ואין שום ספק כאשר יבקש כל בקשה שהוא, בזכות הלמוד בזוה"ק, יזכה שתתקבל תפלתו. כמו שמבאר בכתבי האר"י מוכבא (שער הפסוקים - ספר שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח'ברים מ'קשיבים ל'קולך השמיעני, הוא חמלה, כמו שדדשו בזוהר בפרשת שמות, על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה. (ספר זכותיה דרשב"י)**

ועתה בכל רגע ובכל מקום שתלמדו זוהר תהלים מתקשרים ומתחברים לנשמות הרשב"י ודוד המלך ע"ה, וזוכים לישועות נפלאות נסים מעל הטבע (הרמ"ז), ובודאי הרשב"י ודוד המלך ע"ה יכירו לכם טובה ותושפעו ממקור הברכות, שהזוה"ק מגן ומציל מכל הצרות ומונע פגועים ואסונות. **וכל מי שעניו בראשו ועדו בר דעה, רוצי ויחטוף ויאחז באילן החיים האמתיים.**

אחינו כל בית ישראל - הביאו ברכה אל ביתכם ובכל רגע תוכלו להתקשר לנשמת הרשב"י - ובודאי הרשב"י זי"ע יכיר לכם טובה ותושפעו ממקור הברכות, שכידוע שהזהר הקדוש מגן ומציל מכל הצרות ומונע פגועים ואסונות - ובפרט בדר האחרון הזה שמצפים כבר בכליון עינים לגאולה השלימה - וכבר הבטיח הרע"א מהימנא: **"בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי"** אשר על כן אחינו הסהורים חושו

וְהִצִּילוּ אֶת עַם יִשְׂרָאֵל לְהַדְבִּק בְּלִימוּד הַזֹּהָר הַקָּדוֹשׁ, וּבְדַאִי הַמְּשִׁיחַ וְהַרְשָׁב"י, יִמְלִיצוּ טוֹב בְּמִרוּמֵי, עַל כָּל הַלּוֹמְדִים, וְנוֹשַׁע תְּשׁוּעַת עוֹלָמִים כּוֹלְנוּ לְ-הַ מְצַפִּים.

זֶה הַדְּבָר שְׂבוּ תְלוּי כָּל גְּאוֹלְתֵינוּ וּפְדוֹת נַפְשֵנוּ

על כֵּן, יְהוּדִים יְקָרִים, תְּנוּ לְמוֹד לְשֵׁם שְׁמַיִם, הַקָּרִיבוּ מִדְּקוֹתֵיכֶם לְמַעַן הַשְׂכִּינָה הַקָּדוֹשָׁה, לְעִשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ, לְגֵרָם לְפְדוֹת נַפְשֵנוּ, וְנִלְךְ כְּלָנוּ כְּאֶחָד יַחַד לְקַבֵּל אֶת אֹר פְּנֵי מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

זוהר זהו לאחדים

הקדמה לספר זוהר תהלים

בזה תלוי כל גאולתינו ופדות נפשנו

לְתַבְרַךְ ה' וְיִתְנַשֵּׂא הָאָדוֹן, אֲלֹקֵי הָעֲלִיּוֹנִים לְפָארוֹ הַתְּחַתּוֹנִים, אֲשֶׁר דָּוִד נִאֶמַן לְרָאוֹ וַיִּשְׁמַחוּ. וְאוֹדָה אֶת ה' בְּתוֹךְ קֹהֵל וְעֵדָה שֶׁהִחֲנִי וְהִגִּיעֲנִי לְרֵאוֹת אֶת סֵפֶר "זוהר תהלים" על מעלת אמירת תהלים וזוהר, תמידים כסדרם לטהרת הלב ולהתם כל פשע, ובזה יתעוררו ויתלהבו הלבבות ברשפי אש שלהבת י-ה אהבת ה' יתברך שמו לעד, כי בזה תלוי כל גאולתינו ופדות נפשנו, כמו שאמר מרן הר"ח הטוב ברוח קדשו לפני למעלה ממאה שנה - כי לעתיד הכל ילמדו בה [בחכמת האמת] כמו שלומדים תהלים.

אמרו חז"ל (סנהדרין צז): דור שבן דוד בא, האמת תהא נעדרת, וביאר שם בספר בניהו בן יהוידע [למרן הר"ח הטוב זי"ע] וזל"ק: והאמת נעדרת, כלומר חכמת האמת הוא חלק הסוד, תרבה, והעוסקים יהיו עדרים עדרים בלימוד הקבלה. אי נמי, עתה (בזמנו לפני למעלה ממאה שנה), יש אנשים פרטיים לומדים קבלה, כל אחד בקרן זוית בסתר, אבל לעתיד, הכל ילמדו בה כמו שלומדים תהלים, ותמצאם עדרים עדרים בבית המדרש. עכ"ל. וב"ה זכינו שרואים שנתקיימה נבואתו בדורנו ממש.

זאת ועוד נתקיים פסקו שכתב לכל ישראל, וזל"ק: מִזְמַן אֲשֶׁר הִצִּיץ וַיִּרַח אוֹר יְקָרוֹת שֶׁל שְׁנֵי מְאוֹרוֹת הַגְּדוֹלִים סֵפֶר הַתְּקוּנִים וְסֵפֶר הַזְהָר קִיְמוּ וְקָבְלוּ הַיְהוּדִים קֹהֵל עֵדַת יִשְׂרָאֵל לְהַחֲזִיק בְּלִמּוּד הַקְּדוֹשׁ שֶׁל הַתְּקוּנִים וְהַזְהָר יְחִיד וְרַבִּים מְנַעַר וְעַד זְקוּן, וְהִגָּם דָּאִין לְאֵל יָדָם לְהַשִּׁיג וּלְהַבִּין סוּד אֲמֵרוֹת טְהוֹרוֹת שֶׁבְּסִפְרֵי הַקְּדוֹשִׁים הָאֵלֶּה אֵף עַל פִּי כֹן שׁוֹתִים בְּצִמָּא אֶת דְּבָרֵיהֶם וּמִתְלַבְּיִין בְּקוֹרֵי אֶתְנָן מְאֹד מְאֹד. (רַבְּנּוּ יוֹסֵף חַיִּים, הַבֵּן אִישׁ חַי, בְּהַקְדַּמַת הַתְּקוּנִים בְּנִיחָו).

וכתב בספר שבחי הר"ן מברסלב (אות יט), וזל"ק: בבואם למערת רבי שמעון בן יוחאי אזי בני הנעורים עסקו בתפלה ובלימוד זהר כאשר פקד עליהם הוא זכרונו לברכה, וממנו לא ראו שום דבר, רק היה שמח עד מאד. ובכל עת בא אצל האישי שהיה עמו ואמר לו: אשריך וכו', ובליילה הלך מחדר לחדר, והזהיר אותם לומר זהר וכו' וכיוצא, והוא בעצמו לא אמר כלום, רק היה הולך ומנגן בעצמו והיה בשמחה גדולה עד אור היום, וכשהאיר היום עמד בטלית ותפליו והתפלל כמה שעות, עכ"ל.

ורבנו הקדוש יצחק איזיק יחיאל ספרין מקומרנה, כתב בספרו נוצר חסד, (פרק ד' משנה כ'), וזל"ק: ולו עמי שומע לי בדור הזה שהמינות גובר היו לומדין עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזה והתקונים להגות בהם והיה יראת חטאו קודמת לחכמתו ויתקים. וכך היה רוכש יראת שמים במקום חכמה חיצונית.

למוד ספר הזהר נשגב מאד, אפלו אם שונה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש ברוך הוא ודומה לתינוק קטן שאינו יודע דבר ומדבר חציין של תבות בלעגי שפה, ואביו ואמו יצחקו לו ישמחו לקולו, כך יושב בשמים ישחק וישמח אפלו אין דעתו משגת

למוד ספר הזהר נשגב מאד לטהר ולקדש הנפש, ואפלו אי לא ידע מאי קאמר ושונה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש ברוך הוא כדכתיב (שיר השירים א, ד) ודגלו עלי אהבה וכו', הא למה הדבר דומה, לתינוק קטן שאינו יודע דבר ומדבר חציין של תבות בלעגי שפה, ואביו ואמו יצחקו לו ישמחו לקולו, כך יושב בשמים ישחק וישמח כשהאיש הישראלי יש לו חבה בתורה ורוצה ללמוד אף אין דעתו משגת. (פלא יועץ, ערך זהר)

נערים קטנים ילמדו מסוד השם

רבי שמעון בן יוחאי בעצמו אמר, שנערים קטנים ילמדו מסוד השם. (אור החמה)

כל אחינו בית ישראל יקבעו למוד בספר הזהר הקדוש יחד עשיר ואביון קטן וגדול שם הוא

הבה נקוה כי באפן כזה כל אחינו בית ישראל יקבעו למוד בספר הזהר הקדוש יחד עשיר ואביון קטן וגדול שם הוא. (הקדמת הרבנים לזהר דפוס ג'רבה)

מה טוב ומה נעים אם ישתדלו לקבע חבורות ללמוד הזהר בפרט לעת כזאת אשר ניצוצי הגאולה החלו לפרח עלינו להשתדל בלמוד הקדוש הזה המסגל לביאת משיח צדקנו

ומה טוב ומה נעים אם ישתדלו לקבע חבורות ללמוד הזהר ובפרט לעת כזאת אשר ניצוצי הגאולה החלו לפרח עלינו להשתדל בלמוד הקדוש הזה המסגל לביאת משיח צדקנו פאשר דבר בקדשו אליהו הנביא זכור לטוב לרעיא מהימנא דבהאי ספר הזהר יתפרקו מן גלותא וביה יפקו מן גלותא. והשם יחיש גאלתנו בביאת משיח צדקנו בעגלא ובזמן קריב במהרה בימינו אמן. (הקדמת הרבנים לזהר דפוס ג'רבה)

כָּל יִשְׂרָאֵל מְחִיבִים לְלַמֵּד בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה שֶׁל רִשְׁבִי, אֶחָד גָּאוֹן, אֶחָד רַב גְּדוֹל, אֶחָד חָכָם, אֶחָד הַמוֹן, אֶחָד קָטָן שֶׁהֵגִיעַ לְחַנוּף

אֲשֶׁר עַל כֵּן כָּל יִשְׂרָאֵל מְחִיבִים לְלַמֵּד בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה שֶׁל רִשְׁבִי, אֶחָד גָּאוֹן, אֶחָד רַב גְּדוֹל, אֶחָד חָכָם, אֶחָד הַמוֹן, אֶחָד קָטָן שֶׁהֵגִיעַ לְחַנוּף, בְּעֵתִים מְזֻמָּנִים וּמְכֻשָּׁרִים אֲשֶׁר הֵמָּה מְסֻדְרִים דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ מְרַאשׁ חֲדָשׁ אֶלּוּל עַד מִנְחַת יוֹם הַכַּפּוּרִים נֶחְתָּם עַת עֲקֻדָּת יִצְחָק לְקֶרֶב הַגָּאֲלָה וַיְהִי נִצּוּלִים מִכָּל פְּגָעִים רָעִים.

(תקוני הזוהר, כגו הירק הקדמת המחבר)

מְקַטְנִים עַד גְּדוֹלִים חִיבִים לְלַמֵּד זֶהר הַקְּדוֹשׁ

הַתּוֹרָה נִתְּנָה לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד בְּכַדִּי שְׁכֵלְם יוֹדְעִים מְקַטְנִים עַד גְּדוֹלִים דַּעַת הַשֵּׁם, וְגַם מְצִינּוֹ בְּהַרְבֵּה סִפְרֵי מְקַבְּלִים שְׁמִזְזֵהִירִים עַל לְמוֹד חֲכָמָה זֹ שְׁכָל אָדָם חִיב לְלַמֵּד אוֹתָהּ.

(רבי יצחק בן צבי אשכנזי, טהרת הקדוש, קמ"ז)

הַלְוָאי לֹא הָיוּ מְקַלִּין גְּדוֹלֵי הַדּוֹר בְּלְמוּד הַחֲכָמָה הַקְּדוּשָׁה - וְהַלְוָאי הָיוּ מְלַמְדִּין דָּרָף לְתַלְמִידֵיהֶם לְעֵסֶק בַּחֲכָמָה הַלְוִי

וְאוֹמֵר אֲנִי, הַלְוָאי שֶׁלֹּא הָיוּ מְקַלִּין גְּדוֹלֵי הַדּוֹר בְּלְמוּד הַחֲכָמָה הַקְּדוּשָׁה וְהַלְוָאי הָיוּ מְלַמְדִּין דָּרָף לְתַלְמִידֵיהֶם לְעֵסֶק בַּחֲכָמָה הַלְוִי, אִזִּי בּוֹדָאי לֹא הָיָה שׁוֹם הַרְמַת רֹאשׁ לַחֲכָמוֹת הַחִיצוֹנִיּוֹת וְהָיוּ כָּל הַחֲכָמוֹת נִדְחִים מִפְּנֵיהֶם כְּמוֹ שֶׁנִּדְחָה הַחֲשׂוֹף מִפְּנֵי הָאֹר. אִךְ שְׁעוֹנוֹתָיו גָּרְמוּ שֶׁגַּם כְּמָה וְכְמָה מְצַדִּיקֵי הַדּוֹר סָגְרוּ אֶת דַּלְתֵי הַחֲכָמָה בְּפָנֵי פְּרֻחֵי הַכֶּהֱנָה וְאָמְרוּ שֶׁלֹּא יִלְמְדוּ עַד שִׁיְהִי בְּעַלֵי מְדֻרְגָה וְרוּחַ הַקְּדוֹשׁ וְהֵנָּה עֵבוֹר זֶה נִשְׂאָרְנוּ עֲרַמִּים מִן הַחֲכָמָה הַקְּדוּשָׁה וְנִחְגַּבֵּר בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבֵּים חֲשֻׁכוֹת הַחֲכָמוֹת הַחִיצוֹנִיּוֹת הַכֶּסֶל בַּחֲשׂוֹף הוֹלֵף וּבְמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ "וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים יְהִי אֹר" וַיֹּאֶר לָנוּ.

(מורנו הרב צבי אלימלך מדינוב, מענו גנים, פרק א' אות ה')

מִי יִתֵּן שִׁיתְחִילוּ לְלַמֵּד עִם הַצֹּאן קְדוּשִׁים כְּשֶׁהֵם עֵדִין בְּנֵי 9-10 שָׁנִים, סִפֵּר הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ, וַיְהִי בּוֹדָאי הַגָּאֲלָה בְּקֶרֶב בְּלֵי שׁוֹם חֲבָלֵי מְשִׁיחַ

מִי יִתֵּן וְהָיָה שִׁיתְחִילוּ לְלַמֵּד עִם הַצֹּאן קְדוּשִׁים כְּשֶׁהֵם עֵדִין בְּקֻטְנוֹתָם בֶּן ט' וְי' שָׁנִים סִפֵּר הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ... וְהָיוּ בּוֹדָאי הַגָּאֲלָה בְּקֶרֶב בְּלֵי שׁוֹם חֲבָלֵי מְשִׁיחַ.

(ספר סגלת ישראל להגאון הצדיק רבי שבתי ליפשיץ - מערכת ז' אות ה')

וְכָל הַצַּדִּיקִים הַקְּדוּשִׁים בְּעַלֵי רוּחַ הַקּוֹדֶשׁ אָמְרוּ אֶת דְּבָרִים כְּדֵי לְקַיֵּם דְּבַרֵי הַרִשְׁבִי עַלֵי הַשְּׁלוֹם שְׁכַתָּב בְּזֶהר הַקְּדוֹשׁ פְּרֻשַׁת וַיֹּאֶר (דף קיח.), וזל"ק:

קרוב לימות המשיח, אפלו נערים ידעו נסתרות

אמר לוןי רבי שמעון לית רעותא דקודשא בריה הוא בדיא דיתגלי כל כף לעלמא, וכד יהא קריב ליומי משיחא אפילו רביי דעלמא זמינין לאשפחא טמירין דחכמתא ולמנדע" ביה קצין וחושבנין, ובההוא זמנא אתגליא לכלא.

[תרגום ללשון הקדש]: אמר להם רבי שמעון אין רצונו של הקדוש ברוך הוא בזה שיתגלה לעולם כל כף, וכשיהיה קרוב לימות המשיח אפלו נערים שבעולם עתידים למצא נסתרות של החכמה ולדעת על ידו קצים וחשבונות, ובאותו הזמן יתגלה לכל. (זהר הקדוש פרשת וירא דף קיח.)

וכתב רבי נחמן זיע"א בספרו לקוטי מוהר"ן (קמא תורה נו, ד), וזל"ק: ודע, שהתורה המלכש תוף ההסתרה שבתוף הסתרה, היא תורה גבוה דיקא, הינו סתרי תורה. כי מחמת שהיא צריכה להתלבש במקומות נמוכים כאלו, הינו אצל אלו שעברו הרבה, עד שנסתר מהם בהסתרה שבתוף הסתרה, על כן חשב השם יתברך מחשבות לבלי להלביש שם פשוטי תורה, לבל יוכלו הקלפות לינק משם הרבה, ויהיה הפגם גדול

א. אמר לון רבי שמעון. רצה לומר לרבי יהודה ולרבי יוסי. עין שם בדברי הזהר בתחלת הענין (דף קטו).

ב. לית רעותא דקודשא בריה הוא בדיא דיתגלי וכו' רצה לומר שהקדוש ברוך הוא אינו רוצה שיתגלה זמן הגאולה, עין שם בדברי הזהר לעיל.

ג. אפילו רביי דעלמא זמינין לאשפחא טמירין וכו' פרוש אפלו נערים קטנים שבעולם, ימצאו טמירין, נסתרות של חכמה מסודות התורה, כי אז יתמלא הארץ דעה, (אדרת אליהו).

ד. לאשפחא טמירין ימצאו אוצרות ספרים חשובים מסודות התורה, (דרף אמת אות ה').

ה. ולמנדע ביה פרוש ולידע באותה החכמה (אדרת אליהו).

ו. ביה קצין וחושבנין פרוש למנדע קצין דגאולה וחושבנין של ימי הגלות, שיתגלה אפלו לנערים. (ניצוצי אורות אות ג' בשם הרב בוגלו).

ז. ובההוא זמנא אתגליא לכלא רצה לומר, קרוב לימות המשיח יתגלה סודות התורה לכל, כי זה קאי על מה שכתוב לעיל וכד יהא קריב ליומי משיחא וכו'.

ועין מה שכתב מורינו הרב אברהם אזולאי זכותו יגן עלינו בהקדמתו לספר אור החמה (בדף הראשון טור ג') וזה לשונו: ומצאתי כתוב כי מה שנגזר למעלה שלא יתעסקו בחכמת האמת בגלוי, היה לזמן קצוב עד תשלום שנת ה' (אלפים) ר"נ, ומשם ואילך יקרא דרא בתראה והתורה הגזרה והרשות נתונה להתעסק בספר הזהר.

מצוה מן המבחר שיתעסקו בריבים גדולים וקטנים

עוד כתב שם וזה לשונו: ומשנת ה' (אלפים) ש' ליצירה מצוה מן המבחר שיתעסקו בריבים גדולים וקטנים.

עוד כתב שם וזה לשונו: ואחר שבזכות זה עתיד לבוא מלך המשיח, ולא בזכות אחר, אין ראוי להתרשל, ומי שחננו האל ונגע ומצא והשתדל וזכה להשיג חלק החכמה המשוג בעולם הזה, זכה לטעם בעולם הזה קצת מתענוג העולם הבא.

אור החמה [להרב אזולאי] כתב שכן אמר רבי שמעון בן יוחאי בעצמו, שנערים קטנים ילמדו מסוד השם עין שם.

מאד. על כן הוא מסתיר ומלביש שם תורה גבוה דיקא, סתרי תורה, שהיא תורת ה' בעצמה. כְּדִי שְׁלֵא יוֹכְלוּ הַקְּלָפוֹת לִינֵק מִשָּׁם הַרְבֵּה. בְּבַחֲיִנַת (שמות י"ב): "וְעַבְרָתִי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם, אֲנִי וְלֹא מִלְאָךְ, אֲנִי וְלֹא הַשְּׁלִיט, אֲנִי ה' וְלֹא" וכו'. כִּי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם שָׁשָׁם מְקוֹם הַקְּלָפוֹת מְאֹד, עַל כֵּן שָׁם דִּיקָא מְלַבֵּשׁ וּמְסַתֵּר הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ בְּעֶצְמוֹ הֵינּוּ תוֹרַת ה' מִמֶּשֶׁ, סַתְרֵי תוֹרָה. עַל כֵּן דִּיקָא מֵהַסְּתֵרָה שְׁבַתוֹף הַסְּתֵרָה, כְּשִׁחוּזַר וּמֵהַפְּכָה לְדַעַת, נַעֲשֶׂה מִמֶּנָּה דִּיקָא תוֹרַת ה' מִמֶּשֶׁ. כִּי שָׁם נִסְתַּר תוֹרַת ה', סַתְרֵי תוֹרָה כְּנִל.

רואים מדבריו הקדושים שדוקא בדור החשוך שלנו שכל כך נמצא בהסתרה רוחנית גדולה אי אפשר לגאול אותו אלא על ידי שלומדים ומלמדים סתרי תורה עד שמהפכן לדעת, בכך נגאלים גם היהודים הרחוקים ביותר.

וכידוע דוד המלך ע"ה כתב את כל ספר התהלים ברוח הקודש עד שכל אחד יכול לכוין ולמצוא בו את כל מבוקשו הפרטי בכל הנושאים, וקראו דוד המלך "זמירות היו לי חקר", מפני שמזמר את כל הקוצים והרשעים והמקטרגים, ובמיוחד לדור האחרון והשפל שהרשב"י הכין את הזוהר הקדוש, למען הכרית הקוצים והקליפות כמו שידוע כי לומדי הזוהר הקדוש נקראים מחצדי חקלא, כלומר שהם מתקני השכינה הקדושה ומנקים ומטהרים את ישראל ומבדילים אותם מהערב רב ומכל הרשעים, כי עכשיו זהו זמן הבירור הטהור והקדוש, וכמו שאמרו בזוהר בראשית פרשת וישלח (דף קעט). על דוד המלך ע"ה, וזה לשונו: **בֵּא רְאֵה, בְּשִׁירִים וּתְשַׁבְּחוֹת הִלְלוּ שְׁאֵמַר דָּוִד יֵשׁ בָּהּ סוּדוֹת וּדְבָרִים עֲלִיוֹנִים בְּסוּדוֹת הַחֲכָמָה, מִשׁוּם שְׁכָלָם נִאֲמָרוּ בְרוּחַ הַקְּדוֹשׁ, שִׁהְיָה שׁוֹרָה רוּחַ הַקְּדוֹשׁ עַל דָּוִד וְהִיָּה אוֹמֵר שִׁירָה, וְלִכּוֹן כָּלָם נִאֲמָרוּ בְּסוּדוֹת הַחֲכָמָה.**

וגנותי על העיר הזאת להושיעה למעני ולמען דוד עבדי

ואמרו בזוהר הקדוש שבחו של דוד מלכא משיחא זי"ע (בראשית פרשת מקץ דף קצ"ג ע"ב), בֵּא רְאֵה, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, בְּשִׁבִיל הַצְּדִיקִים, אֵף עַל גַּב שְׁפָרְעֻנוֹת נִגְזְרָה עַל הָעוֹלָם, הִיא מִתְעַכְבֶּת בְּגִלְלָם וְלֹא שׁוֹלֵטַת עַל הָעוֹלָם. כִּל יְמֵי דָוִד הַמְּלִיךְ הַתְּקִימָה הָאֶרֶץ בְּגִלְלוֹ. לְאַחַר שְׁמַת, הַתְּקִימָה בְּזִכְרוֹתוֹ, שְׁכָתוּב (מלכים ב' כ') **"וְגִנוֹתִי עַל הָעִיר הַזֹּאת לְהוֹשִׁיעָה לְמַעְנֵי וּלְמַעַן דָּוִד עַבְדִּי"**, ע"כ. הַתְּבוֹנֵן אַחֵי הַיֵּטֵב בְּדַבְרֵי קְדוּשׁוֹ שֶׁל זֹה"ק הַזֶּה, כְּמָה גְדוֹל הַזְּכוֹת שֶׁל אֲדוֹנָיו דָּוִד הַמַּע"ה זְכוֹתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ וְעַכ"ל, וְלִכּוֹן רְאוּי לָנוּ לְהַתְּפַלֵּל שֶׁבְּזִכְרוֹתוֹ שְׁאֵמַר מִזְמוֹרִים אֵלּוּ לְפָנָי תִּצְלִינּוּ מִכָּל צָרָה, וְנִהְיָה מִיִּשְׁבִּיִם לְשִׁקְטִים וְשְׁאֲנָנִים לְעַבּוֹדְתֵיךָ אֲמוֹן סְלָה.

וכתב המקובל האלוקי רבנו הרב יעקב צמח זי"ע (בהקדמתו לעץ חיים), וזל"ק: **למוד** הזהר הקדוש בזמן הזה נצרך לנו מאד להגן ולהציל אותנו נגד כל רע, כי גלוי החכמה זאת עתה בדורות גרועות הוא. כְּדִי שִׁהְיָה לָנוּ מִגַּן עֵתָה לְאַחַז בְּלֻבָב שְׁלָם לְאַבְיָנוּ שֶׁבְּשִׁמְיָם, כִּי אוֹתָן דּוֹרוֹת קוֹדְמִים הָיוּ אֲנָשֵׁי מַעֲשֵׂה וְחַסִּידִים וְהַמַּעֲשִׂים טוֹבִים הָיוּ מִצִּילֵינוּ אוֹתָן מִפְּנֵי הַמְּקַטְרְגִים. עֵתָה רְחוּקִים אָנוּ מִשְׁרָשׁ הָעֲלִיוֹן כְּמוֹ הַשְּׂמֵרִים בְּתוֹךְ הַחֲבִיּוֹת. מִי יִגַּן עֲלֵינוּ אִם לֹא קְרִיאוֹתֵינוּ בְּחֲכָמָה הַזֹּאת.

ואמרו חז"ל במדרש רבה והביא רש"י הקדוש את דברי המדרש (רש"י, בראשית פרק ט פסוק יב), על הפסוק: "וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים זֹאת אוֹת הַבְּרִית אֲשֶׁר אָנִי נֹתֵן בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם וּבֵין כָּל נֶפֶשׁ חַיָּה אֲשֶׁר אֲתֻכֶם לְדֹרֹת עוֹלָם": וזל"ק: **לדרת עולם** - נכתב חסר, שיש דורות שלא הוצרכו לאות, לפי שצדיקים גמורים היו, כמו **דורו של חזקיהו מלך יהודה ודורו של רבי שמעון בן יוחאי**, עכ"ל. דורו של חזקיהו מלך יהודה הוא מבני בניו של דוד המלך ע"ה יחד עם רבי שמעון בר יוחאי ע"ה מגינים על העולם ולא צריך את אות הקשת, מכאן יש רמז בחז"ל שבחיבור התהלים עם הזוהר הקדוש יש הגנה על עם ישראל ומביא גאולה לעולם. **כִּי אֵין דְּבַר בְּעוֹלָם שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְפַעַל בּוּ עַל יְדֵי לְמוּד הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, וְלְמוּד זֶה עוֹשֶׂה נַחַת רוּחַ גְּדוֹל בְּיוֹתֵר בְּשָׂמַיִם, כִּי גְלוּתֵינוּ הָאֲרֶכָה וְהִיסוּרִים הַנּוֹרְאִים שֶׁל עִם יִשְׂרָאֵל הֵם לְמַטְרָה אַחַת, לְבַלְתֵּי יָדַח מִמֶּנּוּ נִדְחָ, כְּמוֹ שֶׁכָּתַב הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ רַבִּי יַעֲקֹב מְלִיסָא זי"ע בְּסִפְרוֹ "צְרוּר הַמּוֹר" עַל שִׁיר הַשִּׁירִים (פְּרָק ד ב) "שִׁנְיָהּ כְּעֵדֶר הַקְּצוּבוֹת שְׁעָלוּ מִן הַרְחֵצָה שְׁכָלָם מִתְאַיְמוֹת וְשִׁכְלָה אֵין בָּהֶם", וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: "שִׁנְיָהּ כְּעֵדֶר הַקְּצוּבוֹת" כִּי הַגְּלוּת וְהִיסוּרֵין הַבָּאִים עַל יִשְׂרָאֵל הַכֹּל נִרְמַז בְּמַעֲשֵׂי אֲבוֹת כְּמוֹבָא בְּמִדְרַשׁ (רַבָּה וְיִשְׁלַח פְּרָשָׁה ע"ה סִימָן י"ג) עַל הַפְּסוּק: "וְרוּחַ תְּשִׂימוּ בֵּין עֵדֶר וּבֵין עֵדֶר" (בְּרֵאשִׁית לֵב טז), דְּהֵינּוּ שְׂיִהִיָּה רְחוּם בֵּין צְרוּתֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְזֶהוּ כּוֹנְנָתוֹ כְּאֵן שִׁנְיָהּ פְּרוּשׁ אֲכֻלְיָהּ, הַצְּרוּת וְהִיסוּרִים שְׁמֻכְלִים אוֹתָהּ הֵן כְּעֵדֶר הַקְּצוּבוֹת, כְּאֲשֶׁר נִקְצְבוּ עַל פִּי הַעֲדָרִים שֶׁשְׁלַח יַעֲקֹב לַעֲשׂוֹ כֵּן הוּא שְׁעָלוּ, שְׂיִסוּרִים עוֹלָיִם וּמִסְתַּלְקִים מִן הַרְחֵצָה, כְּשִׁרוּחֵצִים אֶת כְּתָם הָעוֹנוֹת, כִּי נֶאֱמָרִים הֵם בְּשִׁלְחוֹתָן, שְׁכָלָם מִתְאַיְמוֹת, סִבַּת שְׁלִיחַת הִיסוּרִים הוּא, בְּכַדִּי לְזַכֵּר אֶת יִשְׂרָאֵל, שְׂיִהִיּוּ מַחְבְּרִים לְהַשְׁכִּינָה, [מִתְאַיִם הוּא מְלִשׁוֹן חֲבוּר], וְכֵן אָמְרוּ בְּמִדְרַשׁ, שְׂיִשְׂרָאֵל הֵם מְתַאֲמִים לְשִׁכְיָנָה, [וּכְנַסַּת יִשְׂרָאֵל נִקְרָאת יוֹנְתֵי תַמְתִּי וּדְרָשׁוּ חז"ל תַמְתִּי מְלִשׁוֹן תַאֲוֹמְתִי, כְּמוֹ תַאֲוֹמִים הַמְּחוּבְּרִים הַמְּרַגִּישִׁים אַחַד אֶת הַשְּׁנַיִן], וְשִׁכְלָה אֵין בָּהֶם בְּכַדִּי שְׁלָא יָדַח מִמֶּנּוּ נִדְחָ, וְעַל יְדֵי יִסוּרִים כָּלָם יִזְדַּכְּכוּ וְיִתְחַבְּרוּ לְהַשְׁכִּינָה הַקְּדוֹשָׁה, וְשׁוּם שְׁכוּל לֹא יִהְיֶה בָּהֶם עַכ"ל. וּבְאֻמַּת זוֹהֵי כָּל הַתְּכֵלִית שֶׁל אֲרִיכַת הַגְּלוּת לְבַלְתֵּי יָדַח מִמֶּנּוּ נִדְחָ, וְכְמוֹ שְׂיִרִידַת יִשְׂרָאֵל לְגְלוּת מִצְרַיִם הִיָּה כְּדִי לְתַקֵּן הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוֹשִׁים שְׁנִפְּלוּ שָׁם, כֵּן הוּא בְּגְלוּתֵנוּ זֹאת, כָּל כְּבֹד הַשְּׁעֵבּוּד הוּא לָזָה, כִּי עַל יְדֵי הִיסוּרִים מִתְמַרְקִים הָעוֹנוֹת. אֲךָ יְדוּעַ כִּי כְּבֹר הַבְּטַחְנוּ דְּעַל יְדֵי לְמוּד כָּל פְּרַד"ס הַתּוֹרָה וּבְפִרְט לְמוּד הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ לֹא יִצְטָרְכוּ נְסִיוֹן וְלֹא יִסוּרִים וְהֵם מְצַלִּיחִים וּמְכַרְרִים הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת בְּאַהֲבָה, וְכַדְבְּרֵי הָאוֹר הַחַיִּים הַקְּדוֹשׁ (פְּרִשְׁת וַיְחִי), וְהַרְמֹח"ל הַקְּדוֹשׁ, בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת וּבְסִפְרוֹ שְׁעָרֵי הַרְמֹח"ל כְּתַב בִּיתֵר שֵׁאת, וּזל"ק:**

... על כן, עיקר מה שצריך האדם להיות משכיל, הוא ענין קדושתו יתברך המתפשטת בעולמו, **שישראל נתקדשו בה** - מה ענין הקדושה הזאת, ומה הם דרכיה, ואיך מתפשטת, ואיך מזדמנים לקראתה **להתקדש בה כראוי**. ומי שיראה זה, יראה באמת **איך כל הבריאה כולה לא נבראת אלא בשביל זה**. והיינו "בראשית" - בשביל ישראל שנקראו ראשית" (ויק"ר לו, ד). ויראה בהדיא **כי כל העולם לא נברא אלא לפי שנתאוה הקב"ה להשרות קדושתו על ישראל**, וכמה הכנות גדולות הכין לענין זה. כי ודאי שצריך שישראל יהיו ראויים לה, ואינם ראויים לה אלא אם כן ישמרו כל התורה

והמצוות בכל דקדוקיהם ופרטותיהם, ומשמרת למשמרת שלה בכל חומרותיה, כי בזה תלוי הכל.

אבל כמה דרכים הכין לזה הענין, וכמה גלגולים גדולים, בכמה חכמה עמוקה, בהיות צופה כל העתידות. ורצה לתת יצר הרע, לנסות בו בני האדם. ומפני שהיו עתידיים לחטוא, זימן מתחילה כמה גלגולים גדולים, **עד שבסוף הכל יתקנו ישראל תיקון גמור. ותהיה קדושה זאת מתפשטת בהם לנצח נצחים.** וזהו ענין האהבה הגדולה **שבין הקב"ה וישראל.** והנה מי שאינו יודע דברים אלה, נקרא שהוא הולך כעיוור באפילה, כי אינו יודע כלום על מה הוא חי, על מה מתקיים העולם, וכל שכן על מה עומד העולם כולו.

ועל זה היו צועקים חז"ל "אוי להם לבריות שרואות ואינם יודעות מה רואות, עומדות ואינם יודעות על מה עומדות" (חגיגה יב, ע"ב). כי אין זה כבודו של מקום ברוך הוא, ולא שבחם של ישראל. הא למה זה דומה: למלך שאוהב אחד מעבדיו, ועושה בעבורו כמה דברים גדולים בעבור אהבתו, הייטב בעיניו שלא יהיה העבד ההוא שם בלבו לכל הדברים הרבים האלה, ולא ירצה אפילו דלעת מה עשה לו. כן הדבר הזה, **כי באמת, כל העולם ומלואו אינו עומד אלא על האהבה שהקב"ה אוהב את ישראל.** ואם ישראל אינם שמים לב לראות דבר גדול כזה, הייטב בעיני ה'?

זהו הטעם שרשב"י צווח כל כך על זה, וקורא לעוסקים בפשט התורה, שהם ישינים בתרדמה, כי אינם פוקחים עיניהם כלל לראות באהבה שהקב"ה אוהב אותם, כאילו הם ח"ו כפויי טובה אליו. ועוד, שאינם רואים ואינם יודעים דרך הקדושה כלל, ואת הדבקות בו יתברך. **והרי התורה מצוה ואומר "ובו תדבק"** (דברים י, כ). ואף על פי שפירשו על המתדבק בתלמדי חכם, אבל סוף סוף אין מקרא יוצא מידי פשוטו. **והאמת, שצריכים ישראל לידבק בו ממש בדביקות גמור,** לדעת דרכיו המיוחדים על פי קדושתו, וללכת בהם. והנה על כן אמרו: "שיר השירים - קדש קדשים" (שה"ש רבה, סוף הפתיחה). כי הוא מיוסד ממש על זה הענין, ומפרש האהבה הזאת, וכל ההשתדלות שמשתדל הקב"ה להתדבק בקדושתו עם ישראל, **שישראל צריכים להקביל כנגד זה תשוקה אליו יתברך, להתדבק בדביקות ממש, עכ"ל.** (ועיין בספר זוהר הכרת הטוב)

וכאשר ידבקו ישראל הקדושים והטהורים בזוהר הקדוש, כהבטחת הרעיא מהימנא ע"ה, ירבה הדעת דקדושה ואהבת דודים והשראת השכינה הקדושה, וכמאמר הזוהר הקדוש על הפסוק: (שמות פרק ב' ו') "ותפתח ותראהו את היקל והנה נער בכה ותחמל עליו ותאמר מילדי העברים זה", ואומר (הושע פרק יא א) "כי נער ישאל ואהבהו וממזרים קראתי לבני", נער ישאל ואהבהו על ידי למוד הזוהר הקדוש ישאל ננערים מעפר, וזוכים לואוהבהו, (שמות פרק ב' כג) "ויזעקו ותעל שועתם אל האלהים מן העבדה", ותעל שועתם אל האלהים, **לגוים דין ולישראל אהבה ורחמים כדאיתא בזוה"ק** (בראשית כ"ו), וז"ל: **ומיד פשיצאו ישראל מהגלות, העם הקדוש לחוד, מיד נהר שיהיה חרב ויבש נאמר בו ונהר יצא מעדן, זה ו', להשקות את הגן. ונהר - זה העמוד האמצעי. יצא מעדן - זו אמת העליונה. להשקות את הגן - זו שכינה תחתונה.**

שְׁבָאוֹתוֹ זְמַן נֶאֱמַר בְּמִשְׁהָ וּבִישְׁרָאֵל (שם נח) אֵץ תִּתְעַנֵּג עַל ה'. בְּעַנְג, שֶׁהוּא ע' עֵדוֹן, ו' נְהַר, ג' גֵּן. וְיִתְקִים הַכְּתוּב (שמות טו) אֵץ יִשִׁיר מִשֶׁה וְגו'. שֶׁר לֹא נֶאֱמַר, אֶלָּא יִשִׁיר. וְיִתְהַפֵּף לְעַרְב רַב עַנְ"ג לְנֶגְ"ע, וְלֵאמֹת הָעוֹלָם עוֹבְדֵי עֲכוּ"ם, כְּמוֹ שֶׁפָּרְעָה וְהַמְצָרִים שִׁפְּרַח בָּהֶם שִׁחִין אֲבַעְבוּעוֹת, אֲבָל לְיִשְׂרָאֵל יִהְיֶה עַנְ"ג.

וְאָמְרוּ בְּמִדְרָשׁ (רַבָּה דְּבָרִים פְּרָשָׁה ב' פֶּסְקָה כג) דְּבַר אַחַר אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר כְּשֶׁנִּגְאָלוּ יִשְׂרָאֵל מִמְצָרִים לֹא נִגְאָלוּ אֶלָּא מִתּוֹךְ חֲמִשָּׁה דְּבָרִים אֵלוֹ, מִתּוֹךְ צָרָה, וּמִתּוֹךְ תְּשׁוּבָה, וּמִתּוֹךְ זְכוּת אָבוֹת, וּמִתּוֹךְ רַחֲמִים, וּמִתּוֹךְ הַקֶּץ. מִתּוֹךְ צָרָה דְּכָתִיב, (שמות ב) "וַיֹּאמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", מִתּוֹךְ תְּשׁוּבָה דְּכָתִיב (שם) "וַתַּעַל שׁוֹעֲתָם", מִתּוֹךְ זְכוּת אָבוֹת דְּכָתִיב, "וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת בְּרִיתוֹ", וּמִתּוֹךְ רַחֲמִים דְּכָתִיב, "וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", מִתּוֹךְ הַקֶּץ "וַיִּדַע אֱלֹהִים", וְאֵף לְעֵתִיד לְבוֹא אִין נִגְאָלִים אֶלָּא מִתּוֹךְ חֲמִשָּׁה דְּבָרִים הַלְלוּ, מִתּוֹךְ צָרָה דְּכָתִיב "בְּצַר לָךְ", הֲרִי מִתּוֹךְ צָרָה, "וַיִּשְׁבֹּת עַד ה' אֱלֹהֶיךָ" הֲרִי מִתּוֹךְ תְּשׁוּבָה, "כִּי אֵל רַחוּם ה' אֱלֹהֶיךָ" הֲרִי מִתּוֹךְ רַחֲמִים, "וְלֹא יִשְׁכַּח אֶת בְּרִית אֲבֹתֶיךָ" הֲרִי מִתּוֹךְ זְכוּת אָבוֹת, "וּמִצְאוּךָ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים" הֲרִי מִתּוֹךְ הַקֶּץ, וְדוֹד פֶּרַשׁ אוֹתָן (תהלים קו) "וַיִּרְא בְּצַר לָהֶם" הֲרִי מִתּוֹךְ צָרָה, "בְּשִׁמְעוּ אֶת רִנָּתָם" הֲרִי מִתּוֹךְ תְּשׁוּבָה, "וַיִּזְכֹּר לָהֶם בְּרִיתוֹ" הֲרִי מִתּוֹךְ זְכוּת אָבוֹת, "וַיִּתֵּן אוֹתָם לְרַחֲמִים" הֲרִי מִתּוֹךְ רַחֲמִים, (שם) "הוֹשִׁיעֵנו אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְקַבְּצֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מִן הַגּוֹיִם" הֲרִי מִתּוֹךְ הַקֶּץ, עכ"ל. **וּבְלִמּוֹד הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ אָנוּ נִגְאָלִים, כִּי בְּכַחוֹ לְבַרֵּר נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה מִתּוֹךְ הַקְּלִפּוֹת, וְלִקְרַב אֶת הַגְּאוּלָּה, וְכִידוּעַ כָּל עֲכוּב הַגְּאוּלָּה הוּא הֵיזוּת וְאוֹתָם הַנְּשַׁמּוֹת דוֹרְשׁוֹת לְהוֹצִיא אוֹתָם מִתּוֹךְ הַקְּלִפּוֹת, וְכֵן כָּל הַיְסוּדִים רַחֲמֵנָא לִיְצַלְנוּ בְּאִים מִחֲמַת זֶה, וְלִמּוֹד הַזֹּהַר ק יָכוֹל לְבַרֵּר נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה הַנִּמְצָאִים בְּעוֹמֵק הַקְּלִפָּה מֵה שְׂאִין כּוּחַ בְּשִׂאָר לְמוֹדִים לְעִשׂוֹת, [כְּדֵאִיתָא בְּלִיקוּטֵי מוֹהַר"ן (קמא תורה נ"ז, ד) וְעַל יְדֵי זֶה נִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ בְּרַכָּה יְשׁוּעָה וְקְדוּשָׁה עַל עַם יִשְׂרָאֵל, וְעוֹד מוֹסִיף וְאוֹמֵר הַרְבַּ בְּנֵיהוּ יִשְׁטַכְר שְׂמוֹאֲלֵי "וַאֲפִילוּ יְלָדִים קְטַנִּים בְּתִלְמוּד תּוֹרָה תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבִּין צְרִיכִים לְעַסֵּק בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ וְלֹא לְפַחַד, כִּי אֲדַרְבָּה בְּלִמּוּדֵם מְסִירִים אֶת הַפַּחַד מֵעַם יִשְׂרָאֵל, אֲפִילוּ נְשִׁים צְדָקְנִיּוֹת יִגְרְסוּ בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ וַיָּבֵא מִזֶּה רַק טוֹב, וְהֵיזוּ זֶה שְׁלוֹם אָמוֹן, עכ"ל. וְכִשְׁהָאוֹר הַפְּנִימִי מִתְגַּלֵּה מִתְקִים "מִים רַבִּים לֹא יוֹכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאֵהָבָה", "שֶׁלֶּהֲבַתָּ-ה", "וְהִשִּׁיבוּ וְחִיו", "וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בַּה' אֱלֹקֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם".**

וְהִנֵּה, זְכִינוּ שֶׁסֶפֶר הַזֹּהַר מִצוּי לְכָל אָדָם בְּכָל קְצוֹת תְּבִל, כְּמוֹ שֶׁאָמַר הַרְשֵׁב"י בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ שֶׁהַחֲכָמָה הַזֹּאת צְרִיכָה לְהַמְצִיא לְכָלל יִשְׂרָאֵל בְּסוֹף הַיָּמִים, בְּדוֹרוֹ שֶׁל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, כְּלוֹמַר בְּדוֹרְנוּ אָנוּ, וְלָכֵן מְשִׁמִּים מְעוֹרְרִים וּמְזַכִּים אֶת יִשְׂרָאֵל בְּלִמּוּד הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, וְקִבְעוּ גְדוּלֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁנִּכּוֹן לְכָל יְהוּדִי שֶׁיִּקְבַּע לְעַצְמוֹ אֲפִילוּ קְרִיאָה שֶׁל דְּבַר מוֹעֵט בְּסֶפֶר הַזֹּהַר מִדֵּי יוֹם, וּבְכַךְ יוֹכֵל בְּעֵזְרַת ה' לְדַבֵּק בְּסֶפֶר הַזֹּהַר. וְהֲרִי יְדוּעַ שֶׁסֶפֶר הַזֹּהַר מְמַרְק אֶת נְשִׁמַת הָאָדָם מִכָּל דְּבַר רָע, וְהַקְּרִיאָה בּוֹ הִיא סְגוּלָה לְכָל הַיְשׁוּעוֹת וְהַהֲצִלּוֹת.

וְעַתָּה הַבֵּאנוּ לְפָנֵיכֶם אֶת הַחִיבוּר הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה לְקִיּוֹם דְּבַרֵי הַנְּבִיא יַחְזַקְאֵל (פרק לו, זו-כב): וְאַתָּה בְּוֹ אָדָם קַח לָךְ עֵץ אֶחָד וְכָתַב עָלָיו לְיְהוָה וְלִבְנֵי יִשְׂרָאֵל חֲבָרְיוֹ

ולקח עץ אחד וכתוב עליו ליוסף עץ אפרים וכל בית ישראל חברים. וקרב אתם אחד אל אחד לך לעץ אחד והיו לאחדים בידך... ועבדי דוד מלך עליהם ורועה אחד יהיה לכלם ובמשפטי ילכו וחקתי ישמרו ועשו אותם. וישבו על הארץ אשר נתתי לעבדי ליעקב אשר ישבו בה אבותיכם וישבו עליה המה ובניהם ובני בניהם עד עולם ודוד עבדי נשיא להם לעולם. וקרתי להם ברית שלום ברית עולם יהיה אותם ונתתים והרביתי אותם ונתתי את מקדשי בתוכם לעולם. ולקיים את דברי התנא האלוקי אשר ביקש "בני שנו מידותי" (גיטין ס"ז), ובה תלויה כל הגאולה, כדאמרו חז"ל (בבא בתרא דף ח' ע"א) "דכתיב גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט ממשא מלך ושרים אמר עולא פסוק זה בלשון ארמית נאמר אי תנו כולוהו עתה אקבצם". ומה נמצאו לחכי דברי הזוהר בהקדמת התיקונים (דף י"ז), והמשכילים יזהירו אלין רבי שמעון בן יוחאי וחבריו וכו' כד עבדו האי חיבורא אסתמכו עליה לעילא וכו', ומצדיקי הרבים ביה [שרבים יצדיקו את עצמם ע"י...], יהון נפישין ככוכבים לעולם ועד דלא אחשיך נהורא דלהון לעולם ועד, ובה תתקיים נבואת הרשב"י שבדור של משיח אפילו תינוקות של בית רבן ידעו סודות התורה, למען ילמדו מנער ועד זקן מדן ועד באר שבע, ובכך נזכה ברצות ה' להיות כדורו של חזקיהו המלך (ב"ק י"ד). שביקש הקב"ה לעשותו משיח, ועליו נאמר הפסוק "חובל עול מפני שמו", פירוש חובל ונחרב עולו של סנחריב מפני השמן של חזקיהו בבית המדרש שלמדו תורה מדן ועד באר שבע, כן יזכה ה' על ידי כבודכם להרבות כבוד שמים וכבוד התורה, לאחוז בזכותיה דבר יוחאי למען יעתיר בעדינו שנזכה לגאולה השלימה בקרוב, "אשריך ישראל מי כמוך עם נושע בה' מגן עזרך ואשר חרב גאותך ויפחשו איביך לך ואתה על במותימו תדרך", (דברים פרק לג ט). וכאשר דבקים בתורתו של הרשב"י ממשיכים את נשמתו ממש לדורינו זה והרשב"י יושב ושונה כנגדו, (אור החמה), על כן שמנו מטרה לנגד עינינו שלכל ישראל יהיה חלק בתורת הרשב"י הקדוש לבלתי ידח ממנו נידח, ובה לציון גואל.

אם יזכה ללמד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה

כתב הפסא מלך (בתקון ל'), וזה לשונו: "כמה גדול חיוב על תלמידי חכמים ללמד קבלה, וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה, וגורם ארץ גלותא, כי הם מעבדים הגאולה רחמנא ליצלן... כי גדול כחה לקרב הגאולה". ובתקון מ"ב (שם בפסא מלך), "כי למוד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא". ואין נחת רוח להשם כעסק בנשמת

ח. צריך להבין מה כוונת הכסא מלך שאומר היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא הא אומרים

התורה שהיא החכמה האמתית המקבלת כי ממנה יודע רצונו יתברך בעבודתו ומצוותיו... עד כאן, (וענין עוד בספר זכירה לחיים להגאון רבי חיים פלאגי ח"ב דף ע' ע"ד, ובשו"ת אפרקסטא דעגיא סימן ע"ד).

ואקוה כי בספר זה ימצא כל מבקש את חפצו, כי בספר תהלים צפונים כל אוצרות החכמה והמדע חכמה עלאה ותתאה, הגלויות והנסתרות, וכל ספרי מוסר שיצאו לעולם כמעט הכל מרמז בספר תהלים, ואין דבר חכמה ומדע בעולם אשר לא ילכו יונקותיו מהתורה הקדושה, ואתם יחד יחנה הזוהר הקדוש חכמה עילאה מפנים אריותא התנאים שרפי קודש, הרשב"י וחבורתו, אשר זהו חבור נפלא לעורר אהבת דודים, תפלות אדונינו דוד בן ישי ע"ה עם כוח עסק הזוהר, ועל ידי זה תתעורר חבצלת השרון לאוקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוזנו, אם הבנים שמחה, כי בו נגאל, וימליך מלכותה, ויצמח פרקנה ויקרב ק"ץ משיחה.

בין כ"ד ספרי הקדש נצב ספר התהלים של דוד המלך ע"ה נעים זמירות ישראל, בספר התהלות והתפלות הנצחי של עם ישראל. בכל מצב שיהודי נמצא הרי הוא פותח את ספר התהלים, קורא ברגש את מזמוריו, ומוצא בהם את שאהבה נפשו. אם בשעת שמחה וחדוותא דלבא, אזי מתרוגג לבו מתוכו ולבו גואה באמירת פסוקיו בשבח והודיה להקב"ה על הטוב והחסד אשר גמל אותו, וכמאמרם ז"ל (פמדבר רבה ה, ו) **"שישראל נבראו לומר תהלתו של הקב"ה"**, וחלילה בשעת עצב וכאב הריהו משתפף ומתחנן באמצעותו וקורא אל ה' לגאלו מיד צר, להושיעו ולהצילו ממצוקתו. ושוב כשהגאולה אכן באה, והנושע מתאוה להודות לא-ל חי, הוא פותח את ספר התהלים. **בין** דפי התהלים מצפין היהודי את מיטב רגשותיו ודמעותיו, וממנו שואב מעיינות עוז וששון לבב. פסוקי הקדש מעוררים את לבו, ועל דם מביע את ערגתו ותשווקתו לצור עולמים. וכך אמרו רבותינו (מדרש תהלים יח): **"ר' יודן בשם ר' יהודה אומר: כל מה שאמר דוד בספרו, כנגדו וכן נגד כל ישראל אמרו וכן נגד כל העתים אמרו"**.

השיל"ה הקדוש (הלכות תשובה עניני תפילה) כותב: **"מי שנפשו חשקה לדבקה בו יתברך ובשבחיו, אז ידבק עצמו בספר תהלים. אשרי האיש אשר אומר תהלים בשירה ובזמרה בשמחה ובכוננת הלב ובהבנה"**. וזה לשון המלבי"ם (בהקדמתו לפרושו לספר

בגמרא תענית (דף לא, ע"א): אמר עולא ביראה אמר רבי אלעזר עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות מחול לצדיקים והוא יושב ביניהם בגן עדן וכל אחד ואחד מראה באצבעו שנאמר ואמר ביום ההוא הנה אלקיני זה קוינו לו ויושיענו זה ה' קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו. ואפשר לבאר, דהנה בוודאי עם הקב"ה ישבו משה רבנו ורבי שמעון בר יוחאי ביחד ועל ידיהם אבות הקדושים, וכו'. וכשמשה רבנו ורבי שמעון בר יוחאי רואים שיהודי פשוט לומד זוהר הקדוש נכנס לשם [ראה זוהר שיר השירים שרק לומדי הזוהר יכולים להיכנס לגן עדן העליון], ישאלו אותו האם למדת זוהר? ויענה כן, בוודאי כל שנה סיימתי ב"ה את כל הזוהר הקדוש שהדפיסו שובה ישראל, ואז רבי שמעון בר יוחאי ומשה רבנו אומרים לו בא ושב בינינו [באמצע - בין רבי שמעון בר יוחאי ובין משה רבנו].

תהלים): "בית קדש הקדושים, בית האוצר היקר הזה, כל אדם יחזה בו כל תפילה וכל תחנון, כל הודאה וכל תהלה, על כל דבר ועל כל ענין, צוקה או תשועה, צרה או ריוחה, אשר יהיה ליחיד או לרבים". כיוצא בזה כתב בספר הקדוש "מאור ושמש" (פרשת משפטים) בשם הרד"ק: "דוד המלך עליו השלום היה מתפלל על כל הענינים צריכים ישראל עד ביאת משיחנו. על החולים שיתרפאו, על הבריאם שלא יחלו, ועל פרוסתם שיתברכו, ולבטל מהם כל גזרות קשות".

ודוד המלך ע"ה התפלל לה' יתברך שכל העוסק בספר תהלים יחשב עליו כאילו עוסק בנגעים ואהלות, וסדר את ספר התהלים חמשה ספרים כנגד חמשה ספרי תורה, וכתב הפלא יועץ שבאמירת התהלים דבר יום ביומו אין משום בטול תורה ח"ו, **ועל ידי אמירת כל התהלים יכול לבטל הדינים והגזרות הקשות** כמו שאמר רבי פנחס מקוריץ זצ"ל תלמיד הבעש"ט זיע"א על הפסוק **"מי ימלא גבורות ה' ישמיע כל תהלתו"** שמי שרוצה למלל ולכרות כל הדינים הקשים ישמיע כל תהלתו את כל ספר התהלים, ובפרט כשלומד התהלים עם הזוהר הקדוש.

ועין של"ה הקדוש (ריש ח"ב) וז"ל: מי הוא זה ואיזהו שיכול לירד לסוף דעת התורה, אלו כל השמים יריעות וכל הימים דיו וכל הקנים קולקסים אין לכתב חלק אחד מאלף אלפי אלפים רבבות מהרמוז בתורתנו הקדושה. רק כתר תורה מנח לכל, וכל הרוצה לטול יבא ויטל עד מקום ששכלו מגעת, ואחד המרבה ואחד הממעיט, ובלבד שיכונן לבו לשמים עכ"ל. ובתנא דביה אליהו (זוטא ספ"ג), כתב: **אפילו אין בידו של אדם לא מקרא ולא משנה אלא הוא יושב וקורא כל היום הפסוק "ואחות לוטן תמנע" אפילו הכי שכר תורה בידו עין שם.**

הנה מבאר מכאן, שהחבור מהזהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים שאז יתגלה לתחתונים, ובזכות העוסקים יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו, אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו. וזהו שאמר ובגיניה ושבתם איש אל אחזתו וכו', כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים, עד שהצרך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם פסח ודם מילה, כן גאלה העתידה לא תהיה הגאלה עד שיזכו לתוספת הקדושה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה. (של"ה, עשרה מאמרות, מאמר א').

כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות

ולפי זה יש לומר פרוש הפסוק "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", (מיכה ז, טו) שפרושו שהקדוש ברוך הוא יעשה לנו נסים כמו שעשה ביציאת מצרים, שאז עשה נסים בזכות תוספת הקדושה של דם פסח ודם מילה, כמו כן ביציאה מהגלות אם נזכה לתוספת הקדושה יראנו ה' נפלאות במהרה בימינו, יוצא מזה שאין הדבר תלוי אלא בננו, ה' מחכה, כמו שחכה אז ביציאת מצרים שימולו ויעשו פסח, כמו כן עכשו הוא מחכה, שנזכה לתוספת הקדושה של הזוהר, וכשנזכה לזה מיד וציאנו מן הגלות האיום והנורא.

וכן כתב באבן שלמה להגר"א (פרק י"ד אות ג), דהגאולה לא תהיה רק על ידי למוד התורה, ועקר הגאולה בלמוד הקבלה.

כן כתב גם רבי חיים ויטאל בהקדמה לספר "עץ חיים": הכל תלוי בעסק החכמה הזאת, ומניעתנו מלהתעסק בה היא גורמת אחר ועכוב בגן בית מקדשנו ותפארתנו, (ועל זה צריך גם לעשות תשובה גדולה על שבגינו התעכב גאלת ישראל ע"ו בדבריו הקדושים).

רבי עקיבא היה חבוש בבית האסורים עשרים שנה

איתא במדרש שיר השירים (מהגניזה [י"ל ע"י הרב יוסף חיים ורטהימר, הוצאת 'כתב יד וספר' ירושלים תשנ"ה], עמוד י"ח), על הפסוק (א ג) "לריח שמניך טובים": **השביעי** [מעשרה הרוגי מלכות] רבי עקיבא, שהיה חבוש בבית האסורים עשרים שנה, והיו מביאים קולמוסים של קנים, ונותנים בין ציפורניו, ומרתיחין צרורות באש, ומניחין תחת שחיו, ואמרו לו הנח מה שבידך, ובכל כך היה מוסיף להם תוכחות, ומה היה אומר להם, 'כמוהם יהיו עושיהם'. וכל דבר שהיו צריכין לו החכמים היו שולחים ושואלין לו בבית האסורים [ראה פסחים קיב: יבמות קח: סנהדרין יב. עירובין כא: ירושלמי יבמות פי"ב ה"ה]. לסוף עשרים שנה ששהה בבית אסורים יצא ליהרג, והיה עונת קריאת שמע וכו", עד כאן. ובגמרא (ברכות סא:) מתארת את הוצאתו להורג של ר"ע - 'בשעה שהוציאו את רבי עקיבא להריגה זמן קריאת שמע היה, והיו סורקים את בשרו במסרקות של ברזל, והיה מקבל עליו עול מלכות שמים. אמרו לו תלמידיו: רבינו, עד כאן, אמר להם כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה בכל נפשך - אפילו נוטל את נשמתך, אמרתי: מתי יבא לידי ואקיימנו, ועכשיו שבא לידי לא אקיימנו. היה מאריך באחד עד שיצתה נשמתו באחד'.

רבי עקיבא נפטר ביום הכיפורים - ולא ידעו תלמידיו, עד שאלוהו הנביא בא להודיע

וכותב רבינו יוסף חיים זי"ע בספרו "בן יהוידע", שתלמידיו לא אמרו לו דברים אלו ביום שנפטר, כי נשמתו יצאה ב'אחד' ואיך השיב להם, אלא בכל יום לפני הוצאתו להורג היו סורקים את בשרו, והוא היה מקבל עול מלכות שמים, ובאותם ימים דברו איתו תלמידיו. אבל ביום שבו נפטר, שהוא יום הכיפורים, לא היו איתו תלמידיו, כמסופר במדרש משלי (פ"ט ס"ב) שאלוהו הנביא בא להודיע לרבי יהושע הגרסי על מותו של רבי עקיבא.

אמר להן רבי אליעזר הגדול, תמיה אני אם ימותו מיתת עצמן, אמר לו רבי עקיבא שלי מהו, אמר לו שלך קשה משלהו

ובספר "סוד ה" הביא את ספר "שירי מצוה", להגה"צ רבי בנימין אליהו מזאלשין

על צוואת רבי אליעזר הגדול להורקנוס בנו, (המובא בספר שבט מוסר פרק ט"ז), שביאר שכל דברי רבי אליעזר הגדול היו עמוקים על פי הסוד, ומה שאינך בגמרא סנהדרין (דף סח.), וז"ל: והתניא כשחלה ר' אליעזר נכנסו ר' עקיבא וחביריו לבקרו... אמר להן למה באתם, אמרו לו ללמוד תורה באנו, אמר להן ועד עכשיו למה לא באתם, אמרו לו לא היה לנו פנאי, אמר להן תמיה אני, אם ימותו מיתת עצמן, אמר לו רבי עקיבא שלי מהו [כלומר באיזה מיתה ימות], אמר לו שלך קשה משלהן... אמר להן הוא טהור, ויצאה נשמתו בטהרה, עיי"ש.

אם היה רבי עקיבא לומד סתרי תורה אצל רבי אליעזר הגדול, והיה מלמדם לכ"ד אלף תלמידיו, אז היו כולם באחדות אמיתי, ולא היו מתים, ולא הייתה הגזירה

מובן שכל הקפידה הייתה מפני שלא למד ולימד את תורת רבו רבי אליעזר שהייתה על פי הסוד, ועל כן קיבל עונש חמור כזה, שרבי עקיבא היה יכול לקבל את כל תורת הסוד וללמד את בני ישראל. וכן כתב הגה"ק מהרצ"א מדינוב בהוספותיו לספר סוד מרע ועשה טוב, וזת"ד: ואין לנו כוח בירור ניצוצי הקדושה כמו כוח לימוד הזוה"ק, ומובא בשם האריז"ל, שגם הרשב"י ורבי אלעזר בנו היו בכלל עשרה הרוגי מלוכה, והראיה לזה שברח מפני הקיסר שרצה להורגו, והלך הוא ורבי אלעזר בנו להמערה, והיו צריכים הרשב"י ובנו לעשות התיקון במסירות נפשם להריגה כמו רבי עקיבא רבו של רשב"י, ולהעביר הסיגים והקמשונים וחרולים מן השדה אשר ברכו ה'. ומסיים שם (בספר סוד ה') שאם רבי עקיבא היה לומד סתרי תורה אצל רבי אליעזר הגדול, והיה מלמדם לכ"ד אלף תלמידיו, אז היו כולם באחדות אמיתי, ולא היו מתים, (וגם היו ניצלים מגזירת עשרה הרוגי מלכות - כמו רבי שמעון בר יוחאי ובנו רבי אלעזר שניצל), כי בין לומדי תורת הסוד אין, לא שנאה, ולא קנאה, ולא תחרות, אלא כולם באהבה ואחדות גמור, כמו שאמר הרשב"י בזוהר (פרשת נשא - דף קכ"ח ע"א): **חֲדָי רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (חבוקק a) ה' שְׁמַעְתִּי שְׁמַעְךָ יְרֵאתִי. (אמר) (קכ"ח ע"ב) הִתְם יְאוֹת הָיָה לְמִהוּי דְחִיל. אֲנִי בְּחַבִּיבוֹתָא תְלִיָא מְלֵתָא, דְּכַתִּיב, (דברים 1) וְאֶהְבֶּתְ אֶת ה' אֱלֹקֶיךָ, וְכַתִּיב (דברים 2) מֵאֲהַבְתָּ ה' אֶתְכֶם, וְכַתִּיב (מלאכי א) אֶהְבֶּתִי אֶתְכֶם וְגו'.**

ובלשון הקודש: שְׁמַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (חבוקק a) ה' שְׁמַעְתִּי שְׁמַעְךָ יְרֵאתִי. שֶׁם רָאוּי לְהִיֵּת יְרֵא. אֲנִי בְּחַבִּיבוֹת תְּלוּי הַדְּבָר, שְׁכַתוֹב (דברים 1) וְאֶהְבֶּתְ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ, וְכַתוֹב (שם 2) מֵאֲהַבְתָּ ה' אֶתְכֶם, וְכַתוֹב (מלאכי א) אֶהְבֶּתִי אֶתְכֶם וְגו'.

אם אינך מלמדני תצטרך למות על קידוש ה', כי אי אפשר לעשות התיקון אלא על ידי לימוד תורת הסוד

ובגמרא פסחים (דף קיב.): חמשה דברים צוה רבי עקיבא את רבי שמעון בן יוחאי כשהיה חבוש בבית האסורין, אמר [רשב"י] לו [לרבי עקיבא] רבי למדני

תורה, אמר איני מלמדך, אמר לו אם אין אתה מלמדני אני אומר ליוחי אבא ומוסרך למלכות, אמר לו בני יותר ממה שהעגל רוצה לינק פרה רוצה להניק, אמר לו ומי בסכנה, והלא עגל בסכנה, אמר לו אם בקשת ליחנק היתלה באילן גדול, עכ"ל. ורואים שרבי עקיבא חשש ללמדו כשהיה עשרים שנה בבית האסורים, ועל זה אמר לו רבי שמעון אם אין אתה מלמדני אני אומר ליוחי אבא ומוסרך למלכות, יש לבאר על על פי כתבי האריז"ל שאין הכוונה למלכות כאן מלכות הרשעה, אלא למדת מלכות דקדושה, שבמיתה על קידוש השם נקרא, שנמסר למידת מלכות העליונה, וזה כוונתו שאם אינך מלמדני תצטרך למות על קידוש ה', כי אי אפשר לעשות התיקון אלא על ידי לימוד תורת הסוד, ובזה שורף את הקליפות ומגרש החושך ומאיר את העולם באור גדול (סוד ה'). - מהסיפור הזה אנחנו לומדים, כי אם רבי עקיבא היה לומד אצל רבי אליעזר הגדול סודות התורה, היה יכול להינצל מגזירת עשרה הרוגי מלכות, כמו רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו ע"ה, וזה מה שאמר לו רבי אליעזר תמה אני וכו', כי לימוד תורת הסוד יותר גבוה מליהרג על קידוש ה', כי כל תורת הסוד הוא שיחיו ולא ימותו, לא רק הוא, אלא מכפר ומציל את כל עם ישראל, כמו שכתב בזוהר הקדוש: **עוד אָמר אֵלָיהוּ זְכוּנוּ לְבִרְכָה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן: בְּהַאי סִפְרֵי הַזֵּהר יִתְפָּרְקוּן מִן גְּלוּתָא כַּד אֲתַגְּלִיא בְּדָא בְּתַרְאָה. עוֹד בְּדָף קכ"ד: לְשׁוֹן מִשָּׁה רַבִּינוּ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן. וְהַמְשַׁכְּלִים יִזְהִירוּ כְּזֵהר הַרְקִיעַ בְּהַאי חַבּוּרָא דִּילָף דְּאִיהוּ סִפְרֵי הַזֵּהר בְּאֵילִין לֹא צְרִיף נִסְיוֹן - רְצָה לוֹמַר: כִּי הַלּוֹמֵד בְּסִפְרֵי הַזֵּהר לֹא יִסְבַּל חֲבַלֵּי מְשִׁיחַ וּבְגִין דִּישְׂרָאֵל עֲתִידִין לְמַטְעֵם מְאִילָנָא דְחַיִּי דָּא הוּא סִפְרֵי הַזֵּהר יִפְקוּן בֵּיהּ מְגֻלוּתָא בְּרַחֲמֵי.**

ועל כן לא מספיק ללמוד לעצמו, אלא צריך לזכות את הרבים וללמד ולהשמיע לכל ישראל! כי תורת הסוד נועדה להתגלות וללמד את הרבים בדור האחרון למען הכינו את העולם לקראת תורתו של משיח והגאולה שלימה.

כְּדָאי הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן לְסַמְרֵי עֲלִיו בְּשַׁעַת הַדְּחָק

גם בשעת הדחוק הזו, בל נתיאש מן הרחמים. כְּדָאי הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן לְסַמְרֵי עֲלִיו בשעת הדחוק (ברכות דף ט): **וְכֵן עוֹד בְּכִמְה דוֹכְתִי בְּש"ס, וּלְשׁוֹן בְּשַׁעַת הַדְּחָק (דוֹקָא) יֵשׁ לוֹמַר עַל פִּי דְבַרֵּי הַש"ס סָכָה (מה): שְׁאֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי (דהוא סתם רבי שמעון בכל מקום) יְכוּלְנֵי לְפַטְרֵי אֵת כָּל הָעוֹלָם מִן הַדִּין, מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם עַד סוֹפוֹ, וְהָאֲחֵרוֹן הַקָּבִיד כְּעַת סוֹפוֹ שֶׁל גְּלוּת אָדוֹם (שהוא קֶדֶם בִּיאַת גּוֹאֵל צְדָק בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמוּ) שְׂרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי הוּא שְׁעַמַּד בְּנִפְשׁוֹ כְּנֶגֶד מַלְכֵי רוּמֵי (אָדוֹם) כְּדָאֲמַרְיָנָא בְּשַׁבָּת, וְעַל כֵּן אָמַר הַמְּלָךְ אֲזַי, שְׁמַעוֹן שֶׁגָּנָה יְהַרְגֵנִי, וּבִפְרָט בְּסוּף יוֹמֵי אֵילִין בְּאַחֲרִית יְמֵי גְלוּת אָדוֹם, וְזֵהוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי בְּכַחוֹ וּבְכַח הַזֵּהר הַקְּדוֹשׁ חַבּוּרוֹ, דִּיתְפָּרְנְסוּן בְּדָא בְּתַרְאָה לְהַצִּיל מִחֲבַלֵּי מְשִׁיחַ, וְיִפְקוּן מִן גְּלוּתָא בְּכַחוֹ. וְאֵלוּ הַיָּמִים נִקְרָאִים שַׁעַת הַדְּחָק בְּדוֹחֲקָא (דְּגְלוּתָא) בְּתַר דוֹחֲקָא כְּמַבְאָר בְּזֵהר הַקְּדוֹשׁ, עַל כֵּן שְׁפִיר אָמְרוּ (רַק בְּרַשְׁב"י) כְּדָאי הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן לְסַמְרֵי עֲלִיו בְּשַׁעַת הַדְּחָק, שְׁעוּמַד בְּעוֹדְנוּ בְּשַׁעַת הַדְּחָק, הִינְנוּ בְּשָׁנִים הָאֵלוּ, וְעַל זְכוּתוֹ אָנוּ סוֹמְכִין כְּנִזְכֵּר. (דְּבַרֵּי תוֹרָה מִהַדְרָא ט' אוֹת לט).**

ובישועות יעקב כתב, וז"ל: שבאמת אין חלוק בתורתנו הקדושה בין פסוק זה לפסוק **"שמע ישראל"**, כמו שכתב הרמב"ם ז"ל, ורבי עמנואל הצפרני ז"ל כתב במתק קולמסו (פרוש לספר משלי דפוס נעאפאל רמ"ז) לא כאותיות המצוריות העבריות, כי בצורות אותיות נרמזים סודות גדולות, ולמשל ראה כי **ספר התקונים חברו רשב"י על מלה אחת שבתורה שהיא מלת "בראשית"**, וכן הפסוק (בראשית ל"ו) **"ושם אשתו מהיטבאל וגו'**, אשר הקורא לא ירגיש בו שום פליאה, ואמרו עליו (זוה"ק תולדות קמ"ה) **תא חזי, דהא רבי יחנן בן זכאי הוה אמר "ש" הלכות פסוקות ברמזא דחקמתא על זה, בפסוק ושם אשתו מהיטבאל וגו', ולא גלי לון אלא לרבי אלעזר דהנה עמיה עכל"ק. וכתב מרן גאון עוזנו החיד"א ז"ל ע, לרמז זכות"ם תגן, זכותם ראשי תבות זוהר כ"ד ספרים, תהלים משניות, שיתמיד בהם האדם ויחזר וישגן, וזכותם תגן בעד כל ישראל.**

דוד המלך היה קם בחצות הלילה, ואפלו בימי מלך המשיח הוא מלך

וראה מה שכתוב בזה"ק בראשית (פרשת לך דף פ"ב ע"א), תרגום הזוהר: בא ראה שדוד המלך היה קם בחצות הלילה, ומשום כך דוד המלך חי לעולמים, ואפלו בימי מלך המשיח הוא מלך. ובזה"ק (בראשית פרשת ויג'א דף צ"ט ע"א), תרגום הזוהר: בא ראה, הקב"ה עשה את דוד המלך עמוד אחד מהכסא העליון כמו האבות, פרוש, כי אברהם ויצחק ויעקב המה שלשה רגלים לכסא, ודוד הוא רגל רביעי. ובזהר הקדוש בראשית (פרשת ויצא - דף קנח ע"ב): בלשון הקודש: וכן כל אותם שירות ותשבחות שאמר דוד וכל אותם שהיו עמו, כלם היו בסוד עליון, בסוד החכמה.

עקר הגאולה בלמוד הקבלה

הגאולה לא תהיה, רק על ידי למוד התורה, ועקר הגאולה בלמוד הקבלה. (אבו שלמה פרק י"א אות ג) **היצר הרע עושה שלא ילמד קבלה, כי יודע שעל ידי למוד זה ישוב האדם בתשובה שלמה** (הגר"א בישעיה ו' ט). פנימיות התורה הם חיים לפנימיות הגוף שהוא הנפש והחיצוניות לחיצוניות הגוף, והעוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגרות בהם. (אבו שלמה פרק ח' אות כ"ו). **ההשגה מתחילה מתורת הנסתר ורק אחר כך משיגים יתר חלקי התורה. ולבסוף משיגים את התורה הנגלית.** (הגאון מוילנא. סדור). כל אחד מה שמלמדין אותו בבטן אמו פן יש יכלת בידו להשיג. ומי שהיה יכול להשיג סודות התורה והוא לא ישתדל להשיגו, נדון בדינין קשין. (הגאון רבי אליהו מוילנא, הגר"א אבו שלמה חלק כ"ד)

הלומד את האדרא גורם לרשב"י שיהיה מעטר וישוב כמלך בראש

כמו שכתוב הצה"ק המקבל רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי, בספרו **"אור החמה"** על ה"אדרא דמשקנא" (שבפרשת משפטים

דף קכ"ג ע"ב, וְזָה לְשׁוֹן קִדְשׁוֹ: אֲפִילוּ עוֹד הַיּוֹם אַחַר שׁוֹפֵטֵר רִשְׁבִי מִבִּינֵינוּ, כָּל זְמַן שְׁאֵנוּ עוֹסְקִים בְּדַבְרֵי הָאֲדָרָא, "אֲתַעֲטֵר" בָּא רַבִּי שִׁמְעוֹן מְעֵטֵר כְּמִלְךָ בְּעֵטְרוֹתָיו בְּרֹאשׁ, וְיוֹשֵׁב בְּגוּוֹן, עַד כָּאֵן לְשׁוֹן קִדְשׁוֹ. הָאֵם יֵשׁ שְׂמִחָה גְדוֹלָה מִזּוּ בּוֹדָאֵי שְׂכָדָאֵי לַעֲשׂוֹת סְעוּדַת מִצְוָה. וְאֵין שׁוּם סִפְק כְּאֲשֶׁר יִבְקֹשׁ כָּל בְּקִשָּׁה שֶׁהוּא, בְּזָכוֹת הַלְמוּד בְּזוֹה"ק, יִזְכֶּה שְׂתַתְּקַבֵּל תְּפִלָּתוֹ. כְּמוֹ שֶׁמְבַאֵר בְּכַתְּבֵי הָאֲר"י מוֹבָא (שַׁעַר הַפְּסוּקִים - סֵפֶר שִׁיר הַשִּׁירִים): "הַיּוֹשֵׁבֵת בְּגוֹנִים חֲבָרִים מְקַשְׁיָבִים לְקוֹלָהּ הַשְּׂמִיעֵינִי": רֵאשִׁי תְּבוֹת ח'בָּרִים מְקַשְׁיָבִים לְקוֹלָהּ הַשְּׂמִיעֵינִי, הוּא חֲמֵלָה, כְּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ בְּזוֹהַר בְּפֶרֶשֶׁת שְׁמוֹת, עַל פְּסוּק וְהִנֵּה נַעַר בּוֹכָה וְתַחֲמַל עָלָיו וְגו', וְהִבֵּן זֶה. (סֵפֶר זְכוּתֵיהָ דְרִשְׁבִי')

אָחִינוּ כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל - הִבֵּיאוּ בְּרָכָה אֶל בְּיַתְכֶם וּבְכֹל רְגַע תּוֹכְלוּ לְהִתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁבִיט - וּבּוֹדָאֵי הַרְשָׁבִיט זִי"ע יִפִּיר לְכֶם טוֹבָה וְתוֹשָׁפְעוּ מִמְקוֹר הַבְּרָכוֹת,

ט. כתב בספר פלא יועץ (ערך דובב) וזה לשונו: פירשו רבותינו ז"ל שכל תלמיד חכם שאומרים דבר תורה משמו בעולם הזה שפתותיו דובבות בקבר ויש לו הנאה ונחת רוח כשותה יין קונדיטון, כמו שכתוב בירושלמי מסכת שקלים, ... כתוב בספרים שפעם אחת היה שמד ונגלה מוהר"מ אלשיך ז"ל בהקיצו, והציל לאחד מתוך ההפיכה, מפני סיבה שהיה לומד ספרו בתמידות, עכ"ל.

אמרו חז"ל ביבמות (צו ע"ב - צו ע"א): ...אזל ר' אלעזר אמר לשמעתא בי מדרשא, ולא אמרה משמיה דר' יוחנן. שמע רבי יוחנן איקפד. ... ורבי יוחנן מאי טעמא קפיד כולי האי? דאמר רב יהודה אמר רב: מאי דכתיב "אגורה באהלך עולמים"? וכי אפשר לו לאדם לגור בשני עולמים? אלא אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, יהי רצון שיאמרו דבר שמועה מפי בעוה"ז. דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי: כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה - שפתותיו דובבות בקבר. אמר ר' יצחק בן זעירא ואיתימא שמעון נזירא: מאי קראה? "וחכך כיון הטוב הולך לדודי למישרים דובב שפתי ישנים". ככומר של ענבים, מה כומר של ענבים כיון שמניח אדם אצבעו עליו מיד דובב, אף תלמידי חכמים כיון שאומרים דבר שמועה מפייהם בעולם הזה שפתותיהם דובבות בקבר. ופירוש על זה בספר יערות דבש, (חלק שני - דרוש ז): ... היינו להבין, מכל מקום איך דר בב' עולמות, אבל כשאומרים דבר שמועה מפיו, אז נשמת צדיק מתלבשת שם בלומדים, עומדת שם, וכך שפיר אמרין דר בב' עולמות, בעולם הנצחי ובוזה העולם, גם נתלבשת בגוף בקבר בהבלא דגרמי, כך אמרו שפתותיו דובבות בקבר, שנתלבש בגוף בקבר עכ"ל, (ועיין עוד ביערות דבש, חלק ראשון - דרוש טז). [ראה בליקוטים מכתבי הרמח"ל זצ"ל (רבי משה חיים לוצאטו) בענין כותל המערבי, סוד לוז: באדם נשאר עצם אחד בקבר הנקרא לוז, ועליו יבנה הגוף לתחית המתים. ויש שם גם חלק מן הנפש והיא נק' הבלא דגרמי. כן הוא בבית המקדש, נשאר הכותל המערבי, וה"ס זה לוז שעליו יבנה הבנין לעתיד לבא, ואותה הקדושה השורה עליו נקרא הבלא דגרמי].

ובספר תורה וחיים להר"ח הטוב זי"ע (מערכת חת), כתב: אם אומרים חידושים של תלמיד חכם שכבר בעולם העליון, הרי הוא בא מעולם העליון לאותו מקום כמבואר בזוהר הקדוש (חלק ג' פרשת פנחס דף ר"כ ע"א), תרגום הזוהר: שמעו קול אחד שהיה אומר פנו מקום לבי פנחס בן יאיר, שהוא בא אצלינו, שלמדנו, דבכל מקום שהצדיק חידש בו דברי תורה, כשהוא בעולם ההוא [העליון] פוקד לאותו מקום [בעולם הזה] ובא אליו, וכל שכן ששורין בו צדיקים אחרים לקדש אותו מקום, ולומדים שם תורה, כעין זה הנה בא רבי פנחס בן יאיר לפקוד מקומו, ומצא

שכפידוע שהזהר הקדוש מגן ומציל מכל הצרות ומונע פגועים ואסונות - ובפרט בדור האחרון הזה שמצפים כבר בכליון עינים לגאולה השלימה - וכבר הבטיח הרעיא מהימנא: "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי" אשר על פן אחינו הטוהורים חושו והצילו את עם ישראל להדיבק בלימוד הזהר הקדוש, ובדאי המשיח והרשב"י, מליצו טוב במרומים, על כל הלומדים, ונשע תשועת עולמים כולנו ליה מצפים.

לשון הזהר מסגל לנשמה אף דלא ידע מאי קאמר

כבר נודע גדל יקר תפארת וגדל תהלות ספר היקר והקדוש תקוני זהר שחבר התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי זכר צדיק לברכה, אשרי אדם שומע לו לשקד על דלתותיו יום יום, אשר חכמים הגידו שאף לשונו הזהב (הזהר) מסגל מאד לנשמה אף דלא ידע מאי קאמר. (הסקמת הרב הקדוש מאפטא תקוני זהר דפוס מעזבוז). - וראוי לקבע עצמו ללמד חמש דפין בזהר בכל יום, והוא תועלת גדול ותקון גדול לנפש להאירה ולזככה ולתקנה ולכללות קוצים מדות רעות ותאוות רעות לזכות בנעם השם, והוא מרפא ותקון לחטאים ופושעים של הנפש. (מורה באצבע להחיד"א אות מ). - וכן נתן מרו האר"י תקון לבעל תשובה שיאמר חמשה דפין זהר או תקונים בכל יום, וכן נהג מורי ורבי לקבע למודו בליה, במשניות או בזהר, או שניהם כאחד טובים. (מורה באצבע להחיד"א אות מ). - מעלת חדושי תורה שהוא חשוב מאד בשמים ממעל, עד שאמרו בזהר הקדוש שבונה שמים חדשים, ועליו הפתוב אומר: "לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה", אל תקרי עמי אלא עמי, שנעשה שתי להקדוש ברוך הוא וכו', והוא תקון גדול לכל עוון ולכל חטאת ובפרט לעוון פגם הברית וכו'. וגם למוד ספר הזהר הקדוש אף באין מבין חשוב כאלו חדש חדשים. ואחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכון לבו לשמים.

(פלא יועץ ערך חדוש)

אלו הצדיקים מחדשין דברי תורה ונתחדש אותו דבר תורה שאמר מלפנים, רבי פנחס בן יאיר, עתה מתחדש לפניו כאן.

(א) על ידי הפצת ספריו זוכה לישב במחיצתו בעולם הבא: המדפיס ספרים מממונו להוציא לאור תורה זוכה ויושב במחיצת התלמידי חכמים מחברי הספרים, שהרי על ידו יצא החיבור לעולם, ותרבה הדעת בכל עת, ואילו היה גנוז למקצועות המשכן בירכתיים, לא היו לומדים בו. - ב. והנה אמרו חז"ל במסכת יבמות (דף צ"ו ע"ב) שפתותיו דובבות וכו' כדאיתא שם, ולפי זה הגורם שיהיה החכם חי אחרי מותו, גם הוא זוכה ויושב במחיצתו, שהרי הוא גרם להחיותו, ואין ספק כשהוא בא לעולם הבא, החכם בעצמו עם סיעת מרחמוה יוצאין לקראתו לקבל פניו. (הגאון מהרח"א איסטורוסה בספרו בן אברהם פרשת וישלח דף כ"ג ע"ב).

(ב) הספר של הצדיק הוא נשמת הצדיק: בחלום וכו' עיין שם, ונא לעיין בהסכמת הגה"צ מהר"י ח זוננפלד זכותו יגן עלינו אמן, לספר "צדקה ומשפט", אודות הוצאה לאור. (ראה עוד מהר"ח פלאגי זצ"ל בספרו "תורה וחיים", מ"ע ס' אות ריז). גם האדמו"ר מסאדיגורא זכותו יגן עלינו אמן, מביא שהציון להצדיק הוא בשביל הגוף והנפש, והספר של הצדיק הוא לנשמת הצדיק.

לומר זהר חדש קדם התפלה

תגיד להאברכים שאם רוצים להגיד מעט זהר קדם התפלה שיגידו זהר חדש, שמזה גם כן יכולים להיות חסיד. (דברי אהרן בשם הרב הקדוש רבי אשר מסטולין).

- **אם זכה ילמד בזהר הקדוש באשמורות, כי בזכותו יצאו ישראל מהגלות שדומה ללילה.** ואף שלא זכה להבינו, אף על פי כן ילמד הלשון כי הוא מזכר הנשמה, והקדוש ברוך הוא ברב רחמיו ימלא כל משאלות לבו בפרט בזכות למוד לשון הזהר, כי הוא נייחא קמיה אף על פי שהוא מגמגם בלישניה ודאי מאן חשוב מאן ספון ומאן רקיע בזכות זה הקדוש ברוך הוא ימהר ויחיש וידלג ובא לציון גואל, אמן כן יהי רצון. (סדור שער השמים, בסדר הלמוד שכתבו הקדמונים).

- **אחי ורעי, אם כל כף גדולה לשמים שיאו ומעלתו וכמה תקיף חילא דהאי אילנא ורבבי של למוד ספר הזהר הקדוש, ושךש בארץ גזעו לשלח רצוצים חפשי מן הגלות המר, האיר לא יתלהב לב האדם להאיר און לשמע בלמודים לקבע שעור קבוע בכל יום בזהר הקדוש ובתקונים ושאר ספרי המקבילים כו.** (סוד ושךש העבודה, שער הששי, שער הניצוץ).

- **ראוי לקבע עצמו ללמוד חמש דפים זהר בכל יום,** והוא תועלת גדולה ותקון גדול לנפש להאירה ולזככה ולתקנה, ולכלות קוצים, מדות רעות ותאוות רעות, לזכות בנעם השם, והוא מרפא ותקון לחטאים ופשיעים של הנפש. וכן נתן מרו האר"י זכרוננו לברכה תקון לבעל תשובה שיאמר חמש דפים זהר או תקונים בכל יום, וכן נהג מורי ורבי דודי הקדוש מורינו הרב רבי צבי.

(נתיב מצוותיך למורינו הרב רבי יצחק איזיק מקאמארא, שביל התורה אות א' סימן ל"א)

ללמד תקוני זהר ארבעים יום מראש חדש אלול עד יום הכפורים

יעין בסוף הקדמת בעל פסא מלך ועוד בכמה ספרים קדושים שהלהיבו מאד ללמד התקוני הזהר בארבעים יום שמראש חדש אלול עד יום הכפורים (ואולי יש להסמך זה ממה שכתב בתקון ו' ויפתח נח את חלון התבה אשר עשה ודא יום הכפורים דתבת נח היא אמה עלאה חלון דילי הוא עמודא דאמצעייתא דביה אור ותיבה אור וכתב בבאור מהגר"א שביום הכפורים חלונות התבה והוא תשובה אמה עלאה פתוחים וזהו שכתוב מקץ ארבעים יום שהם ארבעים יום הידועים מראש חדש אלול ורעיא מהימנא איתא על התקוני זהר דאיהי מגוונא דתבת נח וכו' פידוע. (הקדמת המוציא לאור תקוני זהר מהגר"א). - ובחדש אלול חצי היום תלמוד חכמת האמת וחצי היום תלמוד טור ובית יוסף ושלחן ערוך הלכות ראש השנה וכפור וסכה ולולב עם כל הפוסקים השייכים להם, ובעשרת ימי תשובה לא תלמוד כי אם חכמת האמת דוקא, ובימים שבין כפור לסכות תרבה בלמוד התהלים וזהו וכי צא ובעזרת השם יתברך כל אשר תפנה תשכיל ותצליח אמן כן יהי רצון. (עבודת הקדש חלק התכלית פרק ע'). - ולהיות ספר התקונים בחדש אלול יד הכל משמשת בו.

(פסא מלך בהקדמה)

מִשֶׁה רַעֲיָא מְהִימְנָא סוּבַל עַל וְצַעַר הַשְּׂכִינָה הַקְדוּשָׁה לְבָדוּ, כִּי אֵין הַתְּלַמִּידִי חֲכָמִים רוּצִים לְסִייעוּ בְּזָה, שְׂאִינִם רוּצִים לְלַמּוֹד סוּדוֹת הַתּוֹרָה

וְהָאוּר הַחַיִּים הַקְדוּשׁ בְּפָרוּשׁוֹ עַל פְּרִשְׁת וַיְחִי (בְּכַרְפֵּת יַעֲקֹב לַיהוּדָה) בִּיאָר, דְּמִשֶׁה הוּא גּוֹאֵל רַאשׁוֹן, וְהוּא גּוֹאֵל אַחֲרוֹן, כְּדָאֲמַר בְּזוּהַר הַקְדוּשׁ "מ'ה ש'הִיָּה ה'וֹא" ר"ת מִשֶׁה - "ש'הִיָּה", (קהלת א ט), וְאֵין מִשֶׁה רַעֲיָא מְהִימְנָא נוֹתֵן הַתּוֹרָה רוּצָה לְגֵאוּל עִם שֶׁל בְּטַלְנִים, [וּבְזוּהַר הַקְדוּשׁ קוֹרָא לְאֵלוֹ שְׂאִינִם עוֹסְקִים בְּסִפְר הַזּוּהַר "עַמִּי הָאֲרִיץ" גַּם כִּי גְדֻלִים בְּתַלְמוּד], וּמוֹסִיף שָׁם, דְּבַכֵּל פְּעַם שֵׁישׁ זְמַן הָרְאוּי לְגֵאוּלָּה, צָרִיר שִׁיְהִי בְּנוּ יִינָה שֶׁל תּוֹרָה הוּא כַח עֶסֶק הַתּוֹרָה בְּכָל הַפְּרָדָּ"ס - ד' חֲלָקִיָּה, (כְּדַפְרֵשׁ בְּשִׁיר הַשִּׁירִים עַל הַפְּסוּק "הִבִּיאֵנִי אֶל בֵּית הַיְיֹ", וְאִם לֹא ח"ו סוּבְלִים יִסּוּרִים, וְרַק עַל יְדֵי כַח הַתּוֹרָה שֵׁישׁ בְּעַם יִשְׂרָאֵל נִגְאָלִים, עַכְתָּ"ד. וּפּוֹק חֲזִי מַה שְׂאֲמָרוּ בְּזוּהַר הַקְדוּשׁ פְּרִשְׁת בְּרַאשִׁית (דף כח): בְּלִשׁוֹן הַקְדָּשׁ: אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וְהָרִי מִי נָתַן מַעֲשֵׂה שֶׁל אָדָם בְּיִשְׂרָאֵל וּבְמִשֶׁה? אָמַר לוֹ: בְּנִי, וְאַתָּה אֲמַרְתָּ כִּי? וְכִי לֹא לְמַדְתָּ (יִשְׁעִיָּה מו) מְגִיד מְרַאשִׁית אַחֲרִית! אָמַר לוֹ, כִּי הוּא וְדָאִי. וְלִכֵּן מִשֶׁה לֹא מַת, וְהוּא נִקְרָא אָדָם, וּבְגִלְלוֹ נֶאֱמַר בְּגִלוֹת הָאֲחֵרוֹנָה וְלֹאֲדָם לֹא מִצָּא עֵזֶר, אֲלֵא כָלָם כְּנִגְדוּ. וְכֵן נֶאֱמַר בְּעַמּוּד הָאֲמֻצְעִי וְלֹאֲדָם לֹא מִצָּא עֵזֶר שִׁיּוּצִיא שְׂכִינָה מֵהַגְּלוּת. זְהוּ שְׁכָתוּב (שְׁמוֹת ב) וַיִּפֶן כֹּה וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ. וּמִשֶׁה הוּא בְּדַמּוֹתוֹ מִמֶּשׁ, שְׁנֶאֱמַר בּוֹ לֹא מִצָּא עֵזֶר כְּנִגְדוּ. בְּאוֹתוֹ זְמַן וַיִּפֹּל ה' אֱלֹהִים הַתְּרַדְמָה עַל הָאָדָם. ה' אֱלֹהִים - אֲבָא וְאֲמָא. תְּרַדְמָה - זוּ הַגְּלוּת, שְׁנֶאֱמַר בָּהּ (בְּרַאשִׁית טו) וַתְּרַדְמָה נִפְלָה עַל אֲבָרָם. הַפִּילוֹ עַל מִשֶׁה וַיִּישָׁן. אֵין שְׁנָה אֲלֵא גְלוּת. וַיִּקַּח אַחַת מִצְלַעְתָּיו - מִצְלַעוֹתָיו שֶׁל מִי? אֲלֵא מְאוֹתָם עֲלָמוֹת שֶׁל הַגְּבִירָה נְטִלוּ אֲבָא וְאֲמָא אַחַד מֵהֶם, וְהוּא צַד לְבָו, יָפָה כְּלִבָּנָה. וַיִּסְגַּר בְּשָׂר תַּחְתָּנָה - זֶה בְּשָׂר שְׁנֶאֱמַר בּוֹ (שִׁם ו) בְּשִׁגְם הוּא בְּשָׂר. בְּשָׂר שֶׁל מִשֶׁה אָדָם, וְעֵלְיוֹ נֶאֱמַר פְּנֵי מִשֶׁה כְּפָנֵי חֲמָה, וְלִכֵּן (שִׁיר ו) יָפָה כְּלִבָּנָה בְּרָה כַחֲמָה. וּבְאֵר בְּמִקְדָּשׁ מְלֶךְ: דְּמִשֶׁה רַעֲיָא מְהִימְנָא סוּבַל עַל וְצַעַר הַשְּׂכִינָה הַקְדוּשָׁה לְבָדוּ, כִּי אֵין הַתְּלַמִּידִי חֲכָמִים רוּצִים לְסִייעוּ בְּזָה, שְׂאִינִם רוּצִים לְלַמּוֹד סוּדוֹת הַתּוֹרָה, אֲלֵא כּוֹלָם כְּנִגְדוּ וְלֹא מִצָּא הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא מִי שֵׁיְעֵזֶר לְהוּצִיא אֶת הַשְּׂכִינָה מִן הַגְּלוּת, וְכָלָם בְּסוּד הַתְּרַדְמָה וְהַשִּׁינָה.

כַּל הַגְּאוּלָּה תְּלוּיָה בַעֲסַק הַחֲכָמָה הַזֹּאת

וּבְדָגְל מַחְנֵה אֲפָרִים (פְּרִשְׁת שְׁמִינִי): וְזֶהוּ דְרָשׁ דְּרָשׁ מִשֶׁה, הֵינּוּ כְּשִׁיתְגַּלְהָה (כִּי בְּכָל דּוֹר וְדוֹר יֵשׁ בַּחֲנִינַת מִשֶׁה, וְאִתָּא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי הִיָּה בַחֲנִינַת מִשֶׁה), וַיְדַרְשׁ מַה שְׁדַרְשׁ כְּבָר מִשֶׁה, הֵינּוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, סִפְר הַזֶּהר, אִזְ וְהִנֵּה שְׂרָף, הֵינּוּ שְׁיַתְבְּטְלוּ כָּל הַקְּלָפוֹת וּמַמְיָלָא יְהִיָּה הַגְּאֻלָּה שִׁיבְנָה בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן סְלָה וְעַד.

וְגַם עַל יְדֵי הַחִיבוּר הַהוּא יֵהיָה בְּטוֹל הַקְּלִיפּוֹת וְקַלּוֹת הַגְּלוּת וְהַשְׁבַּתַת הַקְּטֵרוּגִים (חֲסֵד לְאַבְרָהָם מַעִין רַאשׁוֹן נַהַר כ"ד). הַכַּל תְּלוּי בַעֲסַק הַחֲכָמָה הַזֹּאת, וּמוֹנֵיעַתְנוּ מִלְּהַתְּעַסֵּק

בַּהּ הִיא גּוֹרַמַת אַחוּר וְעוֹכּוּב בְּנִין בֵּית מִקְדָּשְׁנוּ וְתַפְאֵרַתְנוּ.

(הַקְּדַמַת הַרַב חַיִּים וַיִּטַּל לַעֲץ חַיִּים).

כָּל הָאֲסוּנוֹת וְהָעֲנִיּוֹת וְהַצָּרוֹת, וְעֹכֹב בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ וְהַגָּאוּלָּה, זֶה בְּגִלְל שְׁלֵא רֹצִים לְלַמּוֹד אֶת תּוֹרַת הַסּוּד - וּמַעֲכָבִים הַגָּאוּלָּה

בְּתִיקוּנֵי זוהר (תיקון ל'), אָמַר הַרְשֵׁב"י ע"ה שְׁכַל הָאֲסוּנוֹת וְהָעֲנִיּוֹת וְהַצָּרוֹת, וְעֹכֹב בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ וְהַגָּאוּלָּה, זֶה בְּגִלְל שְׁלֵא רֹצִים לְלַמּוֹד אֶת תּוֹרַת הַסּוּד. - וּבְזוֹהַר פְּרִשְׁת נְשִׂיא (קכד, ב), אָמַר הַרְעִיָא מְהִימְנָא דְדוּקָא בְּזוֹכֹת לִימוּד סֵפֶר הַזוֹהַר יוֹצֵאִים מִהַגְלוֹת בְּרַחֲמִים, וְכִבְר בְּאֵרו גְּדוּלֵי הַדּוֹרוֹת, כִּי הַלִּימוּד בְּזוֹהַר הַקְּדוּשׁ מוֹעִיל גַּם בְּגִירָסָא, כִּי מְטַהֵר הַנְּפֶשׁ הוּא (עֵינּוּ בְּסֵפֶר אור הַזוֹהַר) וּמְזַכֵּר הָאֵוִיר, וּמְכַנְיֵע כַּח מַלְכוּת הַרְשָׁעָה, וְדַע כִּי כִבְר הוֹרָה מְלֶאךָ הָאֱלֹקִים הָאֲר"י הַחַי זי"ע לְתַלְמִידֵי הַגְּדוּלִים, שְׂיִלְמָדוּ זוֹהַר בְּגִירָסָא, לְזָכוֹת עַל יְדוּ לְהַשְׁגָּה, וְכֹן לְבַעֲלֵי תְשׁוּבָה לְטַהֵר נַשְׁמָתָם, וּלְקַבְּלַת תְּשׁוּבָתָם. וְאֵלוּ כִבְר קִימְנוּ עֲצַת הַרְמַח"ל זִיע"א לְלַמּוֹד בְּחַבְרָה זוֹהַר הַקְּדוּשׁ בְּגִירָסָא בְּרַצִּיפוֹת, כִּכְר הוֹנַח לָנוּ, וְנִצְלָנוּ מִיַּד כָּל הַקְּמִים עָלֵינוּ, וְזָכִינוּ לְרוּחַ טְהָרָה, (דְּבִיאל פְּרָק ז יג) "וְאָרוּ עִם עֲנֵי שְׂמִיָא" וְגַבַּר יִשְׂרָאֵל!

עַל כֹּן רָאוּ נָא בְּזֶה דְבָרֵי הַגְּר"א ז"ל, וְדָבָרֵי גְדוּלֵי יִשְׂרָאֵל מְעַנְּן חוֹבַת הַשְּׁעָה לַעֲסוֹק בְּלִימוּד הַזוֹהַר הַקְּדוּשׁ, וְעַתָּה יֹאמַר בְּקוֹל רַם וְנִשְׂא "חַתּוּם פִּי שְׁטוּן... יְעוּם בּו וְיָדָם", וְלֹא יִקְנָטְרוּ עוֹד הַשׁוֹגְגִים וְהַמְזִידִים, וְלִשְׁוֹמְעִים יוֹנְעִים יֹאמְרוּ הַמְּגִידִים, לְכֹל אִישׁ יִשְׂרָאֵל הַקְּטוּנִים עִם הַגְּדוּלִים, יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל חֲבָרִים, וּמְמַנּוּ יִשְׁקוּ כָּל הַעֲדָרִים, בְּאַהֲבָה וּבְאַחֲדוּת נִפְלְאִים, כּוֹלְנוּ לִי-הַ וּלְי-הַ עֵינֵינוּ מִצְפִּים.

וּבְזוֹכֹת אֲדוּנֵינוּ דְּדוּד הַמְּלֶאךָ ע"ה הוּא מְשִׁיחַ ה', יִתְקַיְמוּ דְבָרֵי הַנְּבִיא יִחְזַקְאֵל (פְּרָק לז ט) דְּבָר אֲלֵהֶם כֹּה אָמַר אֲד-נִי ה' הִנֵּה אֲנִי לְקַח אֶת עַץ יוֹסֵף אֲשֶׁר בְּיַד אֲפְרַיִם וְשִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל חֲבָרֵי וְנִתְתִּי אוֹתָם עָלָיו אֶת עַץ יְהוּדָה וְעִשִׂיתֶם לְעַץ אֶחָד וְהָיוּ אֶחָד בְּיָדֵי: (יִחְזַקְאֵל פְּרָק לז כד-כה, כז) וְעַבְדֵי דְּדוּד מְלֶאךָ עָלֵיהֶם וְרוּעָה אֶחָד יִהְיֶה לְכֻלָּם וּבְמִשְׁפְּטֵי יִלְכוּ וְחֻקְתִּי יִשְׁמְרוּ וְעִשׂוּ אוֹתָם, וְיִשְׁבוּ עַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִתְתִּי לְעַבְדֵי לְיַעֲקֹב אֲשֶׁר יִשְׁבוּ בָּהּ אַבּוֹתֵיכֶם וְיִשְׁבוּ עָלֶיהָ הֵמָּה וּבְנֵיהֶם וּבְנֵי בְנֵיהֶם עַד עוֹלָם וְדוּד עַבְדֵי נְשִׂיא לָהֶם לְעוֹלָם: וְהִיא מְשַׁכְנִי עָלֵיהֶם וְהִיִּיתִי לָהֶם לְאֱלֹקִים וְהִיא יִהְיֶה לִּי לְעַם. וּבְזוֹכֹת הַרְשֵׁב"י ע"ה נִשְׁמַת מֹשֶׁה רַעֲיָא מְהִימְנָא מְשִׁיחַ ה' הוּא גּוֹאֵל רָאשׁוֹן וְהוּא גּוֹאֵל אַחֲרוֹן (אור הַחִיִּים וְחַי), וּבְיָמֵינוּ תְּנִשְׁע יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל תְּשׁוּעַת עוֹלָמִים וְיִתְקַיְמוּ בְּנוּ הַרְעִיָא מְהִימְנָא בְּסִפְרָא דָא יִפְקוּן מַגְלוֹתָא בְּרַחֲמֵי וּבְגִין דָא וְאִין עֵמוּ אֵל נִכְר, וְהִיא ה' לְמַלְךָ עַל כָּל הָאָרֶץ בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשִׁמּוּ אֶחָד: (זְכַרְיָה פְּרָק יד ט), בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

וְזֹאת לְמוֹדְעֵי, שְׁסַפְרִים הָאֵלוּ מְתַר וּמְצוּה לְכֹל אֶחָד לְהַדְפִּיס כְּמָה שְׂרוּצָה בְּאֵילוּ שִׁפָּה וְלָשׁוֹן שְׂרוּצָה, וְכָל הַמְּזַכֵּה אֶת הַרְבִּים זְכוּתוֹ עוֹמְדַת לְעַד וְזוֹכָה לְבָנִים צַדִּיקִים. וּבְגִדְל כַּח זְכוּת הַרְבִּים שֶׁל הַעוֹזְרִים וְהַמְּסַעִים לַמַּפְעֵל הַקְּדוּשׁ הַזֶּה, יִזְכוּ לְרֵאוֹת מִיוֹצֵאֵי חֲלָצֵיהֶם רַב תְּעַנּוּג וְנַחַת דְּקַדְשָׁה, עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה בְּקָרוֹב שְׂיַעֲרָה הַשָּׁם עָלֵינוּ רוּחַ טְהָרָה, וְנִזְכָּה לְטַהֵר לְבַבְנוּ לְעַבֵּד לְיוֹצְרֵנוּ כְּכֹל כַּחֲנוּ וּבְכֹל נַפְשָׁנוּ וּבְכֹל מַאֲדָנוּ, וְתִקְוִים הַבְּטַחַת הַרְעִיָא מְהִימְנָא "בְּהַאי סֵפֶר הַזֶּה, יִפְקוּן בִּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי". כְּלָנוּ כְּאֶחָד נִזְכָּה שְׂיַקְוִים בְּנוּ נְבוֹאָת הַרְשֵׁב"י "זְכָאָה דְרָא דְהַאי אֲתַגְלִיא בִּיה

ובסגולתו "וקראתם דרור" ותחזנה עינינו, בן דוד משיחנו מלך ביופיו יבוא ויגאלנו, ב"עוז" והדר אלקינו, ובשכר זאת א-ל חי חלקינו, ונחה עליו רוח ה' צורנו מגינינו, יגלה כבוד מלכותך עלינו, ואז ישמח לבנו, ותגל נפשנו, בישועת מלכינו, אכ"ר.

הק' שלום יהודה גראס
אבדק"ק האלמין
בית שמש תובב"א

לעילוי נשמת

יחיא בן חיים
יהודית בת נחמיה

לבריאות, אורך ימים והצלחה בכל

אריה בן יחיא וכל משפחתו,
ציון בן יחיא ומשפחתו
נסים בן יחיא ובני ביתו,
מרדכי בן יחיא וכל משפחתו
מרדכי בן אשר וכל משפחתו
שלום בן יהודית וכל משפחתו
אמנון בן אברהם וכל משפחתו
יונה בת לאה
מזל בת יהודית ובניה
שרה בת יהודית
צביה בת עקיבה
אביטל (ניקול) בת רחל
יוכבד בת יהודית

ספר ראשון

א לחודש

א אֲשֶׁרִי הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא חָלַף בְּעֵצַת רְשָׁעִים וּבְדַרְךְ חַטָּאִים לֹא עָמַד
וּבְמוֹשֵׁב לְצִים לֹא יָשָׁב: ב כִּי אִם בְּתוֹרַת יְהוָה חָפְצוֹ וּבְתוֹרָתוֹ יִהְיֶה

— שִׁמוֹשׁ תְּהִלִּים —
למפלת נפלים

אשרי האיש וגו' (א, א): [שימוש תהלים לפרק א] כתוב יתיה בקלף צבי עד "וכל אשר יעשה יצליח", ושם שלו אלת"ד. כיצד, א' מן אשרי, ל' מן לא כן, ח' מן יצליח, ד' מן דרך רשעים. וכתוב יהי רצון מלפניך אלת"ד שתעשה לאשה (פלוגית בת פלוגית) שלא תפיל ותרפאנה רפואה שלמה מועתה ועד עולם אמון אמון אמון סלה. ותלוהו עליה.

— זוהר תהלים —

כמה חביבים אותם שמשתדלים בתורה לפני הקב"ה שאפלו בזמן שהדין תלוי בעולם ונתנה רשות למשחית להשחית, התלמיד חכם שמור הוא מכל משמר
כִּי אִם בְּתוֹרַת ה' חָפְצוֹ (א, ב): [זוהר במדבר 9' בלק (דף ר"ב)]. עוד פתח ואמר, (דברים ב) כִּי תִצּוּר אֶל עִיר יָמִים רַבִּים לְהִלָּחֵם עָלֶיהָ לְתַפְשָׁהּ וְגו'. כִּמָּה טוֹבִים הֵם דְּרָכֶי וּשְׁבִילֵי הַתּוֹרָה, שְׁהָרִי בְּכָל דָּבָר וּדְבָר יֵשׁ כִּמָּה עֲצוֹת, כִּמָּה טוֹבוֹת לְבָנֵי אָדָם, כִּמָּה

מרגליות שמאירות לכל צד, ואין לה דבר בתורה שאין בו כמה נרות מאירים לכל צד. פסוק זה הוא כפשוטו, ויש בו כפי מדרשו, ויש בו חכמה עליונה להזהיר למי שצריך. אשרי חלקו מי שמשתדל בתורה תמיד. מי שמשתדל בה, מה כתוב בו? (תהלים א) כִּי אִם בְּתוֹרַת ה' חָפְצוֹ וּבְתוֹרָתוֹ יִהְיֶה יוֹמָם וּלְיָלֵלָה, וְהָיָה כְּעֵץ. לָמָּה זֶה סָמוּךְ לָזֶה? אֵלֶּא מִי שְׁמִשְׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה יוֹמָם וּלְיָלֵלָה, לֹא יִהְיֶה כְּעֵץ יָבֵשׁ, אֵלֶּא כְּעֵץ

ענין שימוש תהלים

ממרום האצילנו, תורת אמת נתן לנו והתורה כולה שמותיו של הקב"ה והיא המצלת והמגנה מן המקרים כאמרו בשכבך תשמור עליך וכו'. גם חמשת ספרי תהלים המכוונים כנגד חמשה חומשי תורה וכמה וכמה סודות נוראות ונפלאות בהם להגן ולהציל האדם מרעתו. ובדורות הראשונים היו משתמשים בשימוש תהלים כדמוכח להדיא בגמרא משיר של פגעים וכו'.

* ספר שמוש תהלים: סגולות ושמות המלאכים היוצאים מן הפסוקים בתהלים. על הספר הקדוש הזה הסכימו כבר כל גדולי עולם ובתוכם הרשב"א ז"ל בתשובה (סימן קי"ג). הוספנו על זה מראה מקומות ובמקומות החסרים הוספנו שמוש תהלים החדש מספרי קבלה. יצא לאור ע"י מפעל הזוהר העולמי ראש חודש ניסן ה'תשע"ד.
הקדמה: ידוע לכל העמים כי שם ה' נקרא עלינו

יִזְמַם וְלִילֶחָהּ: ג וְהָיָה בְּעֵץ שָׁתוּל עַל פְּלָגֵי מַיִם אֲשֶׁר פָּרְיוֹ וְתֵן בְּעֵתוֹ וְעָלְהוּ לֹא יִבּוֹל וְכָל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה יִצְלִיחַ: ד לֹא בֶן הָרְשָׁעִים כִּי אִם כַּמִּין אֲשֶׁר תִּדְרָפְנוּ רוּחַ:

זוהר תהלים

רבים הם? אלא שלשה ימים זה אחר זה נקראים ימים רבים. גם כן, כי תצור אל עיר ימים רבים - שלשה ימים זה אחר זה שנודע דבר בעיר. בא ואצוף על (כל) בני ביתי: לא תשחית את עצה - זה תלמיד חכם שהוא בעיר, שהוא עץ החיים, אילן שנותן פרות. על גוף של ישראל אמר, ועץ עשה פרי אשר זרעו בו על הארץ

לֹא בֶן הָרְשָׁעִים כִּי אִם כַּמִּין (א, ט): זוהר

חדש מדרש רות (דף צא.) למה הדבר דומה? לשני אילנות, אחד קדוש ואחד טמא. מי הוא הקדוש, ומי הוא הטמא? מי שעושה פרי הוא הקדוש, ומי שאין עושה פרי הוא הטמא. וזהו שיעשה צל לעבודה זרה. ועם כל זה הם נטועים בארץ, ולעץ אחד יש מים, ולעץ האחר אין (יש) מים. ועם כל זה, עץ אחד יעשה פרי, ועץ אחד לא יעשה פרי. בדגמא הזו הם ישראל ובני האמות. שני אילנות, שהם נטועים בארץ. רוח של קדשה, ורוח של טמאה. זהו האילנות, והם בארץ אחת, שהן מן הגוף, אחינו עמנו. ולאחד יש מים ועושה פרי, זו היא התורה הקדושה של ישראל

ענין שימוש תהלים

האומרו נצול מכל כלי זיון. והנה מה טוב ומה נעים לזכות בו את הרבים כי לא חדש הוא וכבר היה לעולמים מרגלא בפומייהו דאנשים ושרים ותמימים אשר היו מלפנינו.

פתח השער לספר זוהר תהלים עם ספר שימוש תהלים: ב"ה זכינו להוציא לאור את הספר שימוש תהלים לזוהר תהלים עם הוספות מחכמי הקבלה

שתול על פלגי מים. מה אילן יש בו שרשים, ויש בו קלפות, ויש בו מח, ויש בו ענפים, ויש בו עלים, ויש בו פרחים, ויש בו פרי - שבעה סוגים אלו עולים לשבעה עשר, לשבעים, גם דברי תורה יש בהם פשט המקרא, דרש, רמז שרומז חקמה, גימטריאות, סודות טמירים, סודות נסתרים אלו על אלו, פסול וכשר, טמא וטהור, אסור והתר. מכאן והלאה מתפשטים הענפים לכל צד, והיה כעץ ודאי. ואם לא - אינו חכם בחקמה.

בא וראה כמה חביבים אותם שמשתדלים בתורה לפני הקדוש ברוך הוא, שאפלו בזמן שהדין תלוי בעולם ונתנה רשות למשחית להשחית, הקדוש ברוך הוא מצוהו עליהם, על אותם המשתדלים בתורה, וכך אומר להם הקדוש ברוך הוא: כי תצור אל עיר, בגלל החטאים הרבים שחטאו לפני והתחילו בדין. ימים רבים, מה זה רבים? (שלשה ימים זה אחר זה נקראו ימים רבים. אף כאן כי תצור אל עיר ימים רבים) שלשה ימים זה אחר זה שנודע דבר בעיר. מנין לנו שימים רבים הם שלשה? שכתוב (ויקרא טו) ואשה כי יזוב זוב דמה ימים רבים. וכי ימים

וכבר הסכימו בזה כל גדולי עולם וחזי מאן גברא רבה קמסהיד עליה הרשב"א ז"ל בתשובה סימן קי"ג. וכן ריב"ז בפרק חלק כתב גבי לוחש על מכה וזה לשונו אם יש לו קדחת מותר ללחוש עליו ולהתרפאות בדברי תורה וכו'. עוד מבואר בגמרא פרק במה אשה יוצאה עיין שם. וכן כתב תשב"ץ כי בויהי נועם אין בו שום זי"ן לומר לך שכל

ה על בן לא יקמו רשעים במשפט והטאים בעדת צדיקים: ו כי יודע יהוה
 דרך צדיקים ודרך רשעים תאבד:

— זוהר תהלים —

תאבד (א, 1): [זוהר ויקרא 9 קדושים (ד' 9 פ"ג)]
 פתח ואמר, (תהלים א) כי יודע ה' דרך
 צדיקים ודרך רשעים תאבד. מה זה כי יודע
 ה'? אלא הקדוש ברוך הוא יודע ומשגיח
 על דרכי הצדיקים להיטיב להם ולהגן
 עליהם, והוא הולך לפניהם לשמר אותם.
 ומשום כך, מי שיוצא לדרך, צריך שאותה
 הדרך תהיה דרכו של הקדוש ברוך הוא,
 וישתף אותו עמו. ומשום כך כתוב, כי יודע
 ה' דרך צדיקים ודרך רשעים תאבד. היא
 מעצמה, משום שאין הקדוש ברוך הוא
 מכיר באותה דרך שלהם, ואינו הולך עמם.

כתוב דרך, וכתוב ארח. מה בין זה
 לזה? אלא, דרך - ששאר קרסלי
 בני אדם הלכו בה. ארח - שהוא נפתח
 מזמן מועט (זה ארח, כמו שנאמר (איוב לד) וארח
 לחברה עם פעלי און), ועל הארח הזה כתוב,
 (משלי ד) וארח צדיקים כאור נגה הולך
 ואור עד נכון היום. אמן בן יהי רצון.

שנמשלה למים, שנאמר (ישעיה נה) הוי כל
 צמא לכו למים, ואין מים אלא תורה. ועל
 הגוף של ישראל אמה, ועץ עשה פרי אשר
 זרעו בו על הארץ וגו'. ויורש גן העדן, ויורש
 גוף קדוש שלמעלה, ונהנית נשמתו מאור
 השכינה. ואם תאמר, אמת, שאין פרי באילן
 הטמאה, למה הפסוק אמר עץ פרי עשה פרי
 למינו? אין בפרי העץ שיעשה צל לעבודה
 זרה שיאמרו עליו שיעשה פרי, שלא אוכלים
 ממנו, וידפנו הרוח. ועל זה אמר, לא כן
 הרשעים כי אם כמץ וגו'. ויש לאילן הזה של
 הטמאה מים, ולא יעשה פרי, אלא כמו
 שאמרנו, כמ"ץ אשר תדפנו רוח. זו התורה
 שלהם, שכתוב (תהלים א) לא כן הרשעים כי
 אם כמץ כו'. מה שאין בן בישאל, מה
 כתוב? והיה כעץ שתול על פלגי מים.

הקב"ה יודע ומשגיח על דרכי הצדיקים
 להיטיב להם ולהגן עליהם
כי יודע ה' דרך צדיקים ודרך רשעים

ענין שימוש תהלים

ותמצאם עדרים עדרים בניית המדרש. עכל"ק.
 ובזוהר בראשית פרשת וישלח (דף קעט). בא ראיה,
 בשירים ותשבחות הללו שאמר דוד יש בה סודות
 ודברים עליונים בסודות החקמה, משום שכלם
 נאמרו ברוח הקדש, שהיה שורה רוח הקדש על
 דוד והיה אומר שירה, ולכן כלם נאמרו בסודות
 החקמה.

וידוע שהתהלים קראו דוד המלך זמירות היו לי
 חקך מפני שמזמר את כל הקוצים והרשעים
 והמקטרגים, וכן לומדי הזוהר הקדוש נקראים
 מחצדי חקלא, כלומר שהם מתקני השכינה

וגדולי החסידות זיע"א, כדי לקיים דברי חז"ל על
 דורו של משיח צדקנו כפי שביאר הבן איש חי ע"ה:
 נבואת הרי"ח הטוב - לעתיד הכל ילמדו בה
 [בחכמת האמת] כמו שלומדים תהלים: אמרו חז"ל
 דור שבן דוד בא האמת תהא נעדרת, וביאר בספר
 בניהו בן יהודע למרן הרי"ח הטוב זי"ע (סנהדרין
 צז): וז"ל: והאמת נעדרת, כלומר חכמת האמת
 הוא חלק הסוד תרבה והעוסקים יהיו עדרים עדרים
 בלימוד הקבלה. אי נמי עתה יש אנשים פרטיים
 לומדים קבלה כל אחד בקרן זוית בסתר, אבל
 לעתיד הכל ילמדו בה כמו שלומדים תהלים,

ענין שימוש תהלים

ללמוד תורת הרשב"י, כדברי משה רבנו ע"ה בדא יפקון מגלותא ברחמיים.

ובימים הקדושים האלו, אנו צריכים לסגור גדול ומליץ יושר אמיתי, ואין לנו עצה אלא להידבק ברשב"י שהבטיח יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין, ומי שזוכה להשתתף בלימוד של הזוהר הקדוש יחד שבטי ישראל כל אחד במקומו, ידע שהרשב"י זיע"ו יושב אתנו בלומדינו תורתו כמו שפיתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של החיד"א, בשם המקובל הרב אברהם גלאנטי זיע"ו, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשכנא" (דף כ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום, אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתעטר" - בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, וישב בגוון, עכל"ק. ובודאי כאשר בקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו. על כן עורו והתעוררו להעיר את העולם באור העליון, כי באורך נראה אור למשך חסד על הכל ועל הפרט, "אור חדש על ציון תאיר ונזכה במוהרה לאורו" אמן. ענו בזכותיה דבר יוחאי עננו!

מי שלא לומד סודות התורה, אפילו למד ש"ס ופוסקים וכו', ולא למד תורת הסוד, דוחים אותו מגן עדן העליון, ומי שלמד אפילו לא הבין, מלמדים אותו בעולמות העליונים וזכה להיות בגן עדן העליון, ופותחין לו י"ג שערים של סודות אפרסמון הסהור. (זוהר חדש שיה"ש פ"ו): הרעא מיהימנא, מצנה אותנו ללמוד זוהר הקדוש דוקא, כי תורת הרשב"י מאיר עד סוף הדורות, וצריך ללמוד ללא הפסק ולא לתת מנוחה לקדוש ברוך הוא עד שיגאלנו (זוהר פנחס ר"ט). השכינה אומרת לקדוש ברוך הוא, גרש האמה הזאת ואת בנה, אלו הערב רב, שגרשוני מהסתפח בנחלת הוי"ה, גרש אותם מן העולם הזה ומן העולם הבא, שלא יהיה להם חלק עם ישראל (תיקו"ז דף מט.). עוון אדם הראשון בעץ הדעת טוב ורע הוא שלא פחר להתעסק בעץ החיים שהיא חכמת הקבלה, וזהו עצמו עוון הערב רב האומרים למשה 'דבר אתה עמנו ונשמעה' בעץ הדעת טוב ורע, 'ואל דבר עמנו אלהים פן נמות' בסתרי תורה, כסכרת הטועים קצת בני

הקדושה ומנקים ומטהרים את ישראל ומבדילים אותם מהערב רב ומכל הרשעים, כי עכשיו זהו זמן הברירה הטהור והקדוש סוף האלף השישי, ערב שבת סמוך ונראה לביאת המשיח שיבוא במהרה בימינו ברחמים אכ"ר.

דוד המלך אומר (תהלים פרק קיח יב) "סבוני כדבורים דעכו פאש קוצים בשם ה' פי אמילם". פירוש אמילם אכריתם, איך? על ידי המילים הקדושות שאומר! וידוע שלומדי הזוהר הקדוש נקראים "מחצדי חקלא", כמבואר בזוהר אדרא נשא (דף קמ"ג ע"א): "זפאין אתון מאריהון דמארין, מחצדי חקלא", ועל דם תבא הישועה. על כן כל אשר בשם איש ישראל יכונה יקבל על עצמו בל"נ ללמוד דף זוהר הקדוש בכל יום, פתח אליהו, תיקון מ"ג, תיקון מ"ח, אדרא רבא, אדרא זוטא, תיקוני זוהר, וכל אחד יקח לימוד מסוים ויחזור עליו ח"פ פעמים, ובהו ישוב וירחמינו ויחיש לגאלנו מכל צרות גלותינו, ונזכה להמשיך להשקות עדרינו, מתורתינו הקדושה, ונכין עצמינו לקדושה העליונה על ידי לימוד הזוהר הקדוש ברבים באחדות ובשמחה יחד עם אמירת התהלים שתתעורר חבצלת השרון, וזה חובה וצו השעה לכל אחד ואחד, לאחוז באומנות אבותינו, ובפרט כל הראשי ישיבות, רבני קהילות, מלמדים, יאמרו אחרי כל תפילה דף זוהר ותהלים בציבור ביחד עם תלמידיהם, לאוקמא שכינתא מעפרא, ולהצלחת עם ישראל הקדושים, ובזכות זה נזכה לגאולת עולם בימי ניסן כאמרם ז"ל בניסן נגאלו ובניסן עתידים להגאל בב"א.

ועתה זכינו ליותר ממיליון לומדי זוהר הקדוש, זאת אומרת אם לומדים עמוד אחד בזוהר הקדוש נחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים למעלה ממיליון פעם את הזוהר הקדוש, - ויתקבלו תפלותיו ומשאלות לקר, פי התנאי לקבלת התפלות וקריאת שמע הוא למוד בזהר כל יום (תיקו"ז תיקון מ"א), וזוכה לקרב הגאולה ברחמיים. זאת המתנה הגדולה שזכינו לקבל מהרשב"י הקדוש דוד המלך ע"ה, וזוהי זכות מיוחדת, כי לא כל אחד זוכה למתנה כזאת גדולה. ובפרט כעת בימי ניסן המסוגלים לגאולה שצריך בכל יום

ב א לָמָּה רָגַשׁוּ גוֹיִם וְלֵאמֹים יִהְיוּ רִיב: ב יתִיצְבוּ מַלְכֵי אֶרֶץ וְרוֹזְנִים
נוֹסְדוּ יַחַד עַל יְהוָה: ג וְעַל מְשִׁיחוֹ: ג נִתְקַה אֶת מוֹסְרוֹתֵינוּ

לסערת הים

למה רגשו גוים. וגו', (ב, א): (שימוש תהלים לפרק ב) להנצל מסערת הים אמור אותו וכתוב אותו על חרס ותשליכהו לים וישקוט הים מזעפו. ואי הוה בר נש חש רישיה כתוב יתיה עד פסוק (תרועם בשבט ברזל), ותליהו עליו.

זוהר תהלים

עתיד הקדוש ברוך הוא להפּרע מהם בגלוי
סביב ירושלים
ורוזנים נוסדו יחד על ה' ועל משיחו
(ב, ב): [זוהר שמות פ' בשלח (דף נ"ח):]
רבי יצחק אָמר, פֶּסוּק זֶה, בְּשַׁעַה

ענין שימוש תהלים

אור יקרות של שני מאורות הגדולים ספר התקונים וספר הזהר קימו וקבלו היהודים קהל עדת ישראל להחזיק בלמוד הקדוש של התקונים והזהר יחיד ורבים מנער ועד זקן, והגם דאין לאל ידם להשיג ולהבין סוד אמרות טהורות שבספרים הקדושים האלה אף על פי כן שותים בצמא את דבריהם ומתלהבין בקריאתן מאד מאד. (הרי"ח הטוב, הן איש חי, בניהו). על ידי עסק ישראל בסודות התורה יבוא משיח צדקנו בב"א כמבואר בזוהר הקדוש. וסימן לדבר סו"ד במילוי סמ"ך ו"ו דל"ת גי' משיח בן יוסף במכוון, שאף משיח בן יוסף יהיה ויתקיים על ידי זכות לימוד רזין דאורייתא. (ספר קהלת יעקב לבעל מלוא הרועים ערך סוד).

הרעיא מהימנא מצוה אותנו ללמוד זוהר הקדוש וְנוֹקָא, שְׁתוֹרַת הַרְשָׁבִי" מְאִיר עַד סוֹף הַדּוֹרוֹת, וְצָרִיף לְלַמּוֹד וְלֹא לְתַת מְנוּחָה לְקַדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַד שֵׁיגְאֻלְנוּ (זוהר פְּנִיחַס רִיט).

וכל מי שישתדל לקרא זוהר הקדוש אפילו בקריאה לבד... הרי הוא כהוגה ומפרש את השם, שיש כוח בו לעשות נסים אפילו בלא ידיעה, ויגן עליו בעולם הזה ובעולם הבא [הרמ"ז קע"ח]:

תורה אשר בזמננו זה המוציאים שם רע על חקמת האמת חיי עולם... ולכן נשברו הלוחות הראשונות מסטרא דעץ החיים... וגרם אבודא דחרבן בית ראשון ושני וגלות האחרון המר והארף אשר אנו בעוונותינו הרבים עד דיתובון בני ישראל בתיבתא ובקשו את השם אלהיהם להכירו ולקדעו ברזי תורה וידעו את מי הם עובדים ומי הוא מלפם, וכדיו יזכו לעסק בחקמת האמת כמו שאמר הפתוב: "ויזרה השם עץ וימתקו" על ידי המשיח. וכמו שפתוב בפרשת נשא ברעיא מהימנא (קכד): וז"ל: ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא... עוד אמרו בספר הזהר (תקו ו') וז"ל: וכמה בני נשא יתפרנסון לתתא מהאי חבורא דילך בדרא בתראה בסוף יומיא ובגיניה וקראתם דרוך בארץ. (מהרח"ו). אמר לון רבי שמעון... וכד יהא קריב ליומי משיחא אפילו רבני דעלמא זמינו לאשפקא טמירין דחקמתא ולמנדע ביה קצין וחושבנין, ובההוא זמנא אתגליא לכלא... אמר להם רבי שמעון... וכשיהיה קרוב לימות המשיח, אפלו תינוקות של העולם עתידיים למצא נסרות של חקמה ולדעת בו קצים וחשבונות, ובאותו זמן יתגלה לכל... (זוהר וירא קיח). מִזְמֵן אֲשֶׁר הֶצִיץ וְזָרַח

וְנִשְׁלִיכָהּ מִמֶּנּוּ עֲבֹתֵימוֹ: ה' יוֹשֵׁב בַּשָּׁמַיִם יִשְׁחַק אֶדְנִי יִלְעַג לָמוֹ:
ה' אֵז יִדְבֵר אֱלֹהֵימוֹ בְּאָפוֹ וּבַחֲרוֹנוֹ יִבְהַלְמוֹ: ו' וְאֲנִי נִסְכְּבֹתִי
מִלְבִּי עַל צִיּוֹן הַר קְדֹשִׁי: ז' אִסְפָּרָה אֶל חַק יְהוָה:

—== זוהר תהלים ==—

9' מצורע (97 ו' ט') רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים ב) יושב בשמים ישחק ה' ילעג למו. יושב בשמים ישחק - זה יצחק שבא מצד היין, מאיר בראשונה, וצוחק, ואחר כך זועם ומגרש. זהו שכתוב יושב בשמים ישחק, ולא כתוב יושב שמים. ישחק, מאיר וצוחק. ועל כן הדין מאיר וצוחק להם לרשעים. ואחר כך מה פתוב? אז ידבר אלימו באפו ובחרונו ובהלמו. וכך דרכי הרשעים - הקדוש ברוך הוא מאיר להם בעולם הזה, ומאיר להם כמו יין שמאיר בראשונה, ואחר כך זועם והורג. והקדוש ברוך הוא מושך את הרשעים, אם יחזרו כנגדו - יפה. אם לא - הוא מכלה אותם מאותו העולם הבא, ואין להם בו חלק וישמדו מהכל. בא להטהר - מסייעים להם, והקדוש ברוך הוא מטהר אותם ומקרב אותם אליו וקורא עליהם שלום. זהו שכתוב שלום שלום לרחוק ולקרוב וגו'.

משיח יבשר את - סוד החק

אִסְפָּרָה אֶל חַק ה' אָמַר אֱלֹהֵי בְנֵי אֲתָה
אֲנִי הַיּוֹם יִדְרֹתֶיךָ (ב, ט): [זוהר
במדבר 9' בלק (97 ו' ט')] וְזֶהוּ וּמְגַבְעוֹת
אֲשׁוּרָנוּ. בְּיִשְׁבִּיבָה הָעֲלִיוֹנָה גִבְעַת חֶסֶד ו'
(גבוהת הכל אותה עליונת הכל). בְּיִשְׁבִּיבָה הָרְקִיעַ
וּמְגַבְעוֹת, בְּאוֹת ו'. וּמְשָׁלִים לְשָׁנֵי צְדָדִים.
אָחַד, שְׁהָרִי הַגִּבְעַת הַזֹּו לֹא נִפְרְדָת מִבְּנֵה

בהמונים מכל העולם, ולעשות קרב על ירושלים עיר הקדש, ולאחז עצות על הקדוש ברוך הוא. ומה אומרים? נעמד על הפטרון בהתחלה, ואחר כך על עמו ועל היכלו. אז עתיד הקדוש ברוך הוא לצחק עליהם, שכתוב יושב בשמים ישחק ה' ילעג למו. באותו זמן ילבש הקדוש ברוך הוא גאון עליהם, וישמיד אותם מן העולם, ככתוב (זכריה יד) וזאת תהיה המגפה אשר יגף ה' את כל העמים אשר צבאו על ירושלים המק בשרו והוא עמד על רגליו. רבי אבא אמר משמו של רב ייסא סבא, וכך אמר רבי שמעון, עתיד הקדוש ברוך הוא להחיות את כל אותם המלכים שהציקו לישראל ולירושלים, את אנדריאנוס, ללופינוס, ונבוכדנצר, ולסנחריב, ולכל שאר מלכי העמים שהחריבו ביתו, ולהשליט אותם כבתחלה, ויתכנסו עמם שאר העמים. ועתיד הקדוש ברוך הוא להפרע מהם בגלוי סביב ירושלים. זהו שכתוב וזאת תהיה המגפה אשר יגף ה' את כל העמים אשר צבאו על ירושלים. אשר יצבאו לא כתוב, אלא אשר צבאו. אז כתוב וכרב גאונך תהרס קמין. וזה לזמן שיבא המשיח כתוב, ושירה זו היא שירת העולמים.

יושב בשמים ישחק - זה יצחק

יושב בשמים ישחק וכו' (ב, ט): [זוהר ויקרא

אָמַר אֵלַי בְּנֵי אֹתָהּ אֲנִי הַיּוֹם יִלְדְתִיךָ: ה' שָׁאֵל מִמֶּנִּי וְאַתָּנָה גּוֹיִם נִחַלְתֶּךָ
וְאַחֲזַתְךָ אֶפְסֵי אֶרֶץ: ט תִּרְעַם בְּשִׁבְט בְּרוּל כִּכְלִי יוֹצֵר תִּנְפָצִים: י וְעַתָּה

זוהר תהלים

אָמַר אֵלַי בְּנֵי אֹתָהּ אֲנִי הַיּוֹם יִלְדְתִיךָ. אָמַר
לוֹ הַמְנוּרָה הַקְדוּשָׁה, רוּעָה הַנְּאֻמָּן, מַה זֶה
הַיּוֹם יִלְדְתִיךָ? אֵלֶּא בְּשִׁבְלֶךָ אָמַר דָּוִד
בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ אֲנִי הַיּוֹם יִלְדְתִיךָ. הֵן עוֹד
הַיּוֹם גְּדוּל, בְּאוֹתוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ (דְּבָרִים ל"ד)
וְלֹא קָם נְבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה. אֹתָהּ
קִיַּמְתָּ בְּשִׁכְיִנָּה וְאַהֲבַתְּ אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל
לְבָבְךָ - שֶׁהֵינָנו הַגּוֹף, וּבְכָל נַפְשֶׁךָ - שֶׁהֵינָנו
הַנְּשָׁמָה, שֶׁחֲמֹשֶׁה שְׁמוֹת יֵשׁ לָהּ: נְשָׁמָה,
רוּחַ, נַפֶּשׁ, חַיָּה, יְחִידָה. וּבְכָל מְאֹדְךָ - בְּכָל
מְמוֹנְךָ.

בְּשֵׁנַת י"ג לְמִצּוֹת מְקַבֵּל נֶפֶשׁ אֲצִילוֹת
דְּכָלל יִשְׂרָאֵל

אָמַר אֵלַי בְּנֵי אֹתָהּ (ב, ז): [זוהר שמות פ'
משפטים (דף ק"ח.)] בֹּא וּרְאֵה, כָּל מִי
שֶׁהוּא זוֹכֵה לְשֵׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנִים וּמַעֲלָה,
נִקְרָא בֶּן לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל. וְכָל מִי שֶׁהוּא
מִבְּנֵי עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעֲלָה וּזוֹכֵה בָהֶם,
נִקְרָא בֶּן לְקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְדַאי. (דְּבָרִים י"ד)
בְּנִים אֲתָם לֵה' אֱלֹהֵיכֶם. כְּשֶׁהֲגִיעַ דָּוִד
לְשֵׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה וּזְכָה בְּאוֹתוֹ יוֹם שֶׁנִּכְנַס
לְאַרְבַּע עֶשְׂרֵה, אָז כָּתוּב (תהלים ב) ה' אָמַר
אֵלַי בְּנֵי אֹתָהּ אֲנִי הַיּוֹם יִלְדְתִיךָ. מַה
הַטַּעַם? שֶׁהָרִי מִקְדָּם לָזֶה לֹא הָיָה לוֹ בֶּן,
וְלֹא שָׁרְתָה עָלָיו נְשָׁמָה עֲלִיוֹנָה, שֶׁהָרִי
בְּשָׁנוֹת עָרְלָה הוּא הָיָה, וּמִשּׁוּם כֶּף אֲנִי
הַיּוֹם יִלְדְתִיךָ, הַיּוֹם וְדַאי יִלְדְתִיךָ. אֲנִי, וְלֹא
הֵצֵד הָאֲחֵר, כְּמוֹ שֶׁהָיָה עַד עַכְשָׁו, אֲנִי
לְבָדִי. בֶּן עֶשְׂרִים שָׁנִים, מַה כָּתוּב

לְעוֹלָמִים וְאֵינָה עוֹזֶבֶת אוֹתוֹ, וְעַל כֵּן נִכְלָל
ו' אֹתָהּ לְעוֹלָם. וְאַחַד, שֶׁהָרִי גִבְעָה
שְׁלֹמֶטָה, בְּנֵה שֶׁנִּכְלָל עִמָּה צָרִיךְ לְעַתִּיד
לְבֹא כְּשִׁיבֵא מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ לְקַחַת לוֹ גִּבְעַת
עֲלִיוֹנָה, וְלִהְיוֹנוּ תוֹךְ כְּנִפְיָה כְּדִי לְחַזֵּק
אוֹתוֹ וְלִהְיוֹנוּ בְּחַיִּים עֲלִיוֹנִים, וּמִמֶּנֶּה
יֵצֵא בְּאוֹתוֹ יוֹם מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. וְסוּד זֶה -
(תהלים ב) 'אֲסַפְּרָה אֶל חֵק ה' אָמַר אֵלַי בְּנֵי
אֹתָהּ אֲנִי הַיּוֹם יִלְדְתִיךָ. עֲתִיד אֲנִי לוֹמַר
לְאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁנִּקְרָא חֵק וְלִבְשָׁרוֹ, (ה' אָמַר
אֵלַי בְּנֵי אֹתָהּ אֲנִי הַיּוֹם יִלְדְתִיךָ). בְּאוֹתוֹ יוֹם מִמֶּשׁ
יּוֹצִיא אוֹתוֹ הַחֵק הַהוּא מִתַּחַת כְּנִפְיָה
בְּכֹמָה חַיִּים, בְּכֹמָה עֲטוּרוֹת, בְּכֹמָה בְּרִכּוֹת
כְּרֹאוֹי. וְאוֹתוֹ חֵק לֹא יִשְׁאַר לְבָדוֹ. יִכְלַל בּוֹ
מְשִׁיחַ אַחֵר, בֶּן יוֹסֵף, וְשֵׁם יִתְחַזֵּק, וְלֹא
בְּמִקּוֹם אַחֵר. וּמִשּׁוּם שֶׁהוּא גִבְעָה תַּחְתּוֹנָה
שְׂאִינַת בְּהַ חַיִּים, יָמוּת מְשִׁיחַ זֶה וְיִהְיֶה,
וְיָמוּת עַד שֶׁתִּלְקַט גִּבְעָה זוֹ חַיִּים מֵאוֹתָהּ
גִּבְעָה עֲלִיוֹנָה, וְיָקוּם.

אֲנִי הַיּוֹם יִלְדְתִיךָ - עֲבוּר מִי נִחְשָׁב בֶּן

אֲסַפְּרָה אֶל חֵק ה' אָמַר אֵלַי בְּנֵי אֹתָהּ
אֲנִי הַיּוֹם יִלְדְתִיךָ (ב, ז): [זוהר
שמות פ' תרומה (דף קנ"ח.)] שְׁמִיּוֹם שִׁיּוּרֵשׁ אָדָם
נְשָׁמָה שְׁכּוֹלָה מֵהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
וּשְׁכִינָתוֹ, מֵאוֹתָהּ שָׁעָה נִקְרָא בֶּן. אָמַר תַּנָּא
אַחַד, וְכִי מֵאוֹתוֹ יוֹם שִׁיּוּרֵשׁ אָדָם נְשָׁמָה
כְּלוּלָה מֵהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּשְׁכִינָתוֹ יִקְרָא
בֶּן מִנִּין לָנוּ? מִהַפְּסוּק הַזֶּה שֶׁאָמַר דָּוִד
בְּסִפְרֵי תְהִלִּים, (תהלים ב) 'אֲסַפְּרָה אֶל חֵק ה'

מְלָכִים הַשְּׂבִילוּ הַיְסָרוּ שְׁפָטֵי אָרֶץ: י' עֲבָדוּ אֶת יְהוָהּ בִּירְאָה וְגִילוּ
 בְּרַעְיָה: יב נִשְׁקָו בַּר פֶּן יֵאָנַף וְתֹאכְרוּ דָרֶךְ פִּי יִבְעַר בְּמַעַט אַפּוֹ אֲשֶׁר־
 בָּל חוֹסֵי בּוֹ:

זוהר תהלים

מקום מתחיל, ובאיזה מקום יכון את העבודה ליחד את שם רבוננו? חזר ואמר, ביראה. ביראה היא הראשית, ממטה למעלה. (כא ראה, בני אהרן הרי בארנו, והרי נתבאר הדבר). בא ראה, מה כתוב כאן אחרי מות, ואחר כך - דבר אל אהרן אחיך וגו' בזאת יבא אהרן? אלא מכאן הראשית להזהיר את הכהנים, כל מי שצריכים להזהר בזאת הזו, וזוהי יראת ה'.

עבדו את ה' ביראה (ב, יא): [זוהר במדבר פ' שלח לך (דף קס"ה)]. בא וראה, אותו רקיע כשסובב בגלגול, מנגן בנגון, ומקול נהמת המים הנובעים לא ידוע אותו נגון. כל אותם האגנים שבארבעה צדדים מתמלאים מנביעת המים שנובעים. מי שהוא בפנים, בשני צדדים עומד שם. אחד בשמחה, שאין שמחה כאותה שמחה בעולם, לקיים (שם ק) עבדו את ה' בשמחה. ואחד ביראה, שאין יראה כאותה יראה בעולם, לקיים (שם ב) עבדו את ה' ביראה.

משה רבנו עליו השלום לא היה בחטא - באדם הראשון

נשקו בר (ב, יב): [זוהר חדש (דף קכ)]. באותו זמן שיצאו הדברים הללו מפי המנורה הקדושה, ירדה שכינה ונשקה אותו, וכל אותם ראשי ישיבות ברכו

בשלמה? (משלי ד) כי בן הייתי לאבי, לאבי ממש ודאי.

לעבוד את ה' ביראה ובשמחה
עבדו את ה' ביראה וגיילו ברעדה (ב, יא): [זוהר ויקרא פ' אחרי מות (דף טו)]. אחרי מות שני בני אהרן. רבי יצחק פתח, (תהלים ב) 'עבדו את ה' ביראה וגיילו ברעדה'. וכתוב (שם ק) עבדו את ה' בשמחה באו לפניו ברננה. הפסוקים הללו קשים זה על זה. אלא כך שנינו, עבדו את ה' ביראה - שכל עבודה שרוצה בן אדם לעבד לפני רבוננו, בראשונה צריך יראה, לפחד ממנו. ומשום הפחד של אדונו ימצא אחר כך שיעשה בשמחה את מצוות התורה, ועל פן כתוב, (דברים י) מה ה' אלהיך שאל מעמך כי אם ליראה. וגיילו ברעדה - שאסור לאדם לשמח יותר בעולם הזה. וזה בדברי העולם. אבל בדברי תורה ובמצוות התורה צריך לשמח. אחר כך ימצא אדם שיעשה בשמחה את מצוות התורה, שכתוב עבדו את ה' בשמחה.

[דף נ"ו ע"ב] רבי אבא אמר, עבדו את ה' ביראה - סוד הדבר הוא. עבדו את ה' ביראה, איזו יראה כאן? אלא כמו שבארנו, שכתוב (משלי א) יראת ה' ראשית דעת, וכתוב (תהלים קיא) ראשית חכמה יראת ה'. יראת ה' - כך נקרא הקדוש ברוך הוא. רבי אלעזר אמר, עבדו את ה' ביראה - מי שרוצה לעשות עבודת אדונו, מאיזה

ג א מְזִמֹּר לְדוֹד בְּבַרְחוֹ מִפְּנֵי אֲבִשְׁלוֹם בְּנוֹ: ב יְהוֹנָדָה מַה רַבּוֹ צָרִי

שִׁימוֹשׁ תְּהִלִּים

לכאב ראש וכתף

מזמור לדוד בברחו... ה' מה רבו צרי. (ג, א): [שימוש תהלים לפרק ג] למען דחש כתפיה ורישיה אמור על שמן זית ותן מלח וימשה.

זוהר תהלים

והוא חוט של זהב. והוא קו ירק מהצד של תשובה שסובב כל העולם. שלשה חוטים הם למעלה שסובבים את בת העין, שעליהם נאמר (שיר ז) עיניך ברכות בחשבון על שער בת רבים. מה זה בת רבים? בת עין אלו שלשת האבות. שלשה גונים הם של העין. עין המים שאין לה הפסק, עין המים וישם נשקו בר להאיר עולמות בסודות נסתרים של התורה. באותו זמן קם אותו זקן ונטל מקלע בידו. פתח ואמר, המגורה הקדושה, עד עכשו היה מקלע בידך, מכאן ואילך הרי התעלית בעליונים, שמר עצמך מהאבנים שלה. שהרי בפי הצדיקים היא מתעלה בתפלות שלהם אל בעלה. ובמעשים שלהם של האבן הזו, כשיורדת למטה היא אבן בחן, שעליה נאמר (תהלים יא) ה' צדיק יבחן. ובה נתנסו האבות. ומשום זה נאמר (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים, שהם האבות.

הטעם למשמעות "מזמור" לדוד בעת צרה מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו (ג, א): [זוהר בראשית פ' ויצא (דף ע"ג)] וירא והנה באר בשדה וגו'. רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים ג) 'מזמור

אותו, והרועה הנאמן ברך אותו ונשק אותו. באותו הזמן זקן אחד הזדמן אליו. פתח ואמר, נשקו בר, שהיא סלת נקייה, טפה קדושה זו של התורה של משה שנתנה לנו על ידו, שלא היה בו פסלת של מץ ותבן. שמי שאין פסלת בנשמתו, הוא בן של הקדוש ברוך הוא ושכינתו. שיש בן מאותה חטה שנאמר בה האילן שאכל אדם הראשון היה חטה. ח"ט מץ ותבן, שבשבילו אמר דוד (תהלים נא) הן בעיון חוללתי וגו'. ובזמן שהאות ה', שהיא חמשה מיני לחם, היא בכסוי דרה בין (הרודפים אחריה) הרשעים בגלות, שנאמר עליהם (תהלים א) 'לא כן הרשעים כי אם כמץ אשר תדפנו רוח' - 'שהיא מעשה שלו, לא מתחברת עמו. ומשום זה מץ ותבן פטורים מן המעשר, ומשום זה נשקו בר. נשקו בר, שהשפתים העליונות של הרועה הנאמן, שהם ההשקאה שלהם בשני עמודי אמת, שהם למודי ה'. והצדיק הוא לשון למודים, הוא לשון למעלה, ואות ברית למטה.

ועוד נשקו בר, בשפתים העליונות השכינה העליונה, שפך עולה שכינה לחשבון שפ"ה. החוט שסובב אותה הוא אותה כריכה, החוט של זרקא שמקיף את השפה הוא חוט של חסד,

רבים קמים עלי: ג רבים אמרים לנפשי אין ישועתה לו באלהים סלה: ד ואתה יהוה מִגֵּן בְּעַדִי וּמְרִים רֹאשִׁי: ה קולי אל יהוה

זוהר תהלים

לְדוֹד בְּכַרְחוֹ מִפְּנֵי אֲבִשְׁלוֹם בְּנוֹ'. בפסוק הזה התעוררו החברים, אבל מזמור לדוד, למה אמר שירה? אם משום שבנו הוא שקם עליו, יותר קינה היה צריך להיות, שהרי הרע עליו על האדם קצת מקורביו משאחר הרבה. אלא מזמור לדוד, אמר שירה, וכך בקש דוד, שחשב שהקדוש ברוך הוא סלק את חטאו לעולם ההוא. כיון שראה שכאן בעולם הזה רוצה לגבות ממנו, שמו. עוד, שראה שעליונים ממנו היו בעולם שבְּרַחוֹ, וכלם לבדם. יַעֲקֹב בָּרַח, שכתוב (הושע יב) וַיִּבְרַח יַעֲקֹב שָׂדֵה אָרֶם, וברח לבדו. משה ברח, שכתוב (שמות כ) וַיִּבְרַח מֹשֶׁה מִפְּנֵי פְרַעֲוֹה, וברח לבדו. ודוד ברח, כל אותם שליטי הארץ וכל אותם גבורי הארץ וראשי ישראל, כלם ברחו עמו, וסובבים מימינו ומשמאלו לשמר אותו מכל הצדדים. כיון שראה השבח הזה, אמר שירה.

וְאֵתָהּ ה' מִגֵּן בְּעַדִי וּמְרִים רֹאשִׁי

(ג ד): [זוהר בראשית פ' לך לך (דף טז ב.)]

רבי יוסי פתח ואמר, (תהלים ג) וְאֵתָהּ ה' מִגֵּן בְּעַדִי וּמְרִים רֹאשִׁי. אמר דוד, אף על גב שכל בני העולם יבואו לערוך עמי קרב - ואתה ה' מִגֵּן בְּעַדִי. בא ראה, כתוב מִגֵּן בְּעַדִי. אמר דוד לקדוש ברוך הוא: רבוננו של עולם, מפני מה לא עושים בי חתימה של ברכה כמו שחותמים ברכה באברהם, שכתוב אנכי מִגֵּן לך, ואומרים מִגֵּן אברהם? אמר הקדוש ברוך הוא לדוד: אברהם כבר בחנתיו וצרפתי, ועומד לפני בקיום שלם. אמר לו דוד: אם כן, (שם טו) בְּחַנְנִי ה' וְנִסְנִי צְרַפָּה כְּלִיּוֹתִי וּלְבִי. כיון שעשה אותו הדבר של בת שבע, נזכר דוד לפניו על מה שאמר. אמר (שם יז) בְּחַנְתָּ לְבִי פִּקְדוֹת לִילָה צְרַפְתָּנִי בַל תִּמְצָא זַמְתִּי בַל יַעֲבֹר פִּי. אמר, אני אמרתי בְּחַנְנִי ה' וְנִסְנִי, ואתה בְּחַנְתָּ לְבִי. אני אמרתי צְרַפָּה כְּלִיּוֹתִי, ואתה צְרַפְתָּנִי בַל תִּמְצָא, לא מצאת אותי כראוי. זמתי בל יַעֲבֹר פִּי - מי יתן והדבר הזה שחשבת,

אף על פי שהיה בורח ונגרש ממלכותו לא מנע עצמו לומר שירה לפני הקדוש ברוך הוא

מזמור לדוד בְּכַרְחוֹ מִפְּנֵי אֲבִשְׁלוֹם בְּנוֹ ג.

(א): [זוהר חדש פ' נח (דף כט ב.)]

פתח, בכנסת ישראל כנגד הקדוש ברוך הוא, וישלח את הערב. שאמר רבי פנחס, כתוב ויאמר דוד כו' קומו ונברחה כי לא תהיה לנו פליטה מפני אבשלום. ואף על

אֶקְרָא וַיַּעֲנֵנִי מִהֵר קְדָשׁוֹ סֵלָה: ו אֲנִי שָׁכַבְתִּי וְאִישָׁנָה הִקְיֹצְתִי כִּי יִהְיוּ־לִי יְסֻמֵּי־כֶנֶס: ז לֹא אִירָא מִרְכָּבוֹת עִם אֲשֶׁר סָבִיב שָׁתוּ עָלַי: ח קוֹמָה יִהְיוּ־לִי הוֹשִׁיעֵנִי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בְּכִיֹּת אֶת כָּל אֹיְבֵי לְחֵי שְׁנֵי רַשָּׁעִים שִׁבְרֹתָ: ט לִיהְיוּ־לִי עֲמֻד בְּרִכְתְּךָ סֵלָה:

זוהר תהלים

יחשב בעת הגלות צער השכינה ויגאל -
לה' הישועה

שלא יעבר את פי. ועם כל זה חותמים בו
הברכה, שאנו אומרים מגן דוד. ומשום
כך אמר דוד, ואתה ה' מגן בעדי כבודי
ומרים ראשי. [חח] ודאי דרגה זו הכבוד
שלי שאני מתעטר בו.

יעקב ועשו בכו

קומה ה' הושיעני אלהי כי הכית את כל
אויבי לחי שני רשעים שברת (ג, ח):
[זוהר בראשית פ' וישלח (דף קעא:)] ויש"קהו
נקוד למעלה, כי לא נשקו ברצונו. ושנינו,
מה זה שכתוב (משלי כז) ונעתרות נשיקות
שונא? זה בלעם כשברך את ישראל, שהרי
לא ברקם ברצון הלב. אף כאן נעתרות
נשיקות שונא - זה עשו. אמר רבי יוסי,
כתוב (תהלים ג) 'קומה ה' הושיעני אלהי כי
הכית את כל אויבי לחי שני רשעים שברת'.
ושנינו, אל תקרי שברת אלא שרפבת, שהרי
גדלו שני וחשב לנשך אותו וכו'. ועל זה
ויבכו, זה בכה וזה בכה, ובארוה החברים.

לה' הישועה על עמך ברכתך סלה (ג)
ט: [זוהר ויקרא פ' אמור (דף צ:)] עוד
פתח ואמר, (תהלים ג) 'לה' הישועה על
עמך ברכתך סלה'. לה' הישועה - כך
שנינו, אשריהם ישראל, שלכל מקום
שגלו, שכינה גלתה עמהם. כשיצאו
ישראל מהגלות, למי הגאלה - לישראל
או לקדוש ברוך הוא? אלא הרי פרשוה
בכמה כתובים, וכאן - לה' הישועה
ודאי. מתי? על עמך ברכתך סלה.
בשעה שהקדוש ברוך הוא ישגיח
בברכות על ישראל להוציא אותם מן
הגלות ולהיטיב להם, אזי - לה'
הישועה ודאי. ועל כן שנינו שהקדוש
ברוך הוא ישוב עם ישראל מן הגלות.
זהו שכתוב, (דברים ד) ושב ה' אליהך את
שבותך ורחמך.

ד א לַמְנַצֵּחַ בְּנִינֹת מְזֻמֹּר לְדָוִד: ב בְּקִרְאֵי עֲנִי אֱלֹהֵי צִדְקָן בְּצַר
 הֲרַחֲמֵת לִי חֲנֻנִי וְשִׁמְעַת תַּפְלִיתִי: ג בְּנֵי אִישׁ עַד מָה כְּבוֹדִי לְכַלְמֵה תֵּאֱהָבוּן
 רִיק תִּבְקְשׁוּ כְּזֹב סֵלָה: ד וְדַעֲנִי בִּי הַפְלֵה יְהוָה אֲנִי חָסִיד לֹא יְהוָה אֲנִי
 וְשִׁמְעַת בְּקִרְאֵי אֱלֹהֵי: ה רְגֹזוּ וְאֵל תַּחֲטְאוּ אִמְרוּ בְּלִבְכֶם עַל מִשְׁפַּכְכֶם וְדַמּוּ
 סֵלָה: ו זָכְחוּ וְזָכְחֵי צִדְקָן וּבִטְחוּ אֵל יְהוָה אֲנִי רַבִּים אִמְרוּ מִי יִרְאֵנוּ מִזֹּב
 נִסָּה עָלֵינוּ אֹזֵר פְּנִיךָ יְהוָה אֲנִי: ח נִתְתָּה שְׂמֵחָה בְּלִבִּי מֵעַתָּה הֲנַנֵּם וְתִירוּשָׁם
 רַבּוֹ: ט בְּשָׁלוֹם יַחֲדוּ אֲשַׁבְּבָה וְאִישָׁן בִּי אַתָּה יְהוָה לְבָרֵךְ לְבִטַח
 תּוֹשִׁיבֵנִי:

שימוש תהלים

טב לכל דבעי

בְּקִרְאֵי עֲנִי וְגו' (ד, ב): [שימוש תהלים לפרק ד] צלי יתיה בכל צפרא וזיל בכל מאי דבעי לך ואת
 מצלח, ואמור אותו ג' פעמים קודם צאת השמש עם שם שלו י"ה י"ה. ויוצא מסוף פסוקים,
 י מן תפלת, ה' מן ודומו סלה, י מן לבטח תושיבני, ה' מן ובטחו אל יהוה, ואמור בכל פעם
 יהי רצון מלפניך י"ה י"ה השם הגדול הגבור והנורא שתצליח את דרכי ותישר אורחותי ותמלא
 משאלותי לטובה ותעשה חפצי היום הזה אמן אמן אמן סלה סלה סלה. - ועוד אי בעית
 למשאל כלום לבר נש, צלי יתיה ואמור, יהי רצון מלפניך י"ה י"ה השם הגדול וְגו' שתתנני לחן
 לחדד ולרחמים בעיני (פלוגי בן פלוני) ותמלא משאלותי היום הזה. - גם אם אתה צריך לשלטון
 לשאול ממנו כלום אמור ג"כ ז"פ עם שם שלו ותצליח.

זוהר תהלים

רְגֹזוּ וְאֵל תַּחֲטְאוּ (ד, ה): [זוהר ויקרא פ'
 בחקותי (דף ק"ג)] וְנִתְתִּי שְׁלוֹם בְּאַרְץ
 וְשִׁכְבַתְּם וְאִין מַחְרִידוּ וְגו'. רבי יוסי פתח,
 רְגֹזוּ וְאֵל תַּחֲטְאוּ וְגו'. רְגֹזוּ וְאֵל תַּחֲטְאוּ,
 פְּסוּק זֶה פְּרֻשֵׁהוּ, שְׁצַרְיָךְ בֵּן אָדָם לְהַרְגִּיז
 יִצַר טוֹב עַל יִצַר הָרַע, וְיַפְּהָ. אֲבָל בְּשַׁעָה
 שְׂיֹרֵד הַלִּילָה וְכֵן אָדָם שׁוֹכֵב עַל מִטָּתוֹ,
 כְּמָה מְמַנִּים עַל הַחֲקִים מִתְעוֹרְרִים בְּעוֹלָם,

וְהוֹלְכִים וּמְשׁוֹטְטִים, וּבְנֵי אָדָם צְרִיכִים
 לְהַחְרֵד מִלְּפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלַפְחֹד
 מִמֶּנּוּ, בְּשִׁבִיל שְׁלָא תִמְצָא נַפְשׁוֹ בְּתוֹכָם
 וְיִנְצַל מֵהֶם, וְיִצְטַרְךָ לֹא לְבֵן אָדָם שְׁלָא
 יוֹצִיא מְלָה בְּפִיו מֵהֶם, כְּדִי שְׁלָא יַעוֹרֵר
 אוֹתָם אֱלֹהֵי וְלֹא יִמְצָאוּ עִמּוֹ. זֶהוּ שְׁכַתוֹב
 אִמְרוּ בְּלִבְכֶם עַל מִשְׁפַּכְכֶם וְדַמּוּ סֵלָה.
 שְׁלָא יוֹצִיא מֵהֶם דְּבוּר בְּפִיו.

ה א לְמִנְצַח אֵל הַנְּחִילוֹת מְזֻמֹּר לְדָוִד: ב אֲמַרְי הַאֲזִינָה יְהוָה
 בֵּינָה הַיְגִינִי: ג תִּקְשִׁיבָה לְקוֹל שְׁעֵי מַלְכֵי וְאַלְהֵי תַּקְוַת עַמֵּי הַיָּם כִּי אֵלֶיךָ
 אֶתְפַּלֵּל: ד יְהוָה אֱלֹהֵי בְּקָר תִּשְׁמַע קוֹלִי בְּקָר אֶעֱרֶךְ לְךָ וְאַצְפָּה:

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

לרוח רע

אמרי האזינה וגו' (ה, ב): [שימוש תהלים לפרק ה] אי קאי רוח רע לקבלך צלי יתיה תמיד בכונה עד פסוק (כי אתה תברך צדיק) והוא אזלה. - ולמצוא חן, אם יש לך עבודה גבי שלטון קח שמן זית ואמור אותו ג' פעמים בזריחת השמש ובביאת השמש ותמשח פניך ידיך ורגליך.

— זוהר תהלים —

בְּקָר הוּא עֵת רְצוֹן לְהִתְפַּלֵּל - וְזֶהוּ זְמַן תְּפִלָּה

ה' בְּקָר תִּשְׁמַע קוֹלִי (ה, ד): [זוהר במדבר פ' בלק (דף ר"ט)] רבי אלעזר היה הולך לראות את רבי יוסי חמיו, רבי אבא וחרביו הלכו עמו. פתח רבי אלעזר ואמר, 'ה' בְּקָר תִּשְׁמַע קוֹלִי' וגו'. ה' בְּקָר, איזה בְּקָר? אלא זה בְּקָר של אברהם שהתעורר בעולם, שכתוב (בראשית כב) וַיִּשְׁכַּם אַבְרָהָם בַּבֶּקֶר. שהרי כְּשִׁמְגִיעַ הַבֶּקֶר, אותו בְּקָר מתעורר בעולם, והוא עת רצון לכל, ולעשות טוב לכל העולם, לצדיקים ולרשעים. ואז זמן תפלה הוא להתפלל לפני המלך הקדוש.

נְשֻׁמוֹת הַצַּדִּיקִים בְּגַן עֵדֶן מוֹדִים - וְהַשְׂכִּינָה מְלִיצָה טוֹב עַל בְּנֵיהֶם

וּמִתוֹךְ שֶׁהוּא עֵת רְצוֹן, רָצָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא זְכוֹת אוֹתוֹ הָאִישׁ. אִם יִמְצָא

בְּתַפְלָה (יפה. ואם לא נחשב לו בשוגג) או שְׁהוּא בְּעַל תְּשׁוּבָה - חָס עָלָיו. בְּאוֹתָהּ שְׁעָה נִשְׁמַע קוֹל צַפְרִים הַמְּקַנְנֹת, שְׂכָתוֹב (תהלים

קד) אֲשֶׁר שָׁם צַפְרִים יִקְנְנוּ. וְאוֹתָן צַפְרִים מוֹדוֹת וּמִשְׂבָּחוֹת לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְאוֹתָהּ אֵילַת הַשַּׁחַר מִתְּעוֹרְרַת בְּעוֹלָם וְאוֹמְרַת, (שם לא) מָה רַב טוֹבֶךָ אֲשֶׁר צִפְנָתָ לִירְאֶיךָ וְגו'. אֲזִי אוֹתוֹ מְמַנֶּה יוֹצֵא, וְעוֹשֶׂה כָּל מָה שְׁנוֹצְטָנָה.

הַרְפוּאוֹת בִּידֵי ה'

וְאִם תֹּאמַר שְׁמִינִי רְפוּאָה בִּידוֹ כְּמוֹ שְׂאֲמָרְנוּ - לֹא כֵּן! שֶׁהָרִי רְפוּאָה לֹא הִיְתָה, רַק בִּידֵי הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ. אֲבָל בְּשַׁעַת

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה יוֹצֵא מִלֶּאךָ רְפָאֵל וְרְפוּאוֹת בִּידוֹ

וְעַל זֶה, בְּשַׁעַת שְׂבָא הַבֶּקֶר, כָּל אוֹתָם אֲסִירֵי הַמֶּלֶךְ מוֹצְאִים מְנוּחָה, זְמַן תְּפִלָּה הוּא עֲלֵיהֶם, וְכָל שְׂכָן אוֹתָם שְׂחוֹזְרִים בְּתְשׁוּבָה וּמִבְקָשִׁים בְּקִשׁוֹתֵיהֶם לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ, מִשׁוּם שְׂבִשְׁעָה זו יוֹצֵא מְמַנֶּה אֶחָד לְצַד דְרוֹם, וְרְפָאֵל שְׂמוֹ, וְכָל מִינֵי רְפוּאָה בִּידוֹ. וּמִצַּד דְרוֹם יוֹצֵאת

ה כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגרוך רע: ו לא יתיצבו הזללים לנגד עיניך

זוהר תהלים

אותו. מה עשה הקדוש ברוך הוא? עשה אור לאורו להתלבש זה בזה. וכן כל שאר האורות, עד שכל העולמות התקיימו בקיומם ויכלו לסבל.

דוד תקן המלכות ואצפה לשון צפוי

ומשום כך התפשטו דרגות והתלבשו אורות, והם נקראים כנפים

עליונים, עד שמגיעים לבקר זה של יוסף, והוא לוקח כל האורות העליונים. ומתוך שכל האורות העליונים בו תלויים, זיוו עולה מסוף העולם עד סוף העולם שלמעלה, עד שהעולמות שלמטה לא יכולים לסבל. בא דוד והתקין נר זה, כסוי לבקר זה של יוסף להתפסות בו ולהעמיד עולמות שלמטה בסדור הנר הזה, ועל זה כתוב בקר אערך לך ואצפה, כמו שנאמר (שמות לז) ויצפהו זהב טהור. (ומשום שאותו נר, דוד תלוי בו וכו') ומשום שאותו הנר הוא של דוד ובו תלוי, אמר שהוא יהיה כסוי לבקר הזה. בא רבי אבא ונשקו, ואמר, אלמלא לא יצאתי לדרך רק לשמע דבר זה - די לי!

עד שאדם לא חטא היה עולה ועומד בחכמת האור העליון ולא היה נפרד מעץ החיים

כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגרוך רע (ה),

(ה): [זוהר בראשית פ' בראשית (דף עב:) בא

ראה, עד שאדם לא חטא, היה עולה ועומד בחכמת האור העליון ולא היה נפרד מעץ החיים. פינן שהגדיל תאנתו

שפוקד הקדוש ברוך הוא רפואה לאותו האדם, הוא יוצא, וכל המקטרגים הממנים על מחלות רעות פוחדים ממנו. אז אותה הרוח שנסעה מצד דרום מושיטה לו לאותו אדם, והרי הרפואה נמצאת, והכל בידי הקדוש ברוך הוא.

בקר של חסד ובקר יוסף

[דף ר"ד ע"ב] ועל זה כתוב (שם ה) 'ה' בקר תשמע קולי, ולא כתוב ה' בבקר תשמע קולי. אלא לגבי הבקר של אברהם הוא אמר. 'בקר אערך לך ואצפה'. שני בקר למה? אלא אחד בקר של אברהם, ואחד בקר של יוסף, שכתוב (בראשית מד) הבקר אור, ומתרגמים: בקר מאיר, מאיר ודאי. אערך לך ואצפה, מה זה אערך לך? אלא אסדר לך נר שלך להדליק, כמו שנאמר (תהלים קלב) ערכתני נר למשיחי. ולגבי הבקר של יוסף הוא אמר, שאותו סדור של נר שלו הוא.

השבח של דוד שצפה יותר מכלם

ואצפה, מה זה ואצפה? הרי כל בני העולם מצפים ומחכים לטוב הקדוש ברוך הוא, ואפלו בהמות השדה, ומה שבח של דוד יותר מכל בני העולם? אלא דבר זה שאלתי, וכך אמרו לי, והוא דבר אמת שבא מרחוק.

השם יתברך ברא אור לאורו

אור ראשון שבברא הקדוש ברוך הוא היה מאיר עד שלא יכלו העולמות לסבל

—== זוהר תהלים ==—

פסול בכניו שבגללם התחזקה בעולם רוח
הטמאה ונגרע האור מהלבנה ופגם אותה.
ואם תאמר למה? משום זה מטמא את
המקדש והסתלקה שכינה מעל יעקב. כל
שכן אותו שמטמא דרכו ומטמא עצמו
שהוא מחזק את רוח הטמאה, ולכן
כשנטמא נקרא רע.

חטא שנטמא בו אדם יותר בעולם הזה
ובעולם הבא - מי ששופך זרעו לריק
ומוציא זרע לחנם

כִּי לֹא אֵל חֲפִיץ רִשְׁעֵי אֶתָּה לֹא יִגְרָךְ רַע (ה)

(ה): [זוהר בראשית פ' וישב (דף קפח.)] יִרְע
בעיני ה' אשר עשה וימת גם אתו. רבי
חייא פתח, (קהלת יא) בבקר זרע את זרעך
ולערב אל תנח ידך וגו'. בא ראה כמה
ראוי לאדם להזהר מחטאיו ולהזהר
במעשיו לפני הקדוש ברוך הוא, משום
שכמה שלוחים וכמה ממנים הם בעולם
שהם הולכים ומשוטטים ורואים את
מעשי בני האדם ומעידים עליו [ד"ח
עליהם], והכל כתובים בספר. בגלל זה לא
נכנס למחצה ולא רואה תאר פניו של
עתיק יומין, כמו שלמדנו, כתוב כאן 'לא
יגרך רע', וכתוב ויהי ער בכור יהודה רע
בעיני ה', ומשום כך כתוב (ישעיה א) 'דיכם
דמים מלאו. אשרי חלקו של האיש שירא
מרבנו ויהיה שמור מדרך רעה, ויטהר
עצמו להשתדל ביראת רבנו. ובא וראה,
בכל אותם החטאים שנטמא בהם האדם
יותר בעולם הזה, זהו חטא שנטמא בו
אדם יותר בעולם הזה ובעולם הבא - מי
ששופך זרעו לריק ומוציא זרע לחנם ביד
או ברגל ונטמא בו, כמו שנאמר (תהלים ה)

לדעת ולרדת למטה, נמשך אחריהם עד
שנפרד מעץ החיים, וידע רע ועזב הטוב
לא יגורך רע'. ועל זה כתוב 'כי לא אל
חפץ רשע אתה לא יגרך רע'. מי שנמשך
אחר רע, אין לו דירה עם עץ החיים.

לא יגורך רע - מי זה שנקרא רע!

כִּי לֹא אֵל חֲפִיץ רִשְׁעֵי אֶתָּה לֹא יִגְרָךְ רַע (ה)

(ה): [זוהר בראשית פ' בראשית (דף טו.)] יִרְא
ה' כי רבה רעת האדם בארץ וכל יצר
מחשבת לבו. רבי יהודה פתח, (תהלים ה)
'כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגרך רע'.
פסוק זה נאמר ובארנוהו. אבל בא ראה,
מי שנדבק ביצר הרע ונמשך אחריו, יטמא
הוא ויטמאו אותו, כמו שנתבאר.

**כִּי רַבָּה רַעַת הָאָדָם - כָּל הָרַעוֹת הַיּוֹ
עוֹשִׂים, וְלֹא נִשְׁלַם חַטָּאָם עַד שֶׁהָיוּ
שׁוֹפְכִים דָּמִים לְחַנּוּם עַל הָאָרֶץ. וּמִי הֵם
שֶׁהָיוּ מְשַׁחֲתִים דְּרַכָּם עַל הָאָרֶץ? זֶהוּ
שֶׁכְּתוּב רַק רַע כָּל הַיּוֹם. כְּתוּב כְּאֵן רַק רַע,
וְכְתוּב שָׁם [לֹא יִגְרָךְ רַע, וְכְתוּב] (בְּרֵאשִׁית
לח) וַיְהִי עַר בְּכוֹר יְהוּדָה רַע בְּעֵינֵי ה'.**

**אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְכִי רַע אֵינוֹ רִשְׁעֵי? אָמַר
לוֹ, לֹא. רִשְׁעֵי - אֶפְלוּ הַרִים יָדוּ עַל
חֲבֵרוֹ, אֵף עַל גֹּב שְׂלֵא עָשָׂה לוֹ דָּבָר, נִקְרָא
רִשְׁעֵי, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת ב) וַיֹּאמֶר לְרִשְׁעֵי
לְמָה תִּפְּהָ רַעְךָ. הַכִּיתָ לֹא כְּתוּב, אֲלֵא תִּפְּהָ.
אֲבָל רַע לֹא נִקְרָא אֲלֵא מִי שֶׁמְשַׁחֲתֵת דְּרַכּוֹ
וּמְטַמֵּא עַצְמוֹ וּמְטַמֵּא אֶת הָאָרֶץ, וְנוֹתֵן כַּח
וְחִזְק לְרוּחַ הַטְּמָאָה שֶׁנִּקְרָאת רַע, שֶׁכְּתוּב
רַק רַע כָּל הַיּוֹם. וְלֹא נִכְנָס בְּפִלְטְרִין וְלֹא
רוּאָה פְּנֵי שְׂכִינָה, מְשׁוּם שֶׁבְּזָה מְסַתְּלֶקֶת
שְׂכִינָה מִן הָעוֹלָם. וּמִנֵּיין לָנוּ? מֵיעֲקֹב.
שֶׁכְּשֶׁהִסְתַּלְּקָה מִמֶּנּוּ שְׂכִינָה, חָשַׁב שִׁישׁ**

—== זוהר תהלים ==—

עולה. מה הטעם? הם הרגו בני אדם אחרים, וזה הרג בניו ממש, שפך דמים רבים. בא ראה, בשאר רשעי העולם לא כתוב וירע בעיני ה', וכאן כתוב וירע בעיני ה' אשר עשה. מה הטעם? משום שכתוב ושחת ארצה. שנינו, אמר רבי יהודה, אין לך חטא בעולם שאין לו תשובה פרט לזה, ואין לך רשע שלא רואה פני שכינה פרט לזה, שכתוב לא יגרף רע, כלל. אמר רבי יצחק, אשרי הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא, עליהם כתוב (ישעיה ס) ועמד כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ. מה זה לעולם יירשו ארץ? אמר רבי יהודה, כמו שכתוב (תהלים טז) אתה לך לפני ה' בארצות החיים.

טרם שחטאו היו שומעים קול מלמעלה ויודעים את החכמה העליונה ולא פוחדים כיון שחטאו אפלו קול שלמטה לא יכלו לעמוד בו

כי לא אף חפץ רשע אתה לא יגרף רע (ה).
(זוהר שמות פ' כי תשא ט-קצ"א): בא וראה, טרם חטא אדם, היה עולה ועומד בחכמת האור העליון, ולא היה נפרד מעץ החיים. כיון שהגדיל תשוקתו לדעת ולרדת למטה, נמשך אחריהם, עד שנפרד מעץ החיים, וידע רע ועזב הטוב. ולכן כתוב (תהלים ה) 'כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגרף רע'. מי שנמשך ברע, אין לו דיור עם עץ החיים. וטרם שחטאו, היו שומעים קול מלמעלה ויודעים את החכמה העליונה ולא פוחדים. כיון שחטאו, אפלו קול שלמטה לא יכלו לעמוד בו.

כמו זה, טרם שחטאו ישראל, בשעה

'כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגרף רע'.

כי לא אף חפץ רשע אתה לא יגרף רע (ה).
(זוהר בראשית פ' ויחי (דף ר"ט:)) למדנו, אותו הצדיק שהקדוש ברוך הוא מתרצה בו, והפרוז קורא עליו שלשים ימים בין צדיקי גן העדן, כל הצדיקים שמחים, כל הצדיקים באים ומעטרים מקומו של אותו הצדיק עד שיבא למדר את דיורו ביניהם. ואם רשע הוא, הפרוז קורא עליו בגיהנם שלשים יום [עליון], וכל הרשעים כלם עצובים. כלם פותחים: וי, שהרי דין חדש מתעורר כעת בגללו של פלוני. כמה שומרי החק מודמנים כנגדו ומקדימים לו: וי, אוי לרשע אוי לשכנו. וכלם פותחים ואומרים: אוי לרשע רע כי גמול ידיו יעשה לו. מה זה [טעם] גמול ידיו? אמר רבי יצחק, לכלל [להוציא] מי שזונה בידו להוציא ולהשחית זרעו לריק. שהרי שנינו, כל מי שמוציא זרעו לריק נקרא רע, ולא רואה פני שכינה, שכתוב (תהלים ה) 'כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגרף רע', וכתוב (בראשית לב) ויהי ער בכור יהודה רע. אף כאן, אוי לרשע רע - אוי לאותו רשע שהוא רע, שעשה עצמו רע, כי גמול ידיו יעשה לו - לכלל מי שזונה בידו להוציא ולהשחית זרעו לריק, ולזה טורדים אותו באותו העולם יותר מכלם.

בא תראה, שהרי כתוב אוי לרשע (רע).
כיון שכתוב אוי לרשע, למה רע? אלא כמו שאמרנו, שעשה עצמו רע, וכתוב לא יגרף רע, וכלם עולים וזה לא עולה. ואם תאמר, שאר רשעים שהרגו בני אדם? בא ראה, כלם עולים והוא לא

— זהר תהלים —

לְזֶה? אֵלָא כִּיּוֹן שְׂיַדַע מְשֵׁה שְׁהַעֲבֵרוּ מִיִּשְׂרָאֵל אוֹתָם כְּלִי זִין עֲלִיוֹנִים, אָמַר, הָרִי וְדָאֵי מִכָּאן וְהִלָּא הַנְּחַשׁ הָרַע יָבֵא לְדוֹר בִּינֵיהֶם. וְאִם יַעֲמַד הַמִּקְדָּשׁ כָּאֵן בִּינֵיהֶם, יִטְמָא. מִיָּד - וּמִשֵּׁה יִקַּח אֶת הָאֵהָל וְנִטְהַר לֹו מִחוּץ לַמִּחְנָה הַרְחֵק מִן הַמִּחְנָה. מִשּׁוּם שְׁמִשֵּׁה רָאָה שְׁהָרִי אֲזִי יִשְׁלַט הַנְּחַשׁ הָרַע מַה שְּׁלֵא הִיָּה מִקְדָּם לְכֵן.

להתפלל על זרע כָּשֶׁר

כִּי לֹא אֵל חֲפִיץ רָשַׁע אֲתָה לֹא יִגְרָךְ רַע (ה).
(ה) : [זוהר ויקרא פ' אמור (ד' צ' צ')] עוֹד פִּתַּח וְאָמַר, וְלֹא יִחַלַּל זִרְעוֹ בְּעַמּוּי כִּי אֲנִי ה' מִקְדָּשׁוֹ. בֵּא רָאָה, כָּל מִי שְׁמוּצִיא זִרְע לְבִטְלָה, לֹא זוֹכֵה לְרִאוֹת פְּנֵי שְׁכִינָה, וְנִקְרָא רַע, שְׁכָתוּב (תהלים ה) 'כִּי לֹא אֵל חֲפִיץ רָשַׁע אֲתָה לֹא יִגְרָךְ רַע'. זֶה מִי שְׁמוּצִיא אוֹתוֹ בִּידוֹ, אוּ בְּאִשָּׁה אַחֲרַת שְׂאִינָה כְּשֶׁרָה. וְאִם תֹּאמַר שְׁמוּצִיא אוֹתוֹ בְּאִשָּׁה שְׂאִינָה מִתְּעַבְרַת, כֵּךְ גַּם? לֹא. אֵלָא כְּמוֹ שְׁאִמְרָנוּ. וְעַל כֵּן יִבְקַשׁ אָדָם מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂיִזְמִין לֹו כְּלִי כְּשֶׁר, שְׁלֵא יִפְגַּם זִרְעוֹ. מִי שְׁמוּצִיא זִרְע בְּכִלִּי שְׁלֵא כְּשֶׁר, פּוֹגֵם אֶת זִרְעוֹ. אוּי לְמִי שְׁפּוֹגֵם אֶת זִרְעוֹ. וּמַה בְּשֶׁאֵר בְּנֵי אָדָם כֵּךְ - בְּכַהֵן שְׁעוֹמֵד לְמַטָּה כְּמוֹ שְׁלַמְעֵלָה בְּקִדְשָׁה עֲלִיוֹנָה עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה.

מאותו פגם וְחֲטָא יוֹרְדִים וְאִין עוֹלִים

לֹא יִגְרָךְ רַע (ה, ה). : [זוהר שמות פ' ויקהל (ד' צ' צ')] בְּשַׁעָה שְׂדָנִים אוֹתוֹ בְּאוֹתוֹ עוֹלָם, מִסְתַּכְלִים בְּמַעֲשָׂיו. אִם הִיָּה פּוֹגֵם אֶת סוּד בְּרִית הַקְדָּשׁ שְׁחַתוּם בְּכֶשֶׁר, וְעַכְשָׁו פּוֹגֵם אֶת הָאָרוֹן (הברית) שְׁלוֹ בְּזָה -

שְׁעַמְדוֹ יִשְׂרָאֵל עַל הַר סִינִי, הַעֲבָרָה מֵהֶם זֶה־מַתּוֹ שֶׁל הַנְּחַשׁ הַזֶּה, שְׁהָרִי אֲזִי בְטוֹל שֶׁל יִצָּר הָרַע הִיָּה בְּעוֹלָם, וְדַחַו אוֹתוֹ מֵהֶם, וְאֲזִי נֶאֱחָזוּ בְּעֵץ הַחַיִּים וְעָלוּ לְמַעְלָה, וְלֹא יָרְדוּ לְמַטָּה. אֲזִי הָיוּ מְכִירִים וְהָיוּ רוֹאִים אֶסְפִּקְלָרִיּוֹת הַעֲלִיוֹנוֹת, וְעֵינֵיהֶם הוֹאָרוּ, וְשִׁמְחוּ לְהַכִּיר וְלִשְׁמַע. וְאֲזִי חָגַר אוֹתָם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בַחֲגוּרוֹת שֶׁל אוֹתֵיּוֹת הַשֵּׁם הַקְדוּשׁ שְׁלֵא יוּכַל לְשַׁלַּט עֲלֵיהֶם הַנְּחַשׁ הַזֶּה, וְלֹא יִטְמָא אוֹתָם כְּבִרְאשׁוֹנָה. כִּיּוֹן שְׁחַטָּאוּ בְּעַגְלָה, הַעֲבָרוּ מֵהֶם כָּל אוֹתָן הַדְּרָגוֹת וְהָאִוֹרוֹת הַעֲלִיוֹנִים, וְהַעֲבָרָה מֵהֶם חֲגוּרַת כְּלִי הַזִּין שְׁהַתְּעַטְרוּ מִהַשֵּׁם הַקְדוּשׁ הַעֲלִיוֹן, וְהַמְשִׁיכוּ עֲלֵיהֶם הַנְּחַשׁ הָרַע כְּמִקְדָּם, וְגִרְמוּ מוֹת לְכָל הָעוֹלָם. וְאַחַר כֵּךְ מַה כְּתוּב? וַיִּרְא אֶהָרֶן וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת מִשֵּׁה וְהִנֵּה קָרָן עוֹר פְּנָיו וַיִּירָאוּ מִגִּשְׁת אֱלֹוֹ.

בֵּא וְרָאָה, מַה כְּתוּב בְּרִאוֹשׁוֹנָה? (שמות יד)
וַיִּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוֹלָה. וְכָלֵם רָאוּ אֶת הַזְּהָרִים הַעֲלִיוֹנִים נֶאֱוֹרִים בְּאֶסְפִּקְלָרִיָּה הַמְאִירָה, שְׁכָתוּב (שם כ) וְכָל הָעַם רָאִים אֶת הַקּוֹלֵת. וְעַל הַיָּם הָיוּ רוֹאִים וְלֹא פּוֹחַדִים, שְׁכָתוּב זֶה אֱלִי וְאֲנִיָּהּ. אַחַר שְׁחַטָּאוּ, פְּנֵי הַסְרָסוֹר לֹא הָיוּ יוֹכֵלִים לְרִאוֹת. מַה כְּתוּב? וַיִּירָאוּ מִגִּשְׁת אֱלֹוֹ. וּבֵא רָאָה, מַה כְּתוּב בְּהֶם? וַיִּתְנַצְּלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֲדָיִם מֵהַר חוֹרֵב, שְׁהַעֲבֵרוּ מֵהֶם אוֹתָם כְּלִי זִין שְׁהַתְּחַבְּרוּ בְּהֶם בְּהַר סִינִי, כְּדִי שְׁלֵא יִשְׁלַט אוֹתוֹ הַנְּחַשׁ הָרַע. כִּיּוֹן שְׁהַעֲבָרוּ מֵהֶם, מַה כְּתוּב? וּמִשֵּׁה יִקַּח אֶת הָאֵהָל וְנִטְהַר לֹו מִחוּץ לַמִּחְנָה הַרְחֵק מִן הַמִּחְנָה. אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר, מַה הַפְּסוּק הַזֶּה

שְׁנֵאתָ כָּל פְּעָלֵי אֵוֶן: וְתֵאבֵד דְּבָרֵי כָזָב אִישׁ דְּמִים וּמְרֻמָּה וְתַעֲב וְהוֹאִיִּי:
 ח וְאֲנִי בְּרַב חֲסֵדָךְ אָבוֹא בֵיתְךָ אֲשֶׁתְּחַוֶּה אֶל הַיְכָל קִדְשֶׁךָ בִּירְאָתְךָ: ט יְהוֹאִיִּי
 י נַחֲנִי בְּצַדִּיקְךָ לְמַעַן שׁוֹרְרֵי (הוֹשֵׁר) הַיֹּשֵׁר לְפָנַי דְּרַבְּךָ: י אֵין בְּפִיהוּ נְכוֹנָה
 קַרְבֵּם הַיּוֹת קָבֵר פְּתוּחַ גְּרוֹנָם לְשׁוֹנָם יַחְלִיקוּן: יא הָאֲשִׁימָם אֱלֹהִים יִפְלוּ יִפְלוּ

— זוהר תהלים —

לְפָנַי אֶת פְּקֻדוֹן נִפְשׁוֹ, וּמִיָּד נִצּוֹל מִכָּל
 הַמַּחְלוֹת הַרְעוֹת וּמִכָּל הַרוּחוֹת הַרְעוֹת
 וְלֹא שׁוֹלְטִים עָלָיו

וְאֲנִי בְּרַב חֲסֵדָךְ אָבוֹא בֵיתְךָ אֲשֶׁתְּחַוֶּה
 אֶל הַיְכָל קִדְשֶׁךָ בִּירְאָתְךָ (ח, ט):

[זוהר הקדמת ספר הזוהר דף יא.] בֹּא רְאֵה עֲצָה
 לְאָדָם - כְּשֶׁהוּא עוֹלָה בְלִילָה עַל מִטָּתוֹ,
 צָרִיךְ לְקַבֵּל עָלָיו אֶת הַמַּלְכוּת שְׁלֹמֶעֱלָה
 בְּלֵב שְׁלֵם וְלִהְיוֹת לְמִסֵּר לְפָנָיו אֶת
 פְּקֻדוֹן נִפְשׁוֹ, וּמִיָּד נִצּוֹל מִכָּל הַמַּחְלוֹת
 הַרְעוֹת וּמִכָּל הַרוּחוֹת הַרְעוֹת וְלֹא שׁוֹלְטִים
 עָלָיו. וּבְבִקְרָה, כְּשֶׁשָּׁקַם מִמִּטָּתוֹ, צָרִיךְ לְבַרֵךְ
 לְרַבּוֹנוֹ, וְלִהְיוֹת לְבֵיתוֹ, וְלִהְיוֹת לְפָנָיו
 הַיְכָלוֹ בִּירְאָה רַבָּה, וְאַחַר כֵּן יִתְפַּלֵּל
 תְּפִלָּתוֹ. וַיִּקַּח עֲצָה מֵאוֹתָם הָאֲבוֹת
 הַקְּדוֹשִׁים, שֶׁכְּתוּב (תהלים ה) וְאֲנִי בְּרַב
 חֲסֵדָךְ אָבוֹא בֵיתְךָ אֲשֶׁתְּחַוֶּה אֶל הַיְכָל
 קִדְשֶׁךָ בִּירְאָתְךָ. כֵּן פִּרְשׁוּהָ, שֶׁלֹּא צָרִיךְ
 לְאָדָם לִהְיוֹת לְבֵית הַכְּנֶסֶת אֲלָא אִם גַּמְלִיךָ
 בְּרֵאשׁוֹנָה בְּאַבְרָהָם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב, מִשׁוּם
 שֶׁהֵם תִּקְנִי הַתְּפִלָּה לְפָנָיו הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב וְאֲנִי בְּרַב חֲסֵדָךְ אָבוֹא
 בֵיתְךָ - זֶה אַבְרָהָם. אֲשֶׁתְּחַוֶּה אֶל הַיְכָל
 קִדְשֶׁךָ - זֶה יִצְחָק. בִּירְאָתְךָ - זֶה יַעֲקֹב.
 וְצָרִיךְ לִהְיוֹת לְבֵית הַכְּנֶסֶת, וְאַחַר כֵּן יִכְנֶס
 לְבֵית הַכְּנֶסֶת וְיִתְפַּלֵּל תְּפִלָּתוֹ. אַז כְּתוּב
 (ישעיה מט) וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי אֲתָה יִשְׂרָאֵל
 אֲשֶׁר בְּךָ אֲתַפְּאֵר.

לְזֶה אֵין חֶלֶק בְּצַדִּיקִים. מִסְתַּכְּלִים בּוֹ
 וְדָנִים אוֹתוֹ, וּמוֹצִיאִים אוֹתוֹ מִכָּלל שֶׁל
 אָדָם. כִּיּוֹן שֶׁהוֹצִיאוּ אוֹתוֹ מִכָּלל שֶׁל אָדָם,
 מוֹצִיאִים אוֹתוֹ מִכָּלל שֶׁל כָּל הָאֲחֵרִים
 שְׁנוּעָדוּ לְחַיֵּי עוֹלָם, וְנוֹתְנִים אוֹתוֹ לְאוֹתוֹ
 (ארוך) צַד שְׂאִינוּ נִכְלָל בְּסוּד שֶׁל גּוֹף הָאָדָם.
 כִּיּוֹן שֶׁנִּמְסָר לְאוֹתוֹ צַד - אוֹי לוֹ שֶׁמְכַנְיָסִים
 אוֹתוֹ לְגִיהֵנָם, וְלֹא יוֹצֵא מִשָּׁם לְעוֹלָמִים.
 עַל זֶה כְּתוּב, (ישעיה טו) וַיִּצְאוּ וַרְאוּ בְּפָגְרֵי
 הָאֲנָשִׁים הַפְּשָׁעִים בִּי וְגו'. אוֹתָם שֶׁנִּשְׁאַרוּ
 מִכָּלל שֶׁל אָדָם.

וְהַדְּבָרִים הַלְלוּ, כְּשֶׁלֹּא עָשָׂה תְּשׁוּבָה
 שְׁלֵמָה, תְּשׁוּבָה שְׂרָאוּיָה
 לְכַסּוֹת עַל כָּל מַעֲשָׂיו. וְעַם כָּל זֶה, טוֹב לוֹ
 שֶׁלֹּא יִכְנֶס לְאָרוֹן, שֶׁהָרִי כָּל זְמַן שֶׁהַגּוֹף
 עוֹמֵד, הַנְּשָׂמָה נְדוּנִית וְלֹא נִכְנָסֶת
 לְמִקּוּמָהּ, פָּרַט לְאוֹתָם חֲסִידִים עֲלִיוֹנִים
 קְדוֹשִׁים שְׂרָאוּיִים לְעֵלוֹת עִם גּוֹפֵם. אֲשֶׁרִי
 חֶלְקִם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. מִשׁוּם
 שֶׁאֵין חֲטָא קָשָׁה לְפָנָיו הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 כְּמוֹ זֶה שֶׁמִּשְׁקַר וּפּוֹגֵם אֶת אוֹת בְּרִית
 הַקְּדוֹשׁ, וְזֶה אֵינוֹ רוֹאֶה פָּנָיו שְׂכִינָה, וְעַל
 חֲטָא זֶה כְּתוּב, (בראשית לח) וַיְהִי עַר בְּכוֹר
 יְהוּדָה רַע בְּעֵינָיו ה'. וְכְתוּב, (תהלים ה) לֹא
 יִגְרָךְ רַע'.

עֲצָה לְאָדָם - כְּשֶׁהוּא עוֹלָה בְלִילָה עַל
 מִטָּתוֹ, צָרִיךְ לְקַבֵּל עָלָיו אֶת הַמַּלְכוּת
 שְׁלֹמֶעֱלָה בְּלֵב שְׁלֵם וְלִהְיוֹת לְמִסֵּר

מִפְּעֻצוֹתֵיהֶם בָּרַב פְּשְׁעֵיהֶם הִדִּיחֵמוּ בִּי מְרוֹן בָּךְ: יב וַיִּשְׁמְחוּ כָּל חוֹסֵי בָךְ לְעוֹלָם
 יִרְנְנוּ וְתַסֵּף עֲלֵימוּ וַיַּעֲלֶצוּ בָךְ אֶהְבִּי שְׁמֶךָ: יג כִּי אֲתָה תִּבְרַךְ צַדִּיק יִהְיֶה לְךָ
 בְּצַנְהָ רְצוֹן תַּעֲטֶרְנוּ:

===== זוהר תהלים =====

עתידים הצדיקים לשמוח עם הקב"ה כבכול
 הקדוש ברוך הוא, שכתוב (תהלים ה)
 וַיִּשְׁמְחוּ כָּל חוֹסֵי בָךְ לְעוֹלָם יִרְנְנוּ וְתַסֵּף
 עֲלֵימוּ וַיַּעֲלֶצוּ בָךְ אֶהְבִּי שְׁמֶךָ.

כִּי אֲתָה תִּבְרַךְ צַדִּיק ה' כְּצַנְהָ רְצוֹן תַּעֲטֶרְנוּ
 כִּי אֲתָה תִּבְרַךְ צַדִּיק בְּרִכּוֹת לְרֹאשׁ צַדִּיק
 (ה, יג): [זוהר פ' בראשית (דף כד): השלמה
 מהשמטות (סימוני)] הצדיק אבד כל זמן שלא
 יבא השפע אבד ועליו נאמר (ישעיה י"ט)
 וַנִּהְרָ יַחֲרַב וַיִּכַּשׁ וַיִּבְעַת הַבְּרָכָה נֶאֱמַר
 (תהלים ה) 'כִּי אֲתָה תִּבְרַךְ צַדִּיק בְּרִכּוֹת
 לְרֹאשׁ צַדִּיק'.

וַיִּשְׁמְחוּ כָּל חוֹסֵי בָךְ לְעוֹלָם יִרְנְנוּ וְתַסֵּף
 עֲלֵימוּ וַיַּעֲלֶצוּ בָךְ אֶהְבִּי שְׁמֶךָ (ה)
 (יב): [זוהר בראשית פ' וישב (דף קצג):] כִּי גְדוֹל
 יוֹם ה' וְנוֹרָא מְאֹד וּמִי יִכְלֶנּוּ - שְׁהוּא
 שׁוֹלֵט עַל הַכֹּל וְעֲלִיוֹן וְתַקִּיף עַל כָּל־ם,
 וְכָל־ם תַּחַת שְׁלֹטוֹנוֹ. אֲשֶׁר־י הַצַּדִּיקִים
 שְׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה בָהֶם תָּמִיד
 לְזִכּוֹת אוֹתָם לְעוֹלָם הַבָּא וּלְשִׂמְח אוֹתָם
 בְּשִׂמְחַת הַצַּדִּיקִים שְׁעֵתִידִים לְשִׂמְח עִם

ו א לַמְנַצַּח בְּנִגִּינֹת עַל הַשְּׁמִינִית מְזֻמֹּר לְדָוִד: ב יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּאֶפְסָי
תּוֹכִיחֵנִי וְאֵל בְּחַמְתְּךָ תִּסְפְּרֵנִי: ג חַנּוּנֵי יְהוָה כִּי אֶמְלֵל אֲנִי רַפְאֵנִי

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

לחולי העינים

למנצח בנגינות על השמינית... אל באפך וגו' (ו, א): [שימוש תהלים לפרק ו] לחולי העינים. לחוש אותו שבעה פעמים ביום שלשה ימים ויתרפא. ושם שלו הוא ושע"י. כיצד, י' מן "בושו ויבהלו מאוד וכו'. ואמור. יהי רצון מלפניך השם הגדול הגבור והנורא היוצא מזה המזמור שהוא ושע"י, בעל הישועה שתושעני מכל צער וחולי שיש לי וחשישה שיש לי בעיני כי לך הישועה והיכולת. - ועוד למי שהוא בצער בין בים בין ביבשה לחוש אותו ז' פ' לעת צורך ואמור. יהי רצון מלפניך ישעי בעל הישועה שתושעני ותצילני מכל צער כי לך הישועה והיכולת.

— זוהר תהלים —

בְּבְרִית רוּאִים פְּנֵי הַשְּׂכִינָה

לַמְנַצַּח בְּנִגִּינֹת עַל הַשְּׁמִינִית מְזֻמֹּר
לְדָוִד (ו, א): [זוהר תורה ו, א]

החברים דרשו שמזמור הזה נאמר על המילה שניתנה ביום השמיניא רבי אבא הלך מטבריא למעון הקיץ של חותנו ורבי יעקב בנו היה עמו, כאשר עברו בכפר טרשא ביקש מהם בעל הבית שילינו אצלו, יען כי למחר יהיה אצלו ברית מילה של בנו הנולד לו, א"ר אבא זאת הבקשה של מצוה היא ולראות פני השכינה נלין פה, ישבו שם כל היום ההוא, וכל אותו הלילה עסקו בתורה.

פִּיּוֹן שְׁנַכְסוּ בְּזֶה הַחֶלֶק נִקְרְאִים צְדִיקִים
פֶּתַח רַבִּי אַבָּא וְאָמַר (ישעי"ו ס) "ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ" וגו', דבר זה הרי ביארו החברים מפני מה

כתוב ועמך כלם צדיקים, וכי כל ישראל צדיקים הם, והלא כמה רשעים יש בהם בישראל, כמה חוטאים וכמה פושעים שעוברים על מצות התורה, אלא כך למדנו בסוד של משנה, זכאים הם ישראל, שעושים קרבן של רצון להקב"ה שמקריבים בניהם ביום השמיני לקרבן, וכאשר נימולים נכנסים בזה החלק הטוב של הקב"ה, שכתוב: "צדיק יסוד עולם" (משלי י, י) וכיון שנכנסו בזה החלק של צדיק נקראים צדיקים, ודאי כלם צדיקים, ועל כן "לעולם ירשו ארץ", ככתוב (תהלים קיח) "פתחו לי שערי צדק אבא בס" וגו', וכתוב "זה השער לה' צדיקים יבאו בו", אותן שנימולו ונקראים צדיקים, נצר מטעי, נצר מאותן הנטיעות שנטע הקב"ה בגן עדן וזאת הארץ אחת מהן, ולכך יש להם לישראל חלק טוב בעולם הבא,

זיו זוהר

בכל זה נשען על זכות מצות המילה כמובא כאן בדרשות זוהר ובשאר הדרשות של חלק א' (דף צג:). ב. פירוש בגן עדן העליון עולם הבינה, והנטיעות הן ז' הספירות מן חסד עד מלכות, וזהו

א. יש מסתפקים אולי זה הדרש על קפיטל י"ב למנצח על השמינית, אבל נראה יותר דשייך לכאן, כי התפלות של זה הקפיטל שתבוא לו רפואה שינצל משאול ושיבושו ויבהלו כל אויביו,

יְהוָה יְהוָה כִּי נִבְחַלוּ עֲצָמָיו: ד וְנִפְשֵׁי נִבְחַלְהָ מְאֹד (ואת) וְאַתָּה יְהוָה יְהוָה
 זוהר תהלים

תזדמן שם, והפה שהעיד שישראל עזבו, הוא יעיד שישראל מקיימים זה הברית, והרי למדנו על מה נענש אליהו, על שאמר מלשינות על בניו לפני הקב"ה:

אין העולם מתקיים אלא על הברית הזו עוד פתח רבי אבא ואמר (שופטים ה) "בפרוע פרעות בישראל בהתנדב עם ברכו ה'", מה זה ראו דבורה וברק שפתחו במקרא זה, אלא כך למדנו אין העולם מתקיים אלא על הברית הזו, שנאמר (ירמ' לג) "אם לא בריתי יומם ולילה" וגו', שהרי שמים וארץ על זה מתקיימים, ולפיכך כל זמן שישראל מקיימים זה הברית, חוקות שמים וארץ מתקיימים בקיומם, וכל זמן שחס ושלום ישראל מבטלים זה הברית, שמים וארץ אין מתקיימים, וברכות אינן נמצאות בעולם, בוא וראה שאר האומות אין שולטים על ישראל אלא כאשר מבטלים מהם ברית הזו, ומה בטלו מהם, שלא עשו הפריעה ולא נתגלה הברית, ועל כן כתוב "ויעזבו בני ישראל את ה' וגו' וימכרו אותם ביד סיסרא", ויעזבו את ה' ממש, עד שבאתה דבורה והתנדבה לכל ישראל בדבר הזה, אז נכנעו שונאיהם תחתם וזהו שלמדנו שאמר הקב"ה ליהושע, והלא ישראל ערלים הם ולא נתפרעו ולא נתגלו ואין מקיימים ברית

שכתוב (שם לו) צדיקים ירשו ארץ, לעולם ירשו ארץ, מהו לעולם, כמו שביארנו בכרייתא שלנוי והרי נדרש ענין זה בין החברים, זכאים הם ישראל שהקב"ה בחר בהם מכל שאר העמים ונתן להם אות הברית הזו, שכל מי שיש בו זה האות אינו יורד לגיהנם אם הוא נוטר בריתו כראוי, שאין מכניסו ברשות אחר ואינו משקר בשמו של המלך, שכל מי שמשקר בזה כמי שמשקר בשמו של הקב"ה, שכתוב (הושע ה) "בה' בגדו כי בנים זרים ילדו".

צָרִיף לְהַכִּין פֶּסַח מִיַּחַד לְכַבֹּד אֱלֹהֵי הַנְּבִיא
 זְכוּר לְטוֹב

עוד אמר רבי אבא בשעה שהאדם מביא את בנו להכניסו בברית הזו קורא הקב"ה לפמליא שלו ואומר, ראו מה בריה עושה בעולם, באותה שעה נזדמן אליהו ומעופף העולם בארבע טיסות ובא שמה, ולכך למדנו שצריך האדם להכין כסא אחר לכבודו, ויאמר זה הכסא של אליהו, ואם לא, אל ישכן שם, והוא עולה ומעיד לפני הקב"ה, בוא וראה בתחלה כתוב (מלכים א' יט) מה לך פה אליהו וגו', וכתוב "קנא קנאתי לה' אלהי צבאות כי עזבו בריתך בני ישראל" וגו', אמר לו הקב"ה חייך בכל מקום שזה הרושם הקדוש ירשמו אותו בני בבשרם, אתה

זיו הזוהר

הבינה שנקראת עולם הבא, אז יתגלה ויתראה שישראל דבקים במדת המלכות שנקראת ארץ

שאמר והאי ארץ חד מנייהו, רצה לומר המלכות. ג. פירוש לעולם היינו לעתיד לבוא בזמן שליטת

עַד מָוֹתֵי הַ שׁוֹבֵה יְהוָה חֲלָצָה נַפְשִׁי הוֹשִׁיעֵנִי לְמַעַן חֲסֶדְךָ: ו כִּי אֵין
 בְּפִתּוֹת זְכָרְךָ בְּשֵׂאוֹל מִי יוֹדֵה לְךָ: ז יִגְעֵתִי בְּאַנְחָתִי אֲשַׁחֶה בְּכָל לַיְלָה מִפְּתֵי
 בְּדַמְעֵתִי עֲרִשֵׁי אֲמָסָה: ח עֲשֵׂשָׁה מִבְּעַם עֵינַי עֲתָקָה בְּכָל צוֹרְרָי: ט סוֹרוּ מִמֶּנִּי
 כָּל פְּעֻלֵי אָנֹן כִּי שָׁמַע יְהוָה חֲלָצָה קוֹל בְּכִי: י שָׁמַע יְהוָה חֲלָצָה תַחֲנֹתִי
 יְהוָה חֲלָצָה תַפְלֹתִי יִקַּח: יא יבִשּׁוּ וַיִּבְהֹלוּ מְאֹד כָּל אִיכֵי יֹשְׁבוּ יבִשּׁוּ רָגַע:

זוהר תהלים

שהרושם של הקב"ה לא נשמר, ואם זוכה ונוטרו השכינה אינה פורשת ממנו, ומתי תשרה עליו, כאשר נושא אשה וזה האות נכנס במקומו, שלמדנו סוד של וא"ו ה"ה הולכים כאחד כדמיון זכר ונקבה נשתתפים כאחד והם אחד, ובכך חסד עליון שורה עליהם ונתעטר במדרגת הזכר ונמתקת מדרגת הנקבה.¹

על כן זכאים הם ישראל קדושים בעולם הזה ובעולם הבא

עוד למדנו אלו"ה כך הוא, אל זה אור החכמה, וזכר, הנקבה השתתפותם יחד נקרא אלו"ה, ונשמה הקדושה במקום הזה נאחזת² והכל תולה באות הזה, ועל כן כתוב "ומבשרי אחזה אלו"ה", שזה שלמות הכל, מבשרי ממש מזה האות ממש, ועל כן זכאים הם ישראל קדושים שדבקים בו בהקב"ה, זכאים הם בעולם הזה ובעולם הבא, עליהם כתוב (דברים ד) "ואתם הדבקים בה' אלהיכם", ולפיכך "חיים כלכם היום". (זוהר חלק א' דף צ"ד).

שלי, ואתה רוצה להכניסם לארץ ולהכניע שונאיהם (יהושע ה) שוב מול את בני ישראל שנית, ועד שנתפרעו ונתגלה זה הברית לא נכנסו לארץ ולא נכנעו שונאיהם, אף כאן כיון שנתנדבו ישראל לקיים זה הברית כראוי נכנעו שונאיהם תחתם והברכות חזרו לעולם, זה שכתב "כפרוע פרעות בישראל בהתנדב עם ברכו ה'". (זוהר חלק א' דף צ"ג).

זוכה ונוטרו השכינה אינה פורשת ממנו פתח אחר ואמר (איוב יט) "ומבשרי אחזה אלוה", מהו ומבשרי, ומעצמי היה צריך לומר, אלא מבשרי ממש, ומה היא, שכתוב (ירמיה יא) "ובשר קדש יעברו מעליך", ונאמר (בראשית יז) "והיתה בריתי בבשרכם", שלמדנו בכל זמן שנרשם האדם עם רושם הקדוש של זה האות, ממנו יכול לחזות להקב"ה, ממנו ממש, ונשמה הקדושה נדבקה בו, ואם לא זכה שלא נטר זה האות מלטמאו, מה כתוב (איוב ד) "מנשמת אלוה יאבדו", לפי

זיו הזוהר

השם הוי"ה ברוך הוא]. ו. נהירו דחכמתא זו הארת השפע מן החכמה אבא, ו ה דכר ונוקבא היינו תפארת ומלכות, והכל בכלל הוא השם אלו"ה. ז. פירוש שהנשמה נשתלשלת לזה העולם על יד היחוד של תפארת ומלכות, ושם יש לה אחיזה וחיבור שיונקת משם השפעה

ד. רצה לומר תפארת בחי' זכר ומלכות בחי' נקבה. [המבלה"ד: וזהו יחודו"ה שבשם הקדוש]. ה. חסד עליון היינו השפע הבאה מן אבא ואמא חכמה ובינה אתעטר תחלה בדכורא פירוש בתפארת, וממנו נשפע למלכות על יד ספירת היסוד שעל ידי זה נמתקים הדינים שבה. [המבלה"ד: ומתייחד

א שְׁגִיזֵן לְדָוִד אֲשֶׁר שָׁר לִיתְהוָה עַל דְּבָרֵי בּוֹשׁ בֶּן יִמִּינִי: ב יְהוָה
 אֱלֹהֵי תְהִימָה בְּךָ חִסִּיתִי הוֹשִׁיעֵנִי מִכָּל רִדְפֵי וְהַצִּילֵנִי: ג פֶּן יִמְרָף
 בְּאֵרֶז נֶפֶשׁ פֶּרֶק וְאִין מִצִּיל: ד יְהוָה אֱלֹהֵי תְהִימָה אִם עֲשִׂיתִי זֹאת
 אִם יֵשׁ עוֹל בְּכַפֵּי: ה אִם גַּמְלָתִי שׁוֹלְמִי רַע וְאַחֲלָצָה צוֹרְרֵי רִיקָם: ו יִרְדֹּף
 אוֹיֵב נֶפֶשׁ וַיִּשַׁג וַיִּרְמָס לְאָרֶץ חַיִּי וּבְכוֹדִי לְעַפְרֵי יִשְׁבֵּן סִלָּה: ז קוֹמָה יְהוָה
 בְּאַפְךָ הַנָּשֵׂא בְּעֵבְרוֹת צוֹרְרֵי וְעוֹרָה אֵלֶי מוֹשֶׁפֶט צוֹיֵת: ח וְעַדֹת לְאֻמִּים
 תִּסּוּבְכֶךָ וְעֲלִיָּה לְמָרוֹם שׁוֹבֶת: ט יְהוָה יִדִּין עַמִּים שֹׁפְטֵנִי יְהוָה
 בְּצַדִּיק וּבְתַמִּי עָלַי: י יִגְמַר נָא רַע רְשָׁעִים וּתְכַוֵּן צַדִּיק וּבְחֵן לְבוֹת
 וּבְקִלּוֹת אֱלֹהִים תְהִימָה צַדִּיק: יא מְנַי עַל אֱלֹהִים תְהִימָה מוֹשִׁיעַ יִשְׂרָאֵל לֵב:
 יב אֱלֹהִים תְהִימָה שׁוֹפֵט צַדִּיק וְאֵל זַעַם בְּכָל יוֹם: יג אִם לֹא יָשׁוּב חֲרַבּוּ יִלְמוּשׁ

— שִׁמוֹשׁ תְּהִלִּים —

להבריה שונאיך

שגיון לדוד וגו' (ז, א): [שימוש תהלים לפרק ז] הוא טוב שלא יוכלו בני אדם להזיקך ולהבריה שונאיך דאתי בתרך ואינון חוזרים. ושם שלו הוא א"ל עליון. א' מן "אשר שר. ל' מן "אודה בחלוף דא"ל ב"ם ואמור. יהי רצון מלפניך אל עליון שתהפוך לב שונאי כמו שהפכת לב שונאי אברהם אבינו בהזכירו זה השם. - ועוד אם יש לך שונא קח קדרה חדשה ותמלא אותה ממקור המים ואמור ד' פעמים מן "קומה ה' באפך עד סוף המזמור, ושפוך אותו במקום שונאיך ואתה מתגבר עליו ואמור בכל פעם יהי רצון מלפניך אל עליון שתפיל ותכניע (פלוני בן פלונית) אויבי וקמי לפני אמון אמון סלה סלה סלה. - ועוד למאן דאית ליה דינא אמור אותו קדמי דינא ואמור יהי רצון מלפניך אל עליון שתוציאני לזכות ותדינני לכף זכות.

— זוהר תהלים —

שגיון לדוד - מהו השגיון

שְׁגִיזֵן לְדָוִד אֲשֶׁר שָׁר לִי עַל דְּבָרֵי
 בּוֹשׁ בֶּן יִמִּינִי (ז, א): [זוהר שמות
 פ' בשלח (דף מ"ח.)] עַל שְׁגִינּוֹת, מַה זֶה עַל
 שְׁגִינּוֹת? עַל שְׁגִיאוֹת הִיא צְרִיף (לכתב),
 כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים יט) שְׁגִיאוֹת מִי יִבִּין.
 אֵלָּא [הכל הוא. אבל] שְׁגִינּוֹת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
 (שם ז) 'שְׁגִיזֵן לְדָוִד'. מִינֵי תִשְׁבְּחוֹת הָיוּ
 לְפָנֵי הַנְּבִיאִים לְהַשְׁרוֹת עֲלֵיהֶם רוּחַ
 נְבוּאָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמואל א י') וּפָגַעְתָּ
 חֶבֶל נְבִיאִים יְרִדִים מֵהַבְּמָה וּלְפָנֶיהֶם

בְּכָל וְתַף וְגו', וְכַתּוּב וְעַתָּה קָחוּ לִי מְנַגֵּן
 וְגו'. וְכָל שֶׁפֶן חֲבִקוּק שֶׁהַצְּטִרְךָ לוֹ יוֹתֵר
 מִכָּלֶם, לְנַחַת הָרוּחַ, וּלְבִשָׁם אֶת אוֹתוֹ
 מְקוֹם, לְהַמְשִׁיךְ עָלָיו רוּחַ נְבוּאָה. וְכֵן
 כְּמוֹ כֶּךָ כָּל הַנְּבִיאִים, פָּרַט לְמִשָּׁה שֶׁעָלָה
 עַל כָּל שְׂאֵר נְבִיאֵי הָעוֹלָם. אֲשֶׁרֵי חֲלָקוּ!

באור בחינת מדת קל האם הוא מדה של
 חסד או דין

אֱלֹהִים שׁוֹפֵט צַדִּיק וְאֵל זַעַם בְּכָל-יוֹם
 (ז, ב): [זוהר ויקרא פ' צו (דף ל:)] זֶה

—== זוהר תהלים ==—

מהו? שהרי בכל יום ויום עומד בדין, בין שבני העולם זכאים, בין שלא זכאים. לא היה בידו. באו ושאלו לו לרבי שמעון. אמר להם, ודאי אל זעם בכל יום, והרי בארוה החברים, לעתים הוא דין ולעתים הוא רחמים. אם זוכים בני העולם, הרי אל עומד, והוא חסד. ואם לא זוכים, הרי אל עומד, ונקרא גבור, ועל זה עומד בכל יום. אבל דבר נאה הוא, אל בכל מקום זהו אור (רב) החכמה העליונה, ועומד בקיומו בכל יום, שכתוב (תהלים נו) חסד אל כל היום. ואלמלא שאל הזה מתעורר בעולם, לא יכול העולם לעמד אפלו שעה אחת מלפני הדינים הקשים שמתעוררים בעולם בכל יום. זהו שכתוב (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, אל תקרי בהבראם אלא באברהם, בהתעוררות של אברהם עומדים, וכשמתעורר אברהם בעולם, כל אותם הדינים שנמצאים בכל יום ויום, הוא דוחה אותם החוצה ולא עומדים לפניו. זהו שכתוב ואל זעם בכל יום. נזעם או זעום בכל יום לא כתוב, אלא זועם. בכל יום ויום שנמצא דין, דוחה אותם החוצה, והוא עומד ומבשם את העולם. זהו שכתוב (תהלים מב) יומם יצוה ה' חסדו. ואלמלא זה, לא יכול העולם לעמד אפלו רגע אחד. ולכן הכל עומד משום אברהם. וזה שכתוב אל גבור. לא שהוא גבור, אלא הפסוק הזה רמז הוא שרומז לאבות, ורמז הוא שרומז לאמונה העליונה הקדושה, שכתוב פלא יועץ אל גבור אבי עד שר שלום. פלא - זו החכמה העליונה שמפלאה ומכסית מהכל, כמו

קרפן אהרן. רבי חזקיה פתח, (תהלים קמה) צדיק ה' בכל דרכיו וחסיד בכל מעשיו. צדיק ה' בכל דרכיו, הרי שנינו, כמה יש לבני אדם להתבונן בכבוד רבונם שלא יסוו מדרכם החוצה, שהרי בכל יום ויום הדין תלוי בעולם, משום שהעולם נכרא ועומד על הדין. ולכן צריך אדם להשמר מחטאיו, שלא ידע את הזמן שהדין שורה עליו. יושב בביתו - הדין שורה עליו. יוצא מביתו החוצה - הדין שורה עליו, ולא ידע אם ישוב לביתו ואם לא. יוצא לדרך - על אחת כמה וכמה, שהרי הדין יוצא כנגדו. זהו שכתוב (שם פה) צדק לפניו יהלך. משום כך צריך להקדים ולבקש רחמים מלפני המלך כדי שינצל מן הדין בשעה שהוא שורה בעולם, שהרי בכל יום ויום שורה הדין בעולם. זהו שכתוב ואל זעם בכל יום. עתה יש לומר, הרי שנינו, והתעוררו החברים, אל בכל מקום חסד הוא, כמו שנאמר (דברים י) האל הגדל, וזה אור של חכמה עליונה, ואתה אמרת ואל זעם בכל יום. עזב הפסוק כל אלו השמות ואחז בזה. אם כן, לא עומדים הדברים. ועוד, שכתוב (ישעיה ט) אל גבור, או שנעמיד אותו בדין, או שנעמיד אותו ברחמים.

אָא כֵּךְ שְׁמַעֲנוּ, הַרְשָׁעִים מֵהַפְּכִים רַחֲמִים לְדִין. שְׁאִין לָךְ בְּכָל אֱלוֹ כְּתָרִים עֲלִיּוֹנִים שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ שֶׁלֹּא כְּלוּלִים רַחֲמִים בְּדִין, וְדִין בְּרַחֲמִים. וְרַשָּׁעִים מֵהַפְּכִים רַחֲמִים לְדִין.

[דף ע"א] אמר לו רבי יהודה, טוב בזה שכתוב אל גבור, אלא אל זעם בכל יום

קִשְׁתּוֹ דָּרַךְ וַיְכַוְנֶנּוּ: י' וְלוֹ חֵבִין כְּלֵי מָוֶת חֲצִי לְדֹלְקִים יַפְעֵל: טו הִנֵּה יַחְבֵּל אֶנְן
וְהָרָה עֵמֶל וַיֵּלֶד שָׁקֶר: טז בּוֹר כָּרָה וַיַּחְפְּרֶהוּ וַיַּפֵּל בְּשַׁחַת יַפְעֵל: י"ז יָשׁוּב עִמְלוֹ
בְּרֵאשׁוֹ וְעַל קַרְקָרוֹ חָמְסוֹ יִרֵד: יח אֲזַרְהָ יְהוָה יְהוָה כְּצַדִּיק וְאֲזַמְרָה שֵׁם
יְהוָה יְהוָה עַלְיוֹן:

— זוהר תהלים —

מְנִיפִין אוֹתוֹ וּמְנַעֲנְעִים אוֹתוֹ כְּדִי
לְשַׁתְּקוֹ.

אָמַר לוֹ רַבִּי אַבְא, יְהוּדָה יְהוּדָה, מַלְה זֹאת
בְּאֵה לְיָדְךָ וְלֹא חִקְרַת בַּה? וְהֵלֵא
יִשְׁמְעוּ אֲזַנֶּיךָ מֵה שְׁפִיךְ מִדְּבַר! כִּךְ הִיא
מִדַּת הַגְּבוּרָה, כּוֹעֶסֶת וְרוֹגְזוֹת, שְׁכַתּוֹב
(בראשית מט) שְׁמַעוֹן וְלוֹי אַחִים כְּלֵי חָמֶס
מְכַרְתֵּיהֶם, וְכַתּוֹב אָרוּר אַפְּסִי כִי עָזוּ וְעִבְרַתֶם
כִּי קִשְׁתָּהּ, לְפִי שֶׁהֵם מִתְגַּבְּרִים וּמִתְקַשִּׁים
בְּאַפְּסִי וְעִבְרַתֶם לְצִאֵת לַעֲשׂוֹת דִּין לְכָלוֹת
וְלַהֲכַרִּית בְּנֵי הָעוֹלָם, אַזִּי הִכְהֵן, שֶׁהוּא
הַחֲסֵד הָעַלְיוֹן, מְנִיף אוֹתוֹ הַצַּד שֶׁל הַלְוִיִּם,
שֶׁהוּא מִדַּת הַגְּבוּרָה, כְּדִי לְשַׁכַּף וּלְשַׁקֵּט
רְגֵזָה וְכַעֲסָה, כְּדִי שִׁישְׁתַּבְּרוּ הַשְּׁעָרוֹת מִכָּל
שׁוּלֵיהֶן וְלֹא יִתְגַּבְּרוּ וְלֹא יִתְחַזְּקוּ, כְּעֵין
דְּגָמָא זוּ הִכְהֵן שְׁמַנִּיף אֶת הַלְוִיִּם תְּנוּפָה
כְּדִי שִׁישְׁקֵט הַצַּד שֶׁל הַגְּבוּרָה שֶׁלֵּהֵן, כְּדִי
שֶׁלֹּא יִתְעוֹרֵר הַדִּין בְּעוֹלָם. בָּא רַבִּי יְהוּדָה
וְנִשְׁקָ אֶת יָדָיו. וְכִשְׁתְּעוֹרְרוּ הַדִּינִין בְּעוֹלָם,
כָּל הַדִּינִים הַנִּמְצָאִים בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, אַבְרָהָם
אָבִינוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם הוּא דוֹחָה אוֹתָם לַחֲוֹץ
וְאֵינָם עוֹמְדִים לְפָנָיו, זֶהוּ שְׁכַתּוֹב וְאֵל זַעַם
בְּכָל יוֹם:

שְׁנֵאמַר (דברים יז) כִּי יִפְלֵא מִמֶּךָ דְּבַר.
יוֹעֵץ - זֶהוּ נִהַר עַלְיוֹן שְׁשׁוּפֵעַ וַיּוֹצֵא
וְלֹא פוֹסֵק. וְזֶה יוֹעֵץ לְכָל וּמִשְׁקָה אֶת
הַכֹּל. אֵל - זֶה אַבְרָהָם, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנו
הָאֵל הַגְּדוֹל. גְּבוּר - זֶה יִצְחָק, שְׁכַתּוֹב
הַגְּבוּר. אָבִי עַד - זֶה יַעֲקֹב, שְׁאוּחֵז בְּצַד
הַזֶּה וּבְצַד הַזֶּה וְעוֹמֵד בְּקִיּוֹם שְׁלָם. שֶׁר
שְׁלוֹם - זֶה צַדִּיק, שֶׁהוּא הַשְּׁלוֹם שֶׁל
הָעוֹלָם, שְׁלוֹם הַבֵּית, שְׁלוֹם הַגְּבִירָה.
בָּאוּ רַבִּי חֲזַקְיָה וְרַבִּי יְהוּדָה וְנִשְׁקוּ אֶת
יָדָיו. בָּכוּ וְאָמְרוּ: אֲשֶׁרִי חִלְקֵנוּ שִׁשְׁאֲלֵנוּ
אֶת זֶה. אֲשֶׁרִי הַדּוֹר שְׁאֵתָה שְׁרוּי
בְּתוֹכוֹ.

אֶהְרֵן הַנִּיף אֶת הַלְוִיִּם לְהַשְׁקִיט אֶת מִדַּת
הַגְּבוּרָה

וְאֵל זַעַם בְּכָל יוֹם (ו, יב): נוהר במדבר פ'
בהעלותך (דף קנ"א:) וְהַנִּיף אֶהְרֵן אֶת
הַלְוִיִּם תְּנוּפָה לְפָנָי ה'. רַבִּי יְהוּדָה שְׁאֵל
אֶת רַבִּי אַבְא, לְמָה הָיָה הַכְּהֵן מְנִיף אֶת
הַלְוִיִּם? אָמַר לוֹ, מִשָּׁל לְמָה הַדְּבַר
דוֹמָה? לְתִינוּק כְּשֶׁהוּא בּוֹכָה וְכוֹעֵס, מָה
עוֹשִׂין כְּדִי לְפִיֶסּוֹ? אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוּדָה,

ח א למנצח על הגתית מזמור לדוד: ב יהוה על השמים: מה אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים:

שימוש תהלים

למצא הן

ה' אדונינו וגו' (ח, ב): [שימוש תהלים לפרק ז] למצוא חן. קח שמן זית ואמור עליו במוצאי היום ז'פ ג' ימים ומשח פניך ידיך ורגליך, והוא טוב ג"כ לנער הבוכה.

זוהר תהלים

נתינת התורה לעם ישראל בעלמא הדין
ה' אדנינו מה אדיר שמך בכל הארץ
אשר תנה הודך על השמים (ח, ב):

[זוהר שמות פ' שמות דף ג' ע"א] כתיב (דברים

לג) ה' מסיני בא וזרח משעיר למו הופיע

מהר פארן ואתה מרבבת קדש מה זה

ואתה מרבבת קדש? ששנינו, כשרצה

הקדוש ברוך הוא לתת תורה לישראל,

באו מחנות של מלאכים עליונים. פתחו

ואמרו, (תהלים ח) ה' אדנינו מה אדיר שמך

בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים,

ורצו שתורה תנתן להם. אמר להם

הקדוש ברוך הוא, וכי יש בכם מות?

שכתוב (במדבר יט) אדם כי ימות באהל.

(דברים כא) וכי יהיה באיש חטא משפט מות

והומת. יש ביניכם חטא? וכי אתם

צריכים דינים? יש ביניהם גזל או גנבה?

שכתוב (שמות כ) לא תגנב. יש ביניכם

נשים? שכתוב לא תנאף. יש ביניכם

שקר? שכתוב לא תענה ברעך עד שקר.

יש ביניכם חמדה? שכתוב לא תחמד. אז

לשם מה אתם רוצים תורה? מיז פתחו

ואמרו, (תהלים ח) ה' אדנינו מה אדיר שמך

בכל הארץ. ואלו אשר תנה הודך על

השמים לא כתוב. ועל כך ואתה מרבבת

קדש, אז מימינו איש דת למו.

ה' אדנינו מה אדיר שמך בכל הארץ אשר
תנה הודך על השמים (ח, ב): [זוהר שמות

פ' בשלח (דף ט"ו)] רבי חייא ורבי יוסי היו

הולכים במדבר. אמר רבי חייא לרבי יוסי,

בא ואמר לה, שפשוצה הקדוש ברוך הוא

להעביר שלטון של הארץ, אינו עושה עד

שמעביר השליט שלהם ברקיע, ולא

מעביר את השליט שלהם עד שממנה אחר

במקומו, כדי שלא יגרע [השלטון]

השמוש שלהם ברקיע, כדי לקיים מה

שכתוב (דניאל ד) ולמי שיחפץ יתננה. אמר

רבי יוסי, ודאי כך הוא.

פתח רבי יוסי ואמר, (תהלים ח) ה' אדנינו

מה אדיר שמך בכל הארץ. ה'

אדנינו - כשרוצה הקדוש ברוך הוא לשבר

את כח העמים עובדי כוכבים ומזלות,

מחזק דינו עליהם ושובר אותם, ומעביר

מלפניו את השליט שלהם. אשר תנה

הודך על השמים, אשר נתת היה צריך, או

תנה הודך. מהו אשר תנה הודך? אלא זהו

סוד של הנהר העמק של הכל, ודוד בקש

בקשתו להשפיע ממנו על השמים, וזהו

ג מפי עוללים וינקים יסדת עז למען צורריך להשבית אויב ומתנקם: ד בי

זוהר תהלים

מתחברים שם שודדי הרים והורגים ומקפחים את בני האדם, ואלה שידעים לא עוברים שם, ומבקש הקדוש ברוך הוא דם אותו הכהן בכל יום.

על איזה חטא מתים התינוקות

מפי עוללים וינקים יסדת עז (ח, ט): זוהר

שמות פ' משפטים (דף ק"ג:) ומה שאמר

והנה דמעת העשוקים - אלו אותם שמתים בחיק אמותיהם, אלה עושים לשפך דמעות לכל בני העולם, משום שאין דמעות שיוצאות מן הלב פדמעות הללו, שכל בני העולם תוהים ואומרים: דיני הקדוש ברוך הוא הם אמת, והולכים על דרך אמת. התינוקות המסכנים הללו שלא חטאו, למה מתו? איפה דין האמת שעושה רבון העולם? אם בחטאי אבותם מסתלקים מן העולם - למה? ודאי אין להם מנחם.

עוד, והנה דמעת העשוקים - אותה דמעה שלהם באותו העולם,

שמגנים על החיים. ששנינו, יש מקום מתקן להם באותו עולם שאפלו צדיקים גמורים לא יכולים לעמד שם. והקדוש ברוך הוא אוהב אותם ונדבק בהם, ומתקן בהם את הישיבה העליונה שלו, ועליהם כתוב (תהלים ח) מפי עוללים וינקים יסדת עז. ומה התועלת שעושים שם, ולמה עולים לשם? שכתוב למען צורריך להשבית אויב ומתנקם. וכן יש מקום אחר לבעלי תשובה.

אשר, כנאמר (שמות ג) אהיה אשר אהיה. בשעה שהנהר הזה העמק של הכל שופע ויוצא על השמים, אז הכל בשמחה, והגבירה מתעטרת במלך, וכל העולמות בשמחה. והשלטון של העמים עובדי עבודת כוכבים ומזלות מעבר מלפני הגבירה, ואז זוקפים ראש כל האחוזים בה.

בין כך ראו איש אחד שהיה בא, ומשא אחד לפניו. אמר רבי חייא, גלך, אולי האיש הזה עובד עבודת כוכבים ומזלות הוא, או עם הארץ הוא, ואסור להשתתף עמו בדרך. אמר רבי יוסי, גשב כפאן ונראה, אולי הוא איש גדול. בין כך עבר לפניו, ואמר להם, בסבוב של המעבר המסכן הזה צריך לווי, ואני יודע דרך אחרת, ונסטה מכאן, ואני רציתי לומר לכם, שלא אהטא בכם ולא אעבר על מה שכתוב (ויקרא יט) ולפני עור לא תתן מכשול, ואתם כמו סומים בדרך הזו, ולא תסתכנו בנפשכם. אמר רבי יוסי, ברוך הרחמן שחכינו כאן. התחברו עמו. אמר להם, לא לדבר שום דבר כאן עד שנעבר בזה. סטו לדרך אחרת.

אחר שיצאו מאותו מקום, אמר להם, באותה הדרך האחרת היו הולכים פעם אחד כהן חכם, וכהן עם הארץ אחד עמו. קם אותו עם הארץ עליו באותו מקום והרגו. מאותו יום, כל מי שעובר באותו מקום, מסכן את נפשו, והרי

אֲרָאָה שְׁמוֹךְ מַעֲשֵׂי אֲנֻכְעֵתֶיךָ יְרַח וְכֹכְבֵּים אֲשֶׁר בּוֹנְנָתָה: ה מַה אֲנוֹשׁ בִּי

זוהר תהלים

תזכרנו וגו', שעתידי לחטא לפניך. אמר להם הקדוש ברוך הוא: אם אתם הייתם למטה כמותו, הייתם חוטאים יותר ממנו. מיד - ויראו בני האלהים את בנות האדם וגו', חשקו בהם, והקדוש ברוך הוא הפילים למטה בשלשלאות.

והם עז"א ועזא"ל, שמהם הנשמות של הערב רב, שהם הנפילים, שהפילו עצמם לזנות אחר נשים שהן טובות, ולכן הפילים הקדוש ברוך הוא מהעולם הבא שלא יהיה להם חלק שם, ונתן להם שכרם בעולם הזה, כמו שנאמר (דברים ז) ומשלם בעולםם אל פניו להאבידו וגו'.

מה אנוש בי תזכרנו וכן אדם בי תפקדנו

ובו' (ה, ה-ה): [זוהר בראשית פ' בראשית (ד) ו (ע"א)] רבי חייא אמר, וינחם ה' כי עשה את האדם בארץ - נטל תנחומים וחדוה. כשעשה הקדוש ברוך הוא את האדם בארץ, שהוא כדגמא עליונה, וכל המלאכים העליונים משבחים את הקדוש ברוך הוא כשראו אותו בדמות עליונה, ואמרו (תהלים ח) 'ותחסרהו מעט מאלהים וכבוד והדר תעטרהו'. אחר כך כשחטא אדם, התעצב הקדוש ברוך הוא על שחטא. שנתן פתחון פה למלאכי השרת שאמרו לפניו בתחלה כשרצה לכרא אותו, 'מה אנוש בי תזכרנו וכן אדם בי תפקדנו'.

בריאת האדם ודרגתם כלפי המלאכים

מה אנוש בי תזכרנו וכן אדם בי תפקדנו

(ה, ה): [זוהר במדבר פ' בלק (ד) ר"ח] פתח

התורה נתנה לישראל בזכות התינוקות מפי עוזרים וינקים וסדת עז (ה, ה): [זוהר חדש רות 97 קב.] אמר, כך שמעתי, בזמן שרצה הקדוש ברוך הוא לתת תורה לישראל, נטל תורה שבכתב ותורה שבעל פה, והלך הוא לשאר העמים, ולא רצו לקבלם. עד שהוריד אותם לישראל על הר סיני. אמרו מלאכי השרת: למי רוצה הקדוש ברוך הוא לתת שתי תורות הללו? אמר: לישראל, שהם גורלי וחלקי, שכתוב (דברים לב) כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו, הרי שנים. ואני נתן להם שתי תורות. ועוד, שעולים בערבון עוללים וינקים. ובשבילם יתעוררו שתי התורות הללו, שכתוב 'מפי עוללים וינקים יסדת עז'.

המלאכים כשירדו למטה היה להם נפילה כבכול וזה למוזד זכות לישראל

מה אנוש בריאתנו וכן אדם בי

תפקדנו (ה, ה): [זוהר בראשית פ' בראשית (ד) כה.] הנפילים, עליהם נאמר (שם) ויראו בני האלהים את בנות האדם כי טבות הנה. ואלה הם מין שני מהנפילים האלה למעלה. שכשרצה הקדוש ברוך הוא לעשות אדם, שאמר נעשה אדם בצלמנו וגו', רצה לעשות אותו ראש לכל העליונים להיות ממנה על כלם ושיהיו מתמנים על ידו, כמו שיוסף שנאמר בו (שם מא) ויפקד פקדים על הארץ, הם רצו לקטרגו ואמרו (תהלים ה) 'מה אנוש בי

תִּזְכְּרֵנוּ וּבֵן אָדָם כִּי תִפְקְדֵנוּ: וּתְחַפְּרֵנוּ מִעַט מַאֲלָהִים וְכָבוֹד וְהָדָר
תִּעֲטְרֵנוּ: ז תַּמְשִׁילֵהוּ בְּמַעֲשֵׂי יָדָיךָ כֹּל שֶׁתָּה תַּחַת רַגְלָיו: ח צַנְה וְאַלְפִים כָּלֶם

זוהר תהלים

וְאָמַר, (תהלים ח) 'מֶה אֲנוֹשׁ כִּי תִזְכְּרֵנוּ וְגו'.

פְּסוּק זֶה פִּרְשׁוּהוּ שְׁמַמְנֵי הָעוֹלָם אָמְרוּ אוֹתוֹ בְּשַׁעַה שְׁעָלָה בְּרִצּוֹן הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבְרָא אָדָם. קָרָא לְכַתּוֹת כַּתּוֹת שֶׁל מִלְאָכֵי עֲלִיּוֹן וְהוֹשִׁיבֵם לְפָנָיו. אָמַר לָהֶם, אֲנִי רוֹצֵה לְבְרָא אָדָם. אָמְרוּ לְפָנָיו, (שם מט) וְאָדָם בֵּיקָר כֹּל יֵלֵן וְגו'. הוֹשִׁיט הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶצְבְּעוֹ וְשָׂרְף אוֹתָם. הוֹשִׁיב כַּתּוֹת אַחֲרוֹת לְפָנָיו. אָמַר לָהֶם, אֲנִי רוֹצֵה לְבְרָא אָדָם. אָמְרוּ לְפָנָיו, 'מֶה אֲנוֹשׁ כִּי תִזְכְּרֵנוּ? מֶה טִיבוֹ שֶׁל אָדָם זֶה? אָמַר לָהֶם, בֶּן אָדָם שִׁיְהִיָּה בְצֵלֶם שְׁלָנוּ, שֶׁתְּהִיָּה חֲכַמְתּוֹ עֲלִיוֹנָה מִחֲכַמְתְּכֶם. כִּיּוֹן שֶׁבְּרָא אָדָם, וְחֲטָא, וַיֵּצֵא זְכַאי לְפָנָיו, בָּאוּ עֲז"א וְעֲזָא"ל, אָמְרוּ לְפָנָיו: פֶּתַחֲוֹן פֶּה יֵשׁ לָנוּ אֵלָיךָ, הָרִי בֶן אָדָם שְׁעֵשִׂית חֲטָא לְפָנֶיךָ! אָמַר לָהֶם: אֲלֶמְלָא תְהִיּוּ מְצוּיִים אֶצְלָם וְכו'. מֶה עֲשָׂה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? הַפִּילֵם מִדְּרָגָתָם הַקְּדוּשָׁה מִהַשְׁמַיִם. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כָּעֵת הַשְּׂבָתִי לְשִׂאלַתְכֶם, שֶׁבְּלַעַם אָמַר נִפְל וּגְלוּי עֵינַיִם. אִם נֹאמַר שְׁלֵא הָיָה כֶּךָ, וְשֶׁבָחִים הָיָה מְשַׁבַּח אֶת עֲצָמוֹ - אֵיךְ יִכְתַּב הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא דְבָר כּוֹזֵב בַּתּוֹרָה?! וְאִם דָּבַר אֱמֶת הוּא, אֵיךְ יִשְׁתַּבַּח אוֹתוֹ רְשָׁע בְּדְרָגָה עֲלִיוֹנָה עַל כָּל נְבִיאֵי הָאֱמֶת?! וְעוֹד, שֶׁהָרִי אֵין שׁוֹרָה קְדוּשָׁה הָעֲלִיוֹנָה, רַק בְּמָקוֹם הָרְאוּי לָהּ. כָּעֵת חֲזוֹרְנוּ לְדָבַר הָרְאוּשׁוֹן. אַחֲרֵי שֶׁהַפִּילֵם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִמְּקוֹמָם הַקְּדוֹשׁ, טָעוּ אַחַר נִשׁוּת הָעוֹלָם וְהִטְעוּ אֶת הָעוֹלָם. כָּאֵן יֵשׁ לְהַסְתַּכַּל, וְהָרִי כְּתוּב (תהלים קד) עֲשָׂה

מִלְאָכֵי רוּחוֹת וְגו'. וְהָרִי מִלְאָכִים אֱלוֹ הָיוּ, אֵיךְ יִכְלוּ לְהַתְקִים בְּאַרְץ? אֵלֶּא בֵּא וּרְאֵה, כָּל אוֹתָם (מַלְאִכִּים) שְׁלֹמְעָלָה לֹא עוֹמְדִים וְלֹא יְכוּלִים לַעֲמֹד, רַק בְּאוֹר עֲלִיּוֹן שְׁמַאִיר לָהֶם וּמְקִיִּם אוֹתָם. וְאִם פּוֹסֵק מֶהֱם אוֹתוֹ הָאוֹר, לֹא יְכוּלִים לַעֲמֹד. כָּל שֶׁכֵּן אוֹתָם שֶׁהַפִּילֵם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַפְּסִיק מֶהֱם אוֹתוֹ הָאוֹר שְׁלֹמְעָלָה שֶׁהִשְׁתַּנָּה זֵיוֹם. וְכִשְׁיַרְדּוּ וְשִׁלַּט בָּהֶם אֲוִיר הָעוֹלָם, הִשְׁתַּנּוּ בְּדְרָגָה אַחֲרָת.

בֵּא וּרְאֵה, הַמֶּן שֶׁהִיָּה יוֹרֵד לְיִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָר, אוֹתוֹ מֶן הָיָה מִטַּל שְׁלֹמְעָלָה, שֶׁהִיָּה יוֹרֵד מִהַעֲתִיק הַנִּסְתָּר שֶׁל כָּל הַנִּסְתָּרִים. וְכִשְׁהִיָּה נוֹחַת, הָיָה אוֹרוֹ מֵאִיר בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וּמִמֶּנּוּ נִזּוֹן שְׂדֵה הַתְּפוּחִים וּמִלְאָכִים עֲלִיוֹנִים. וְכִשְׁהִיָּה יוֹרֵד לְמַטָּה וְשׁוֹלַט בּוֹ אֲוִיר הָעוֹלָם, הָיָה מְגַלִּיד נִקְפָּא, וּמִשְׁתַּנָּה זֵיוֹ, וְלֹא הָיָה זֵיוֹ אֵלֶּא כְּמוֹ שְׂכַתּוּב (במדבר יא) וְהַמֶּן כּוֹרֵעַ גֹּד הוּא וְגו', וְלֹא יוֹתֵר. וְכֹל שֶׁכֵּן הַמִּלְאָכִים, כִּיּוֹן שִׁירְדוּ וְשִׁלַּט בָּהֶם אֲוִיר, הִשְׁתַּנּוּ מֵאוֹתָהּ דְרָגָה רֵאשׁוֹנָה שֶׁהָיָה בָּהּ. מֶה עֲשָׂה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? רְאֵה שֶׁהִטְעוּ אֶת הָעוֹלָם, קִשְׁרָם בְּשִׁלְשָׁלוֹת בְּרִזְל בְּהַר הַחֲשָׁךְ. בְּאֵיזָה מָקוֹם יוֹשְׁבִים? בְּעַמְקֵי הָהָר. הוֹשִׁיב אֶת עֲז"א, וְזָרַק חֲשָׁךְ הַפְּנִיִם. מִשׁוּם שֶׁבְּאוֹתָהּ שַׁעָה שֶׁקִּשְׁרָם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הַתְּחִזֵּק וְהַרְגִּיז כְּלָפֵי מַעְלָה, וְהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִפִּילוֹ בְּעַמְקֵי עַד צְוֹאֲרוֹ, וְזָרַק חֲשָׁךְ בְּפָנָיו. עֲזָא"ל שְׁלֵא הַתְּחִזֵּק, הוֹשִׁיבוּ לְפָנָיו, וְהֵאִיר לוֹ הַחֲשָׁךְ. וּבְנֵי הָעוֹלָם

וְגַם בְּהַמּוֹת שָׁרֵי: ט צִפּוֹר שָׁמַיִם וְרֵגֵי הַיָּם עִבְרָ אֲרָחוֹת יָמַיִם: י יְהוֹשֻׁעַ
 אֲרֵנִינוּ מִה אֲדִיר שְׁמֶךָ בְּכָל הָאָרֶץ:

— זהוהר תהלים —

קִין כָּל הַמְדוּרִים שֶׁל צַד שֶׁל הַמֵּינִים
 הָרָעִים וְרוּחוֹת וְשָׂדִים וְכַשְׁפִּים בָּאִים,
 וּמִצַּד שֶׁל הַכֵּל שֶׁל רַחֲמִים יוֹתֵר וְלֹא
 בְּשִׁלְמוֹת. יֵין טוֹב בֵּינָן רַע. וְלֹא נִתְקַן
 עִמּוֹ עַד שֶׁבָּא שֵׁת וְהִתְיַחֲסוּ מִמֶּנּוּ כָּל
 אוֹתָם דּוֹרוֹת שֶׁל צַדִּיקֵי עוֹלָם, וְכּוֹ נִשְׁתַּל
 הָעוֹלָם. וּמִקֵּץ בָּאוּ כָּל אוֹתָם חֲצוּפִים
 וְרָשָׁעִים וְרָשָׁעֵי הָעוֹלָם.

כָּל מִה שֶׁבָּרָא הַקֶּב"ה בְּעוֹלָמוֹ לֹא בָרָא
 בְּמַעֲלָה בְּבִינָה, אֲלֵא הָאָדָם לְבַדּוֹ, שֶׁנִּתְּנָן בּוֹ
 כַּח מִן הָעֲלִיּוֹנִים לְדַעַת וְלַהֲפִיר וְלַהֲבָדִיל בֵּין
 הַטּוֹב וּבֵין הָרָע

וְכַבּוֹד וְהָדָר תַּעֲטְרֵהוּ זכ"ו (ח. טו.) : [זוהר
 חד"ש ט' בראשית] אָמַר רַבִּי חֲנִינְיָא,
 הַפְּסוּק הַזֶּה לֹא בָּא אֲלֵא לְהַדְרֵשׁ, וַיִּצְרַח
 אַחֲרָיו. אֲלֵא כָּל מִה שֶׁבָּרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 בְּעוֹלָמוֹ, לֹא בָּרָא בְּמַעֲלָה בְּבִינָה, אֲלֵא
 הָאָדָם לְבַדּוֹ, שֶׁנִּתְּנָן בּוֹ כַּח מִן הָעֲלִיּוֹנִים
 לְדַעַת וְלַהֲפִיר וְלַהֲבָדִיל בֵּין הַטּוֹב וּבֵין
 הָרָע, וְהוּא מַעֲטָר בְּכַבּוֹד וְהָדָר, כְּמוֹ
 שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים ט) 'וְכַבּוֹד וְהָדָר תַּעֲטְרֵהוּ',
 וְהוּא מוֹשֵׁל עַל כָּל מַעֲשֵׂה יָדָיו. זֶהוּ
 שְׁכָתוֹב (ש) תַּמְשִׁילֵהוּ בְּמַעֲשֵׂי יָדָיו. וְאַחֲרָיו
 כָּל הַשִּׁבְחָה הַזֶּה, כְּשֶׁהוּא זוֹכֵר שֶׁהוּא עֹפֵר
 וְיֵשׁוּב אֶל הָעֶפֶר, הַכֵּל נַעֲשֶׂה הַכֵּל לְפָנָיו,
 וְאוֹמֵר וַי. אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, חֵלֶק הַתְּבָה, וַי
 יִצֵּר ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עֹפֵר מִן הָאָדָמָה,
 וְיֵשׁוּב אֶל הָעֶפֶר כְּמוֹת שֶׁהִיָּה.

שְׂיֹדְעִים מְקוּמָם, בָּאִים אֲלֵיהֶם
 וּמְלַמְּדִים אֶת בְּנֵי הָאָדָם כְּשָׂפִים וּנְחָשִׁים
 וּקְסָמִים. וְאוֹתָם הָרִי הַחֲשָׁךְ נִקְרָאִים
 הַרְרֵי קָדָם. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁהַחֲשָׁךְ
 מְקַדֵּם לְאוֹר, וּמִשּׁוּם זֶה הָרִי הַחֲשָׁךְ
 נִקְרָאִים הַרְרֵי קָדָם. לָכֵן וּבִלְעָם לְמַדּוֹ
 מֵהֶם כְּשָׂפִים, וְהֵינּוּ מִה שֶׁאָמַר בְּלַעַם,
 מִן אַרְס יִנְחָנִי כְּלֶק מֶלֶךְ מוֹאָב מִהַרְרֵי
 קָדָם וְגו'.

וְתַחֲפָרְהוּ מִעַט מַאֲלֵהִים וְכַבּוֹד וְהָדָר
 תַּעֲטְרֵהוּ (ח. טו.) [זוהר בראשית
 ט' בראשית (דף ל"א)] רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, אֲזַ
 נִכְנְסוּ שְׁלֹשָׁה בְּדִין וְנִדְוָנוּ, וְהָעוֹלָם
 הַתְּחִתּוֹן הַתְּקַלֵּל וְלֹא עִמָּד בְּקִיּוּמוֹ בְּגַלֵּל
 זְהַמַּת הַנִּחָשׁ, עַד שֶׁעָמְדוּ יִשְׂרָאֵל בְּהַר
 סִינַי. אַחֲרַי כֶּף הַלְּבִישׁ אוֹתָם הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא בְּלְבוּשִׁים שֶׁהַעוֹר נִהְיָה מֵהֶם.
 זֶהוּ שְׁכָתוֹב כְּתָנוֹת עוֹר. בְּתַחֲלָה הָיוּ
 כְּתָנוֹת אוֹר שֶׁהָיוּ מִשְׁתַּמְשָׁשִׁים בָּהֶם
 בְּעֲלִיּוֹנִים שְׁלֹמְעֵלָה, מִשּׁוּם שֶׁמֶלְאֲכִי
 הַשָּׁרֵת הָיוּ בָּאִים לְהָנוֹת מֵאוֹתוֹ הָאוֹר.
 זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שם ט) 'וְתַחֲפָרְהוּ מִעַט
 מַאֲלֵהִים וְכַבּוֹד וְהָדָר תַּעֲטְרֵהוּ'. וְכַעַת
 שְׁחָטָאוּ - כְּתָנוֹת עוֹר, שֶׁהַעוֹר נִהְיָה מֵהֶם
 וְלֹא הִנָּפֵשׁ. אַחֲרַי כֶּף הוֹלִידוֹ בֵּין רֵאשׁוֹן.
 בֵּין שֶׁל הַזְּהֵמָה הָיָה. שְׁנַיִם בָּאוּ עַל חֲתוּהָ
 וְהַתְּעַבְרָה מֵהֶם וְהוֹלִידָה שְׁנַיִם, זֶה יִצְא
 לְמִינוֹ וְזֶה יִצְא לְמִינוֹ, וְרוּחַ שְׁלֵהֶם
 נִפְרְדוּ זֶה לְצַד זֶה וְזֶה לְצַד זֶה. זֶה דּוּמָה
 לְצַד שְׁלוֹ, וְזֶה דּוּמָה לְצַד שְׁלוֹ. מִצַּד שֶׁל

—== זוהר תהלים ==—

שְׁהִיא קְדוּשָׁה וְדוּמָה לוֹ, אֲבָל מֶה חֶסְרוֹן הוּא? עַל שְׁהִיָּה גוּף וְנִלְקַח מִן הָאָרֶץ. וְאִם תֹּאמַר בְּדַעַת וּבְחֻכְמָה - אֵי אֶפְשָׁר, שְׁהִירִי רְחוּק הוּא הָאָדָם מִן הָעֲלִיּוֹנִים, שְׁאָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי תַנְחוּם, הַמְּלֶאכִים הַקְּרוּבִים מְקַבְּלִים כַּח שְׁפַע אֶסְפָּקְלָרְיָה שֶׁל מַעְלָה תַחֲלָה, וּמֵהֶם יוֹרֵד לְאוֹתָם שְׂאִינָם קְרוּבִים, וּמֵהֶם יוֹרֵד לְשָׁמַיִם וְכָל צְבָאָם, וּמֵהֶם אֶל הָאָדָם. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כְּפֹסֵא הַכְּבוֹד מְקַבֵּל תַּחֲלָה, וּמִמֶּנּוּ לְמַלְאָכִים הָעֲלִיּוֹנִים, וּמֵהֶם לְאוֹתָם שְׂאִינָם כָּל כֶּד עֲלִיּוֹנִים וּגְבוּהִים כְּמוֹתָם, וּמֵהֶם לְשָׁמַיִם, וּמֵהֶם אֶל הָאָדָם. אֲבָל בְּמָה נִדְמָה לוֹ הָאָדָם? אָמַר רַבִּי אֲבָהוּ, בְּנִשְׁמָה, שְׁהִיא קְדוּשָׁה, וְלֹא תִכְלָה לְעוֹלָם, עַל שְׁנִטְלָה מִמֶּנּוּ, מִכַּחוּ וּמִגְבוּרָתוֹ, וְלֹא כְּמוֹ הַגּוּף שְׁנִטְלָה מִן הָאָדָמָה, וְיִכְלָה וְיִשׁוּב עִפְרָה כְּשֶׁהִיא.

הַקְּבִ"ה בָּרָא בְּאָדָם אֶת הַחֻמְשָׁה חוּשֵׁים וְאֶת הַנִּשְׁמָה
 תַּמְשִׁילָהוּ בְּמַעֲשֵׂי יָדָיו בִּלְ שִׁתָּה תַחַת
 רַגְלָיו (ה, ט): [זוהר חדש פ'
 בראשית] כְּשֶׁבָרָא הָאָדָם, נִתְיַחַד הַקְּדוּשָׁה
 בְּרוּךְ הוּא עִמָּהֶם בְּעֲשִׂיתוֹ וְאָמַר נַעֲשֶׂה
 אָדָם. וְנִתֵּן בּוֹ קְלִסְתָּר פָּנִים, רֵאזִ"ה, רִי"ח,
 קוּמ"ה, הֶלִיכ"ה, מִשׁו"ש, דְּבוּ"ר,
 עֲשִׂי"ה. הַמְשִׁילוֹ בְּמַעֲשֵׂה יָדָיו, זֶהוּ
 שְׁכָתוֹב (תהלים ח) 'תַּמְשִׁילָהוּ בְּמַעֲשֵׂי יָדָיו
 כֹּל שִׁתָּה תַחַת רַגְלָיו'. וְכִשְׁזָרַק בּוֹ נִשְׁמָה,
 קָם עַל רַגְלָיו, וְנִדְמָה לְתַחַתוֹנִים
 וְלְעֲלִיּוֹנִים. נִדְמָה גּוּפוֹ לְאָרֶץ, וְנִשְׁמָתוֹ
 לְעֲלִיּוֹנִים, בְּתֹאֵר, וְהֶדְר, וְכְבוֹד, בְּאִימָה,
 וּבִירְאָה. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שם) וְכְבוֹד וְהֶדְר
 תַּעֲטִרְהוּ. אָמַר רַבִּי יוֹנָתָן, רֵאשׁ הַפְּסוּק
 הַזֶּה סֵפֶק בְּלִבִּי, שְׁכָתוֹב (שם) 'וְתַחֲסִרְהוּ
 מֵעַט מְאֹלֵהִים'. אָמַר רַבִּי אֲבָהוּ, בְּנִשְׁמָתוֹ

א לַמְנַצֵּחַ עֲלֵמוֹת לִבְנֵי מִזְמוֹר לְדָוִד: ב אֹדָה יְהוָה כָּל לַיְלָה לְבִי אֲסַפְּרָה
 כָּל נִפְלְאוֹתֶיךָ: ג אֲשַׁמְחָה וְאֶעֱלֶצֶה בְּךָ אִמְרָה שְׂמֵךְ עַלְיוֹן: ד בְּשׁוֹב אוֹיְבֵי
 אַחֲזֹר וּבְשָׁלוֹ וַיֵּאבְדוּ מִפְּנֶיךָ: ה בִּי עָשִׂיתָ מִשְׁפָּטִי וְדִינִי יִשְׁבֹּת לְכִסֵּא שׁוֹפֵט
 צֶדֶק: ו נְעַרְתָּ גוֹיִם אֲבֹתָי רָשָׁע שָׁמַם מַחִיתָ לְעוֹלָם וְעַד: ז הָאוֹיֵב תִּמְנוּ חֲרָבוֹת
 לְנֶצַח וְעָרִים נָתַשְׁתָּ אֲבָר זִכְרָם הִמָּחָה: ח וַיְהוָה לְעוֹלָם יֹשֵׁב כּוֹנֵן לַמִּשְׁפָּט
 כִּסְאוֹ: ט וְהוּא יִשְׁפֹּט תִּבְלַל בְּצֶדֶק יָדִין לְאֻמִּים בְּמִיִּשְׁרָיִם: י וַיְהִי יְהוָה לְעוֹלָם

— שִׁימוֹשׁ תְּהִלִּים —

לנער חולה

למנצח על מות לבן וגו' (ט, א): [שימוש תהלים לפרק ט] אודה ה' וגו'. לנער הבוכה, כתוב אותו. ושם שלו אהי"ה, א' מן "אודה, ה' מן "האויב, י' מן "נלכדה רגלם בחלופי המ"ם בא"ת ב"ש, ה' מן סופו והוא "סלה, וכתוב, יהי רצון לפניך אהי"ה אשר אהי"ה השם הגדול הגבור והנורא שתסיר ממנו זאת הבכיה ותרפאהו מבלי תשישות ותסיר ממנו סבה וכל שטן ושד ומזיק וכל כאב וחלי מעתה ועד עולם. - ועוד אם עומדים שונאים כנגדך תאמר אותו ותנצל מהם ואמור, יהי רצון מלפניך אהי"ה אשר אהי"ה שתצילני מאויבי ורודפי הקמים עלי כמו שהצלת מי שהתפלל לפניך את השירה הזאת.

— זוהר תהלים —

כְּשִׁישְׂרָאֵל מְסִימִים תִּפְלְתֶם בְּלִילָה, רַבִּי חֲזַקְיָה בְּנֵי, שְׁמַעְתָּ כְּלוּם? אָמַר לוֹ:
 נוֹשְׂאִים שִׁירָה אַחְרֵיהֶם אוֹתָם שְׁנַקְרָאִים קוֹל נְעִימוֹת. וּמַהנְעִימוֹת וְהַתְּשַׁבַּחַת
 אִישִׁים, וְכֹה הַשִּׁירָה שְׂאוֹמְרִים? כֹּה אָנוּשׁ מֵהַפְּסוּק הַזֶּה שְׁשִׁמְעֵתִי, כַּעַת יָדַעְתִּי
 כִּי תִזְכְּרֶנּוּ וְגו' וְתַחֲסְרֶהוּ קָמַעַט מֵאַלְהֵים
 וְכָבוֹד וְהָדָר תַּעֲטֶרְהוּ וְגו' ה' אֲדַנִּינוּ כֹּה
 אֲדִיר שְׂמֵךְ בְּכָל הָאָרֶץ.

וְה' לְעוֹלָם יֹשֵׁב' (ט, ה): [זוהר חדש 9'
 בראשית] רבי חזקיה היה הולך בדרך,
 וְהָיָה עִמּוֹ רַבִּי יוֹסִי בַר חַלְפָּתָא. קָמוּ לְלַכֵּת
 אַחַר חֲצוֹת הַלַּיְלָה. עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, אָמַר
 רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי חֲזַקְיָה, מַה עָשִׂינוּ? שֶׁהָרִי
 שְׁנִינוּ, לְעוֹלָם יֵצֵא אָדָם בְּכִי טוֹב. אָמַר לוֹ
 רַבִּי חֲזַקְיָה: בְּרִיתָא הִיא, בָּא וּשְׁמַע סֵדֶר
 נְעִימוֹת קוֹל גַּלְגְּלֵי הַחִיּוֹת שֶׁהֵם מְשַׁבְּחִים
 שִׁירָה לְפָנָי אֱלֹהֵינוּ. עַד שֶׁהִטָּה אָזְנוֹ, שָׁמַע
 קוֹל תְּשַׁבַּחַת נְעִימוֹת, שָׁמַע שֶׁהָיוּ אוֹמְרִים
 (תהלים ט) 'וְה' לְעוֹלָם יֹשֵׁב' וְגו'. אָמַר לוֹ

שִׁירָה. וְמַה הַשִּׁירָה שְׂאוֹמְרִים? (שם ח) מַה